PRIMĂVARA PATRIEI, PIONIERII... LA SĂRBĂTOAREA DE 1 MAI, PE STRĂZILE PREFĂCUTE ÎN GRĂDINI, EI AU ADUS ZÎMBETUL SPLENDIDEI BUCURII DE A FI COPIL ÎN ȚARA NOASTRĂ BOGATĂ, PUTERNICĂ, DEMNA NOASTRĂ ȚARĂ, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA. FLORILE DĂRUITE CONDUCĂTORILOR DE PARTID ȘI DE STAT SÎNT FLORILE DRAGOSTEI ȘI ALE RECUNOȘTINȚEI PENTRU COPILĂRIA LOR FERICITĂ.

Rădăcini

Din inima veacurilor vin rădăcinile tale,
Partid al dreptății, pe plai românesc,
Urcînd cu străbunii munții de jale
Spre mugurii stelei ce-nfloresc și rodesc.

Din vîrtejuri de luptă, din comoară de gînd,
Steagul tău s-a aprins rotitor peste țară.
Ce zile de mai cu polen fremătînd,
Ce zări de lumină pentru noi fulgerară!

Cîntec de stup ne-mpresoară. Grădină
E vatra lăsată din părinți în părinți,
Pentru cei care sînt, pentru cei ce-or să vină,
Anilor limpezi zămislind biruinți.

Larg treptele istoriei sună.
Larg spicu-și închină făptura din dulce
rază de os.
Sînt pașii poporului meu urcînd cu
timpu-mpreună
Sub steagul partidului comunist, glorios.

PETRE GHELMEZ

O OPERĂ NEMURITOARE: MANIFESTUL PARTIDULUI COMUNIST

120 DE ANI DE LA APARIȚIE

«A venit timpul ca comuniștii să-și expună deschis, în fața lumii întregi, concepția, scopurile, tendințele...» *scriau Marx și Engels în prima pagină a cărții «Manifestul Partidului Comunist».*

Primul proiect al textului fusese scris de Engels sub forma a 25 de întrebări și răspunsuri. Dar chiar dacă «Manifestul» n-a mai apărut astfel, el a fost răspunsul pe care întemeietorii teoriei comuniste și mișcării proletare l-au dat întrebărilor istoriei. Căci, aici, Marx și Engels au arătat cum omenirea merge neabătut înainte luptînd pentru desființarea exploatării și a oricărei nedreptăți sociale; aici au dovedit ei că singurul conducător adevărat al luptei celor ce muncesc este clasa muncitoare în frunte cu detașamentul său de avangardă, partidul comuniștilor; aici au explicat ei de ce înfrîngerea burgheziei și victoria proletariatului sînt la fel de sigure; și tot aici au zugrăvit cum va arăta viitorul comunist al omenirii și au arătat calea spre acest viitor.

De atunci, din acea primăvară a anului 1848, cînd a apărut pentru întîia oară lucrarea lui Marx și Engels «Manifestul Partidului Comunist» ideile ei au străbătut întreaga lume. Primul text românesc, apărut în 1892, a fost cunoscut și de Friederich Engels care i-a adresat traducătorului — Panait Mușoiu — o scrisoare. Au apărut apoi zeci și sute de ediții care au făcut ca ideile documentului — program al comunismului să prindă rădăcini tot mai adînci în solul mișcării revoluționare din România. Credincios teoriei revoluționare pe care a aplicat-o cu consecvență științifică și înțelepciune la condițiile țării noastre, Partidul Comunist Român a condus poporul la victoria socialismului în țara noastră.

Întocmai cum din plăpînda ghindă crește stejarul falnic, în textul scurt, pe înțelesul tuturor, al «Manifestului» este cuprins miezul nemuritoarei învățături care, luminînd lupta muncitorimii, a schimbat și prefăcut din temelii lumea.

Tinerețea lui KARL MARX

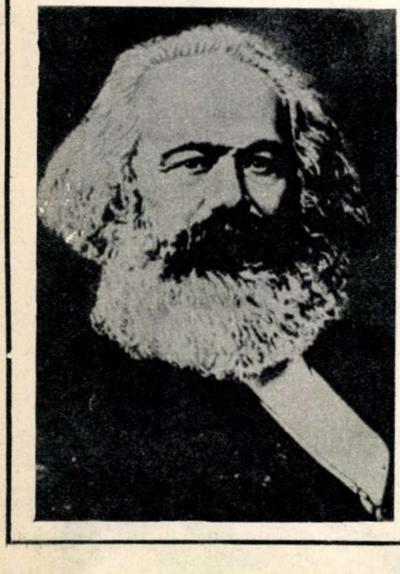

Primul ei capitol — copilăria — începe în orașul Trier, unde acum 150 de ani, la 5 mai 1818, s-a născut Karl Marx. Părinții lui — oameni integri și înfocați iubitori de cultură — au transmis aceste însușiri fiului lor. Cu pasiune, Marx începe să practice încă de mic «îndeletnicirea lui preferată» — cum a numit-o el însuși, mult mai tîrziu — aceea de a se afunda în lectura cărților. Marx citește mult, își perfecționează cunoștințele, își exersează memoria, străbate în lung și-n lat pămînturile întinse și rodnice ale culturii universale.

Începîndu-și călătoria sa în lumea cărților, tînărul Marx nu se rupe de viața din juru-i, ci trăiește toate bucuriile simple și exuberante ale vîrstei.

Dar mai presus de toate, în tinerețe, Marx își făurește acea pregătire multilaterală care i-a uluit întotdeauna pe cei din preajma sa. E de necrezut cît de multe lucruri a învățat acest tînăr. Recita pe dinafară pagini întregi din Eschil, Shakespeare, Goethe, Heine, Diderot, Cervantes, și izbutea să se familiarizeze cu ușurință în cele mai diverse domenii de cultură, începînd cu istoria și filozofia și terminînd cu matematica și economia politică.

Înzestrările sale firești, titlurile universitare, pregătirea temeinică și energia sa clocotitoare i-ar fi adus cu ușurință onoruri, bogăție și posturi înalte. Dar Marx nu cunoaște altă fericire decît — o spune chiar el — lupta. Lupta pentru cei mulți, lupta pentru o societate în care toți oamenii să dobîndească dreptul la fericire.

Marx vede în adîncime relele orînduirii feudale și burgheze. Se înrolează de tînăr în mișcările sociale cele mai înaintate ale vremii și, pas cu pas, își precizează idealurile sale politice. El devine un mare și neobosit luptător pentru eliberarea clasei muncitoare și a tuturor exploataților, pe calea unei revoluții care să răstoarne rînduielile vechi și să creeze o societate comunistă.

Tinerețea lui Marx se întîlnește astfel cu tinerețea mișcării comuniste. Amîndouă își căutau drumul; învățăturile comuniste ale vremii chemau poporul spre un viitor mai bun, dar nu știau încă să arate calea spre el. Aceasta a fost opera de o viață a lui Marx, pe care tinerețea sa atît de bogată a pregătit-o.

SORIN VIERU

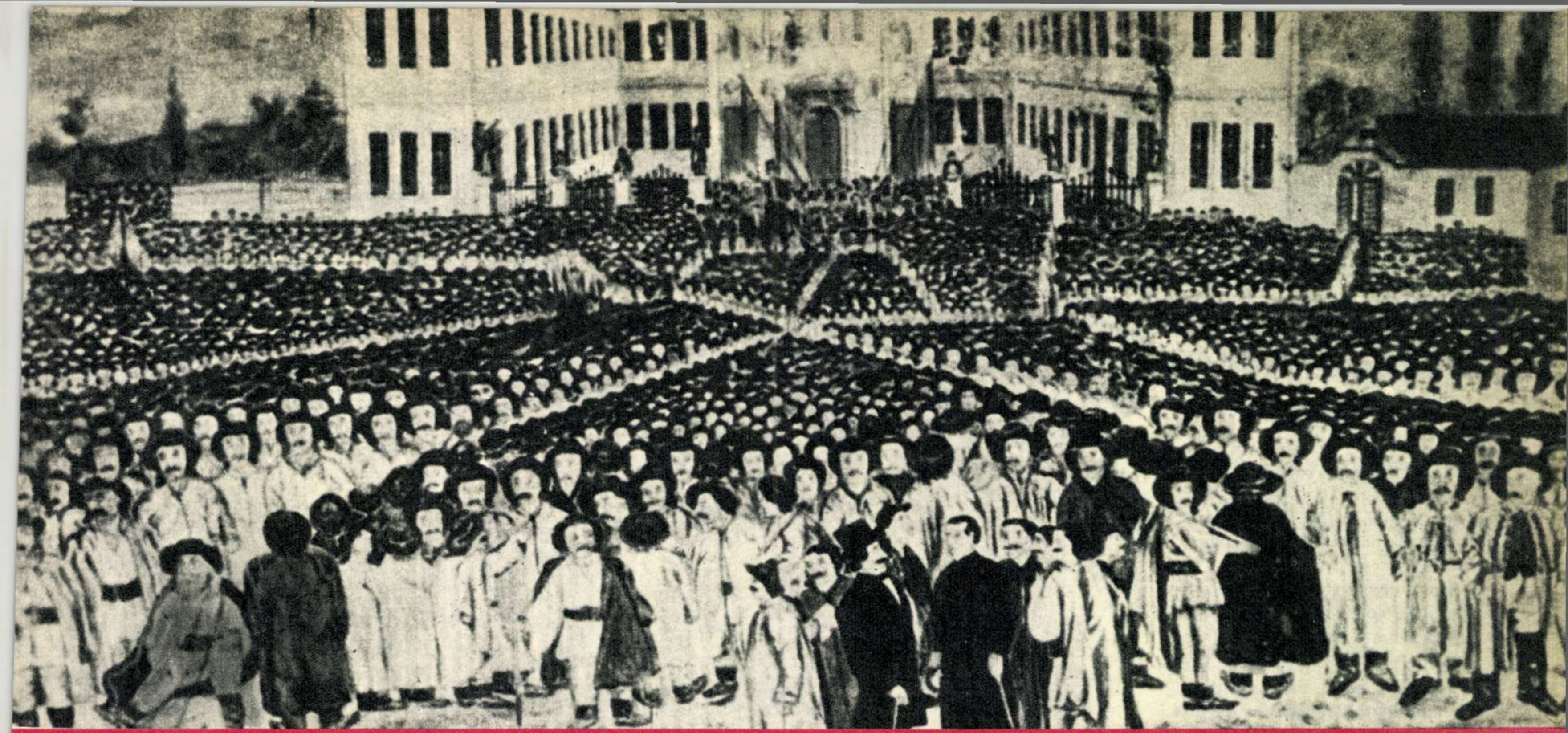

AICI, PE CÎMPIA LIBERTĂŢII DE LA BLAJ, S-AU ADUNAT REPREZENTANŢII POPORULUI ÎN ACEA ZI DE MAI DIN 1848 PENTRU A-ŞI CERE DREPTURILE ŞI LIBERTĂŢILE.

PAGINI DE GLORIE

«Într-un ţinut al Ardealului se ivi la 1848 o zi frumoasă pe un cîmp întins, unde 40 000 de români stau să asculte, sub aripile unui steag în trei culori, cuvîntul inteligenţei ardelene. Moldoveni şi munteni, pribegi ai tulburărilor din ţări priveau cu bătaie de inimă adunarea, oştită grămadă cîte o grămadă, după satele şi ţinuturile de unde veniseră oamenii; un popor întreg de acelaşi port şi aceiaşi limbă... sta măreţ în lumina soarelui...» Cu aceste cuvinte descria scriitorul moldovean Alecu Russo, martor al evenimentului, măreaţa adunare ce s-a desfăşurat la Blaj la 3—15 mai 1848.

MOMENTE DE LUPTĂ PENTRU APĂRAREA CAPITALEI, ÎN ZILELE LUI AUGUST 1944.

Marea adunare din Transilvania, de la 3—15 mai 1848, de la care se împlinesc acum 120 de ani, se înscrie în istoria României ca unul dintre evenimentele sale cele mai memorabile, care au condus la eliberarea naţională şi socială.

Hotărîţi a se împotrivi unei alipiri forţate a Transilvaniei la Ungaria şi a-şi cuceri drepturile naţionale şi sociale, românii s-au strîns atunci într-un număr uriaş pe Cîmpia de la Blaj. Adunarea s-a desfăşurat pe un cîmp larg, lîngă rîul Tîrnava Mare. Masele de ţărani s-au aşezat în cete, adunarea avînd aspectul unei tabere uriaşe în formă de stea, grupele fiind astfel dispuse încît să lase liberă trecerea spre tribune.

Zeci de mii de ţărani au ascultat cu cea mai mare atenţie cuvîntările ce s-au rostit, lămuririle ce s-au dat referitoare la scopul adunării, la textul jurămîntului pe care aveau să-l depună participanţii la eveniment , ca şi la programul ce urma să fie adoptat. «*Istoria românilor* — scria Sion — *cu suferinţele trecutului şi ale prezentului, drepturile naţionale, iubirea patriei, mîndria numelui de român, erau temele principale asupra cărora oratorii perorau*». Pentru ca dezbaterea să fie cît de cuprinzătoare, într-o epocă în care nu se cunoşteau megafoanele, şi ţinînd seama de numărul uriaş al participanţilor, numeroşi tribuni explicau cetelor de ţărani în diferite părţi ale adunării ceea ce li se prezenta de la tribuna centrală. Într-un entuziasm general a fost adoptat programul prin care, între altele, «*naţiunea română se declara şi se proclama naţiune de sine stătătoare şi parte întregitoare a Transilvaniei pe temeiul libertăţii egale*».

Românii din Transilvania revendicau reprezentarea lor în dietă şi funcţii publice, în proporţie cu numărul lor, ca şi utilizarea limbii române în administraţie. Un punct important al petiţiei naţionale cerea desfiinţarea neîntîrziată a iobăgiei, fără nici o despăgubire. De asemenea, se revendica libertatea industrială şi comercială, ca şi desfiinţarea vămilor la graniţă, măsură care urma să aibă ca rezultat înfăptuirea unităţii economice a poporului român şi implicit pregătirea unificării politice a ţărilor româneşti. Petiţia naţională protesta împotriva alipirii forţate a Transilva-

(CONTINUARE ÎN PAG. 9)

DAN BERINDEI

Secretar ştiinţific al Institutului de istorie «N. Iorga» al Academiei

POPORUL ROMÂN A ÎNSCRIS PAGINI GLORIOASE DE EROISM ÎN RĂZBOIUL DIN 1877—1878, CARE A ADUS ŢĂRII INDEPENDENŢA. O GRAVURĂ DATÎND DIN ANII ACEIA, NI-L ÎNFĂŢIŞEAZĂ PE CĂPITANUL VALTER MĂRĂCINEANU: LA DOUĂZECI DE METRI DE REDUTĂ, EL A CĂZUT LUPTÎND EROIC.

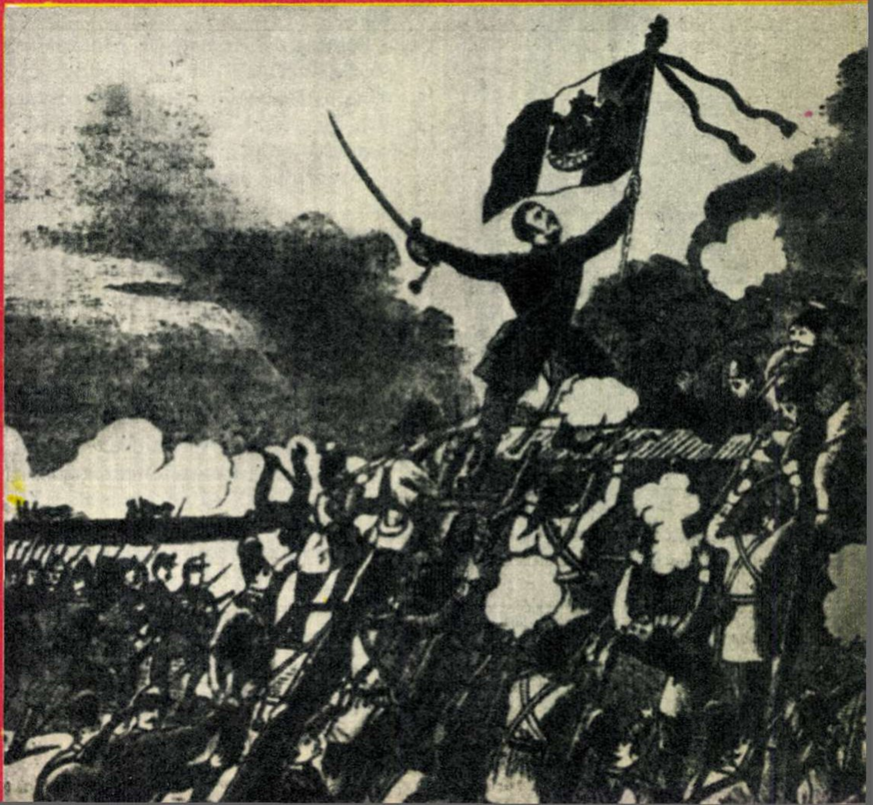

COPII ȘI PASIUNI

— CE FACI ÎN TIMPUL LIBER?

IAU CUVÎNTUL 500 DE ELEVI NICI UNUL NU RĂSPUNDE: — MĂ PLICTISESC!...

Totul pe scurt. Telegrafic. Avem prea multe de spus și prea puțin spațiu. Am întreprins o anchetă printre cei care nu cunosc plictiseala. O anchetă printre elevi. Cifra lor exactă: 500! La capătul anchetei ne-am ales cu o definiție: iat-o: **TIMP LIBER = TIMPUL PASIUNILOR.**

Rîndurile de față se vor o argumentare.

Să dăm deci cuvîntul faptelor!

PITAGORA II

Așa este poreclit pionierul bucureștean Alexandru Vrancea din clasa a VIII-a a Școlii generale nr. 21. Pasionat matematician. Finalist, anul trecut, la Concursul de matematică al pionierilor și școlarilor.

Cîteva «performanțe» ale lui Alexandru: rezolvă cu multă ușurință probleme de matematică din manualul de clasa... a XI-a! Face «din minte», adică fără creion și hîrtie, înmulțiri de numere de cîte 4 și 5 cifre. A proiectat o mașină de calculat. În sfîrșit, este autorul acestui răspuns emoționant:

— Ah, dacă n-ar fi noaptea, dacă n-ar trebui să dorm, cîte n-aș mai face! Dar și așa, sper ca într-un an, doi să ating nivelul de cunoștințe matematice ale unui absolvent al facultății.

X B 4.

Cifru secret? Nu. Un nume născut dintr-o mare pasiune. Cea pentru electronică. XB4 este un robot vorbitor construit de cercul radio de la Palatul pionierilor. El poate fi folosit ca îndrumător în expoziții, răspunde la întrebări în două limbi, mișcă capul, iar atunci cînd nu cunoaște un răspuns, nu procedează ca unii elevi, spunînd: «știu, am învățat, dar, a naibii memorie!, uite că mi-a jucat o festă...» Nu. E foarte, cum se spune, **Fair play.** Face să i se aprindă un beculeț și toată lumea știe că XB4 nu poate răspunde.

Printre constructorii robotului pionierii Dima Vlad, Teodorescu Mihai și Dan Liviu. Aceștia și destui alții au «pontat» fișa de prezență la munca de proiectare și asamblare a robotului care totalizează mii de ore.

— Vă plictisiți, băieți?

— Vai ce glumeț sînteți, tovarășe reporter!

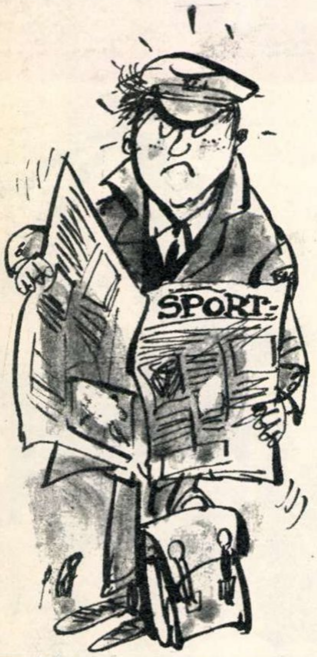

«Rapidul» a mîncat bătaie... «Steaua» a pierdut la limită... «Dinamo» la fel... Cred că e cazul să-mi aleg o meserie mai serioasă!!!

POETA

Nu te supăra, Ileana, că vrînd să vorbesc despre tine am dat acestui mic capitol numele de mai sus. Tu, modestă, te intitulezi «începătoare». Este adevărat. Ai început să scrii poezii abia de doi ani, dar nu credem că are rost să socotim pasiunile după filele rupte din calendar...

Pioniera Ileana Gali, din clasa a VIII-a a Liceului nr. 25 din Capitală își închină mereu orele timpului ei liber dificilelor, dar atît de emoționantelor călătorii spre planeta poeziei.

Iată un popas al Ilenii pe o... stea:

«FRUNZA
De pe ramurile verzi ale teiului
s-a desprins o frunză:
palidă, ușoară, tăcută.
A plutit o vreme între cer și pămînt,
întrebîndu-se mirată unde va ajunge.
Era atît de trist zborul ei pierdut,
încît o fetiță și-a simțit
sufletul greu.
O picătură răzleață de ploaie
i s-a rătăcit pe obraz.
Fetița a crezut că-i o lacrimă
pentru frunza căzută.
A șters-o ușor cu mîna,
întorcîndu-se apoi la păpușile ei...»

MÎINI DE AUR

Cît timp le-a trebuit oare pionierilor din cercul mîinilor îndemînatice de la Școala generală nr. 4 Fetești-Ialomița ca să țeasă cu atîta migală costume naționale pentru 10 perechi de dansatori, astfel încît la faza a doua a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor, echipei de dansuri să nu-i lipsească nici măcar o... mărgică de la ie? Și cît timp oare le-a trebuit elevilor de la Școala generală nr. 4 din Oradea ca să pregătească o expoziție de lucruri de artizanat cuprinzînd, printre altele, 16 costume naționale specifice județului Bihor, straițe din fire de cînepă, ștergare înflorate cu arnici?

Dacă există ani-lumină, de ce n-ar exista și ani-pasiuni?

Cred că timpul acestor copii cu o asemenea unitate de măsură trebuie calculat...

ȘUT! GOL! 2-0 PENTRU NOI!

Un titlu inspirat de bucuria copiilor de a juca fotbal. Mii, zeci de mii de copii joacă fotbal, alegînd nume din palmaresul marilor ma-

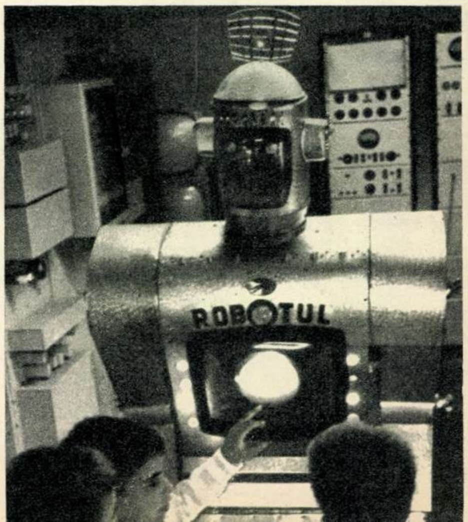

de OCTAV PANCU-IAȘI

eștri ai balonului rotund: Pele, Eusebio, Mazzolla. Dar despre pionierul Ion Batachiu, înaintașul care în recentul meci al reprezentativelor Școlii generale din București și Cluj a fost «cel mai bun din 22» însuși Gheorghe Constantin, atacantul de la «Steaua» supranumit și «profesorul», spune: «e un jucător de mare viitor. E fantastic cît de tehnic și de spectaculos joacă!»

— Cît timp te antrenezi, Ioane?

— După lecții, tot restul timpului. Fotbalul cere perseverență, răbdare și iar răbdare și perseverență.

PASIUNI... PASIUNI... PASIUNI

De pildă: pasiunea pentru filatelie... Copiii din Constanța au deschis o expoziție de filatelie și cu acest prilej au editat un timbru și un plic cu «prima zi de emisiune»... De pildă: pasiunea pentru cercetarea monumentelor istorice. Mirela Cernușescu din clasa a V-a a Liceului nr. 39 a condus, de curînd, o adevărată expediție la milenara cetate Tibiscum de lîngă Caransebeș... Și din nou, de pildă: pasiunea pentru muzică și balet, pictură și sculptură, botanică și zoologie, chimie și fizică, geografie și meteorologie...

Despre toate foarte pe scurt într-un dialog telegrafic:

— Vă plictisiți copii?

— Niciodată.

— Ce faceți în timpul liber?

— Multe... nespus de multe...

ROZETELE „Cutezătorii"

O zi obișnuită de primăvară. Razele soarelui trezesc la viață firele de iarbă, gîzele.

Liniștea satului este spartă de concertul păsărelelor, de murmurul apei Borșa împletită cu larma unui grup de elevi care urcă plini de voie bună pe cărarea din tîrg, pe coasta dealului, spre ruinele cetății lui Gelu.

Un vînt ușor adie de la apus mîngîind cu aripele lui fețele copiilor, gălăgioși și grăbiți.

La ora 14.00 ne aflăm la ruinele cetății.

Tovarășul comandant ne vorbește cu multă însuflețire despre Gelu și voievodatul lui, despre faptele sale vitejești. Se recită apoi poezia «Moartea lui Gelu», se cîntă «Trei culori», «Deșteaptă-te române» și «Imnul eroilor». Gelu ca și alți eroi de odinioară sînt vii în sufletele noastre.

După ce luăm masa, ne odihnim puțin și-apoi pornim spre casă. În drum culegem flori și insecte pentru ierbarele și insectarele noastre.

La ora 17.00 ajungem acasă. Curios: pofta de mîncare este mult mai mare ca de obicei.

Așa se încheie activitatea pionierească din ziua de 18 aprilie 1968, a celor 33 de pionieri și școlari ai clasei a VI-a A de la Școala generală din comuna Borșa, jud. Cluj.

TUTILĂ NICUȘOR
clasa a VI-a A
Șc. generală Borșa — Cluj

Odată lansat, concursul nostru a și găsit zecile, sutele de participanți și simpatizanți entuziaști. Unii ne-au scris chiar din primele zile de după apariția regulamentului și premiilor concursului (vezi nr. 16 al revistei noastre). Pe alții îi așteptăm încă. Oricum, de fiecare dată cînd deschidem un plic cu mențiunea «Pentru Rozetele Cutezătorii», inima noastră bate mai cu putere, mai emoționată. Ce vești interesante ne va aduce pătratul miraculos al foii de hîrtie pe care ni-l trimite corespondentul nostru? Va fi acest corespondent, al cărui nume îl citim acum pentru prima oară, ziaristul, publicistul de renume de mîine? Că este un prieten de nădejde al revistei o știm în mod sigur: dovada cea mai bună — corespondența pe care n-a uitat să ne-o trimită din timp. Păcat că spațiul nostru pentru acest dialog este atît de restrîns!

ARUNEANU EUGEN — *București*. Este interesant reportajul tău din Delta Dunării. Descrierea frumuseților naturale din acest colț de țară ne-a surprins plăcut. După cinci pagini de descrieri de natură însă, am fi dorit măcar una, tot atît de interesantă, și despre oamenii Deltei. Un reporter adevărat mai ales sufletul oamenilor caută să-l descopere.

FLOREA ELISABETA — *clasa a VIII-a, Șimleul Silvaniei*. În locul reportajului de la un carnaval din anul 2968 în București, preferăm, în spiritul regulamentului pentru concursul nostru, un reportaj de la un carnaval adevărat din anul 1968, mai ales dacă acesta ar fi organizat de pionierii și școlarii de la Școala generală din Șimleul Silvaniei.

BUN ELENA, *clasa a VII-a, comuna Zădăreni, județul Arad*. Din poezia ta, inspirată din viața de școală, strofa a doua ne-a plăcut cel mai mult pentru multa gingășie pe care ne-o sugerează:

«Și s-a aprins obrazul de sfială
Cînd am văzut pe-ntîiul meu caiet
O gărgăriță mare, de cerneală,
Cu piciorușe-zeci, crescînd încet.»

Au mai trimis corespondențe interesante pentru **«ROZETELE CUTEZĂTORII»: OPRIȘAN SEVER,** *clasa a VIII-a, Covasna, județul Covasna;* **COMARNESCU CĂLINA,** *clasa a V-a C, Liceul «Ioan Slavici», Arad;* **DINU I. VASILE,** *clasa a VII-a C, Școala generală Moreni* și alții.

Amicul Rozetelor

Fără cuvinte...

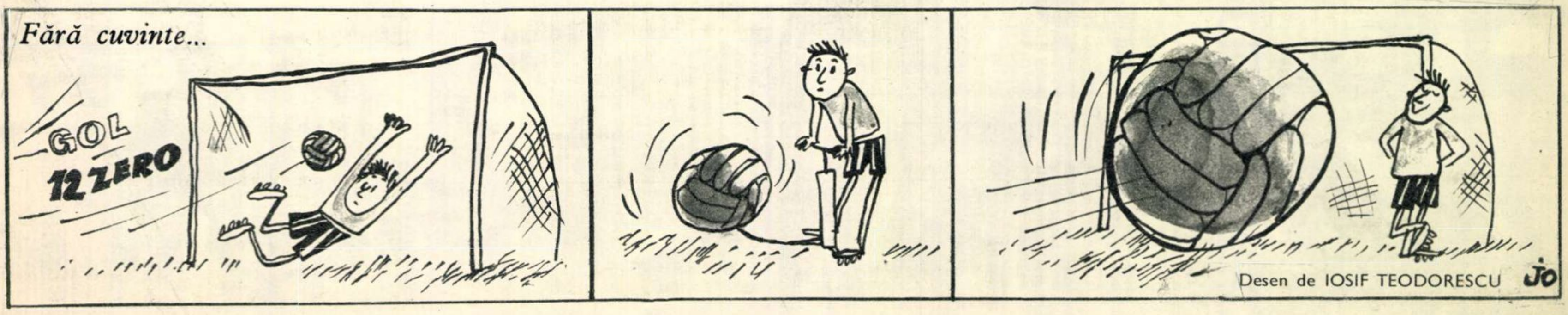

Desen de IOSIF TEODORESCU

12 ORE PRINTRE
DACI ȘI ROMANI LA GHELAR

①

②

O POSIBILITATE FANTASTICĂ... TRANSFORMATĂ ÎN REALITATE

Pornind de la adevărul științific potrivit căruia imaginile tuturor lucrurilor, ființelor și întîmplărilor de pe Pămînt se deplasează în spațiu cu viteza luminii, unii autori de povestiri științifico-fantastice susțin că dacă cineva ar decola de pe planeta noastră și-ar zbura spre stele cu o viteză mai mare de 300 000 km pe secundă (!) ar avea fantastica posibilitate să vadă, ca pe un ecran de cinematograf, toată istoria omenirii. Astfel, ar vedea «cu ochii lui» cum arătau în realitate Kheops, Khefren și Mykerinos, vestiții faraoni egipteni, cum au fost construite piramidele lor, ar asista la bătălia dintre oștile lui Alexandru Macedon și cele ale lui Por Împărat, ar dezlega taina misterioasei Atlantide, l-ar vedea pe Sinan Pașa cum cade de pe pod în smîrcurile de la Călugăreni...

Ce n-ar da, oricine, să poată să «vadă», la alegere, fapte și evenimente petrecute cu sute, ba chiar cu mii de ani în urmă! Dar cum să zbori cu o viteză mai mare decît cea a luminii în spațiul cosmic, cînd cele mai rapide rachete nu realizează încă decît 11—12 km pe secundă? Cu toate acestea niște copii, nici mai mari, nici mai mici decît voi, au reușit să transforme în realitate această posibilitate fantastică, făcîndu-ne martorii unor întîmplări petrecute cu aproape 2000 de ani în urmă pe pămîntul nostru,

③

făcîndu-ne cunoștință cu eroi intrați în istorie și legendă.

SÎNTEM ÎN 106 SAU ÎN 1968

...O duminică de aprilie. Iată Sarmizegetusa, și iată-l și pe Decebal petrecînd împreună cu căpitanii săi. Un călăreț, cu calul în spume, năvălește în cetate și i se-nfățișează grabnic. «Romanii! Vin ca frunza și iarba!»

...Oștile dușmane stau față în față, în apropierea cetății. Deocamdată le desparte, încă, o poiană cu iarba crudă. Dacii, în pitoreștile lor costume de munteni, așteaptă tăcuți și încruntați, cu săbiile goale și amenințătoare. Arcașii încearcă strunele arcurilor, nerăbdători să dea drumul săgeților neiertătoare. În tabăra romanilor e zarvă. Ostașii, în mantii purpurii și cu coifuri împodobite cu pene, își lovesc scuturile cu mînerele săbiilor și strigă, se îmbărbătează unii pe alții. Apoi... un semn, dat de însuși Împăratul Traian care-și strunește cu greu bidiviul ce-l poartă prin fața legiunilor ce pornesc la atac. În aceeași clipă, un strigăt de luptă, al lui Decebal, și dacii zvîcnesc și ei în întîmpinarea dușmanilor. Și iată-i, s-au întîlnit. Săbiile se încrucișează, lovesc în scuturile zornăitoare, se-nfing în piepturi. Săgețile șuieră și trezesc strigăte de durere. Iarba crudă a poienii e strivită sub tălpile luptătorilor și copitele cailor, îmbrățișează trupurile celor căzuți și mîngîie obrajii înfierbîntați ai răniților. Romanii cad precum iarba cosită. Cad doi, dar alți trei le iau locul. Vin și nu se mai termină. Dacii se luptă ca leii, dar rîndurile lor se răresc văzînd cu ochii... Romanii pătrund în cetate și numaidecît focul începe s-o cuprindă.

ELEVI CU IMAGINAȚIE

După cum spune istoria. acest ultim război dintre daci și romani a avut loc între anii 105—106 e.n. Și totuși noi l-am văzut, am fost martori la desfășurarea lui, cu toate că nu ne-am aflat în cosmos, la nu știu cîte mii de ani lumină, ci pe o poiană de la marginea comunei Ghelar, lîngă Hunedoara. «Dacii» și «romanii» n-au fost alții decît elevii de la Școala generală din această localitate. Îndrăgostiți de istorie și dispunînd de o fermecătoare imaginație, inițiatorii acestei evocări glorioase din istoria poporului nostru sînt pionierii, elevii, profesorii și învățătorii de la această școală, printre care Ioan Șeu, comandantul unității, a avut rolul principal. Le-au trebuit multe zile de muncă pînă au întocmit scenariul, pînă au reușit să-și confecționeze costumele. În schimb, ce minunată lecție de istorie pentru cei peste 300 de «daci» și «romani», precum și pentru alte cîteva sute de colegi, săteni, părinți, rude, prieteni, martori ai desfășurării acestei frumoase acțiuni pionierești.

Corespondență de la trimișii noștri speciali:
CONSTANTIN DIACONU
ȘI GRIGORE PREPELIȚĂ

1: La Sarmizegetusa stă mîndru «Decebal» (Alic Bebe, clasa a VIII-a).

2: Deocamdată e liniște și pace pe pămîntul Daciei. Arcașii însă exersează, întrecîndu-se în concursuri.

3: «Împăratul Traian» (Dobre Ion, clasa a VIII-a) și ostașii săi... pozînd fotoreporterului nostru înainte de începerea «bătăliei».

4. Vin «romanii»! Nu sînt ei chiar cîtă frunză și iarbă, însă oricum, destui ca lupta să fie spectaculoasă.

5: Vom «muri» sau vom «învinge»! — par să spună acești «daci» aflați față în față cu «dușmanii» lor.

6: Și fetele au luat parte la această «bătălie». Îl vedeți pe atleticul și frumos costumatul «roman» din centrul fotografiei, care mînuiește cu atîta dexteritate sabia și scutul făcînd pîrtie printre «daci»? E... pioniera Manea Mihaela.

Foto: **ION VODĂ** Valea Oltului

Plaiuri

de **ALEXANDRU ANDRIŢOIU**

Cunosc un colţ de ţară de-o frumuseţe rară,
Priviţi-l aşadară cu ochii larg deschişi —
Pe vîrful Omul, vulturi semeţi se ridicară,
Miresme se vărsară-n Poiana cu Narcişi.

Cunosc alt colţ de ţară pe Iza cea sprinţară
Şi-apoi la vale iară,-n pometuri, prin Oaş
Culcat în fîn, ca-n carte citeşti în zarea clară
Pe unde scăpărară-n istorii uriaşi.

Cunosc şi-o temelie de ţară seculară:
E Dunărea albastră ce are-n ape cer.
Străbunii se luptară, urmaşii se-avîntară
Să scoată foc şi pară la Porţile-i de Fier.

Cunosc şi-alt colţ de ţară la marea legendară
La care vin şi pleacă, vapoare cu-avuţii —
Talazuri ca-n fanfară la ţărmii ei cîntară
Pe unde litoralu-i cu perle şi mîndrii.

Şi iată bunăoară, cît este ţara ţară,
Splendori ca-ntr-o brăţară se-adună, se-mpletesc.
Vestită înăuntru, vestită în afară,
Socialistă ţară sub steagul românesc.

Căci comunişti arară în brazda milenară
Să crească flori de purpur, recolte de iubiri;
Luminile dansară pe glia noastră clară
Şi-n suflete creară tărîm de fericiri.

EROI au fost
EROI sînt încă

de **COLONEL TRAIAN UBA**

Poate că n-aş fi iubit cu atîta pasiune ostaşul, dacă eu însumi n-aş purta cu mîndrie haina militară.

Poate că n-aş fi cunoscut temeinic sufletul ostăşesc, dacă eu însumi n-aş avea acest suflet.

De un sfert de veac trăiesc împreună cu ostaşii ţării şi creştem la sînul matern al patriei noastre, România.

De două milenii istoria noastră, de-a lungul veacurilor, a conferit noţiunii de ostaş înţelesul de om al datoriei faţă de ţară, căreia el îi jură pe ***steag devotament fără şovăire.***

O, şi de cîte ori n-a înălţat ostaşul *român, mai presus de orice, crezul sfînt al datoriei faţă de patrie!*

Pe pămîntul nostru, traiectoria virtuţilor ostăşeşti începe de la daci, Sarmizegetusa, şi urcă prin vreme la Posada şi Rovine, la Podul Inalt şi Dealul Spirii, la Plevna şi Griviţa, la Mărăşeşti şi Oituz ori la Băneasa şi Carei, înscriind în istorie, emoţionante virtuţi şi înalte pilde de eroism.

E o certitudine, dar şi o mîndrie, să fii ostaş al României Socialiste.

Cînd l-am cunoscut îndeaproape, la Băneasa, în tranşeele din jurul Bucureştilor, ostaşul român avea sufletul plin de o ură sfîntă: blestema de moarte duşmanul hitlerist cotropitor, care călcase peste flori şi grădini, peste viaţă şi dragoste.

Am pornit împreună cu el, la semnalul partidului comunist, şi-n acel sfîrşit de august 1944 am ţîşnit în istorie, despicînd întunericul şi purtînd soarele libertăţii pe umeri — pînă la Carei — şi de acolo mai departe, pînă la victoria finală asupra fascismului. Apoi ne-am întors, după Ziua Victoriei, cu soarele revărsat în steaguri, şi am defilat pe sub Arcul de Triumf, întîmpinaţi cu florile recunoştinţei întregului popor.

De atunci şi pînă astăzi ne dăruim, neprecupeţit, braţul şi inima vieţii de cazarmă, cîmpurilor de aplicaţii, instruindu-ne pentru a fi gata oricînd să apărăm cuceririle revoluţionare ale poporului.

An de an, cresc în armată flăcăi cu biografii impresionante.

După ce-şi fac datoria sub faldurile drapelului tricolor, părăsesc cazarma zburînd cu aripi puternice şi tinereşti pe întreg cuprinsul ţării şi, alături de întregul popor, înalţă tot mai sus edificiul României Socialiste.

Un alt contingent tînăr vine atunci în cazărmi.

Un alt ostaş, şi totuşi parcă e acelaşi, intră în ritmul vieţii militare.

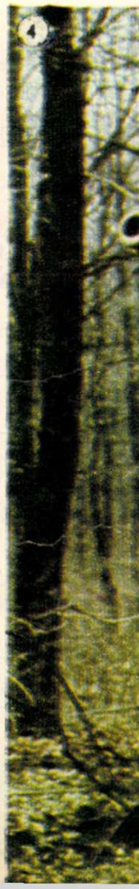

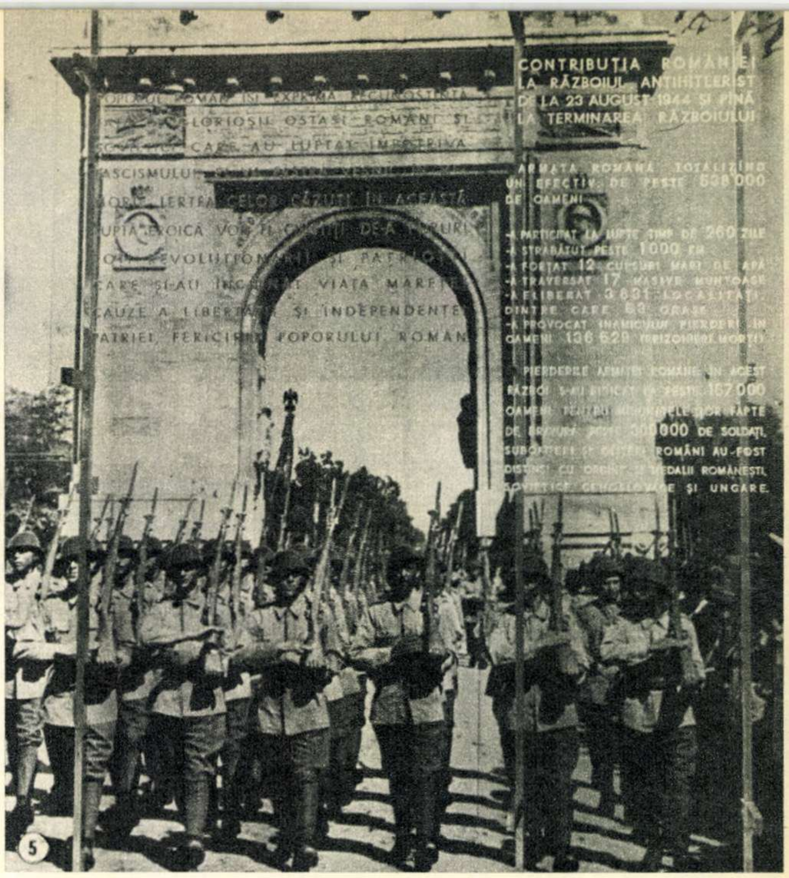
CONTRIBUŢIA ROMÂNIEI
LA RĂZBOIUL ANTIHITLERIST
DE LA 23 AUGUST 1944 ŞI PÎNĂ
LA TERMINAREA RĂZBOIULUI
ARMATA ROMÂNĂ TOTALIZÎND UN EFECTIV DE PESTE 538 000 DE OAMENI
-A PARTICIPAT LA LUPTE TIMP DE 260 ZILE
-A STRĂBĂTUT PESTE 1000 KM
-A FORŢAT 12 CURSURI MARI DE APĂ
-A TRAVERSAT 17 MASIVE MUNTOASE
-A ELIBERAT 3831 LOCALITĂŢI DINTRE CARE 53 ORAŞE
-A PROVOCAT INAMICULUI PIERDERI ÎN OAMENI 136 629
300000 DE SOLDAŢI
ROMÂNI AU FOST
MEDALII ROMÂNEŞTI
ŞI UNGARE.
5

Oricare ar fi arma, oricare i-ar fi biografia, tînărul ostaş străbate ca şi predecesorul său tainele ostăşeşti, în condiţii specifice, sub soare şi sub stele, pe vînturi şi ninsori, prin păduri şi cîmpii, în aer şi pe apă, veghind lumina ţării noastre dragi.

Am cunoscut în iarna trecută un tanchist, caporalul Eftimie, care, pe un viscol puternic, a remorcat o autosanitară cu o femeie grav bolnavă dintr-un sat înzăpezit. A străbătut nămeţi şi troiene de zăpadă cale de 20 de kilometri cu tancul, pînă într-un oraş, la spital. Fără tanchist, femeia ar fi murit fiindcă n-ar fi ajuns la timp pe masa de operaţie.

Am cunoscut astă-vară un scafandru militar, sergentul Cristea, care a scos cu riscul vieţii din mare o veche mină hitleristă, în dreptul Eforiei Nord. De peste două decenii duşmanul o plantase în calea vapoarelor, dar furtunile şi valurile o împinseseră aproape de plajă. O echipă de ostaşi genişti au desfăcut focosul făcînd mina inofensivă. Miile de turişti au populat din nou plaja şi apa mării.

Am văzut de curînd ostaşi la o aplicaţie, în munţi. Peste creste bătea un viscol alb. Şoselele urcau în serpentină. Cercetaşii, în halate albe, zburau pe schiuri comunicînd prin radio cu subunităţile. Şi subunităţile cu tancuri şi maşini, cu tunuri şi rachete antitanc, mărşăluiau în miez de noapte către linia de contact cu adversarul. Frig, ore de nesomn, nervi încordaţi, pleoape grele, mîini înfrigurate pe leviere şi volane, hărţi străbătute cu creioane roşii şi albastre.

Şi nimeni, în această concentrare fizică şi psihică, n-a aţipit măcar o clipă. M-a emoţionat în acele momente un radist de pe o autostaţie care, într-o clipă de răgaz, pauza dintre două mesaje, privind pe fereastra maşinii şi văzînd ostaşii la atac peste creste, a început să cînte dintr-o dată.

> *Eroi au fost! eroi sînt încă*
> *Şi-or fi cît neamul românesc*
> *Căci rupţi sînt ca din tare stîncă*
> *Românii ori şi unde cresc.*

Orice cuvînt adăugat ar fi de prisos. Ar diminua frumuseţea noţiunii de ostaş, atît a veteranilor, cît şi a celor care sînt acum sub arme sau care or să vină...

Fotografii de VIRGIL ULIERU

• • • • • • • • • • • • • • • •

1 — PENTRU A DEPRINDE MĂIESTRIA ARMELOR E NEVOIE DE MULTĂ VOINŢĂ ŞI PRICEPERE DE CARE OSTAŞII NOŞTRI DAU DOVADĂ LA FIECARE ORĂ DE INSTRUIRE.
2 — ARMAMENTUL MODERN CERE O MÎNUIRE SIGURĂ ŞI RAPIDĂ.
3 — DE FELUL ÎN CARE ACEST GENIST ÎŞI VA ÎNDEPLINI MISIUNEA VOR DEPINDE MULTE REUŞITE ALE TOVARĂŞILOR SĂI DE ARME.
4 — TANCURILE! ÎN FAŢA LOR CELE MAI GRELE OBSTACOLE DEVIN UŞOR DE TRECUT.
5 — O FOTOGRAFIE DOCUMENT CARE VA EMOŢIONA MEREU GENERAŢIILE CE VOR VENI: OSTAŞII ROMÂNI TRECÎND PE SUB ARCUL DE TRIUMF, LA ÎNTOARCEREA VICTORIOASĂ ÎN PATRIE, DUPĂ CEL DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL.

• • • • • • • • • • • • • • • •

(Urmare din pag. 3)

PAGINI DE GLORIE

niei la Ungaria, revendica libertatea cuvîntului şi a scrisului, cerea garantarea libertăţii personale şi a dreptului de întrunire. Alte articole se refereau la dezvoltarea învăţămîntului în limba română — prevăzîndu-se, între altele, crearea unei universităţi româneşti — şi de asemenea la problema organizării militare a românilor din Transilvania.

Revendicările zecilor de mii de participanţi pe cîmpia Blajului au oglindit nu numai năzuinţele şi ţelurile românilor transilvăneni, ci ale întregului popor român, dornic de a-şi dobîndi eliberarea socială şi naţională, unirea deplină a ţinuturilor româneşti. Programul adoptat în adunarea de la Blaj, ca de altfel întreaga luptă revoluţionară a paşoptiştilor — moldoveni, transilvăneni şi munteni — au creat premize temeinice pentru marile evenimente istorice care au urmat: Unirea principatelor din *1859*, cucerirea independenţei în *1877*, înfăptuirea statului naţional unitar şi neatîrnat românesc în *decembrie 1918*, definitiva eliberare naţională şi socială a ţării o dată cu alungarea fascismului în *1944* şi abolirea monarhiei în *1947*. În zilele acestui început de mai, cînd aniversăm de asemenea, proclamarea independenţei de stat a României şi victoria asupra fascismului, măreaţa Adunare de la Blaj, de acum 120 de ani, apare în toată strălucirea sa ca un eveniment de o excepţională însemnătate în istoria României.

CURCUBEUL ELECTRONIC

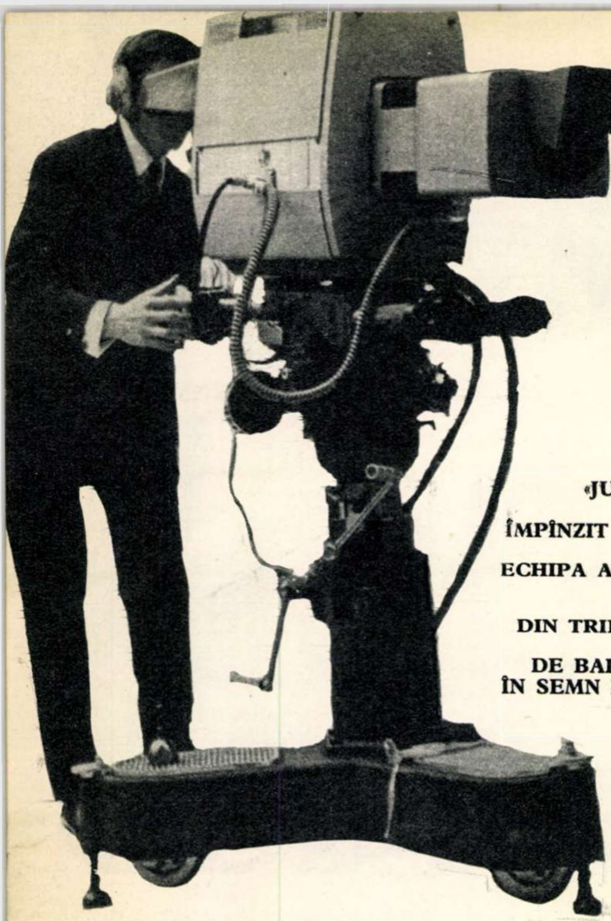

«JUCĂTORII ÎN TRICOURI GALBENE AU ÎMPÎNZIT GAZONUL PROASPĂT, ÎN TIMP CE ECHIPA ADVERSĂ, ÎN TRICOURI ALBASTRE, TRECE ÎN APĂRARE. DIN TRIBUNĂ A FOST LANSAT UN BUCHET DE BALOANE MULTICOLORE, ÎN SEMN DE SIMPATIE PENTRU ECHIPA...»

TELESPECTATORUL ASCULTĂ TEXTUL DE MAI SUS PRIVIND DESENUL SOBRU, ÎN TOATE NUANȚELE DE CENUȘIU, AL IMAGINII TELEVIZATE ȘI VISEAZĂ LA...

DESCOPERIREA CULORII

La apariția lui, cinematograful a făcut o impresie atît de puternică, încît bunicii noștri își mai amintesc și astăzi cu cîtă spaimă au văzut prima oară venind peste cei din sală trenul de pe ecran. Unii dintre ei vor mărturisi că la vederea monstrului de metal care se rostogolea asupra spectatorilor și-au părăsit locurile și au rupt-o la fugă. În clipa marii emoții uitaseră că se află la un spectacol inofensiv și nici gînd să observe că imaginii cinematografice îi lipsea, între altele, culoarea. După cîteva decenii, cînd filmul devenise de mult un element obișnuit al vieții zilnice, pelicula în culori avea să-i înnoiască registrul de posibilități.

Și iată că un nou cuceritor s-a arătat la orizont: televiziunea. Cu pași gigantici, noul pretendent la sufragiile publicului a cucerit continentele. Farmecele sale erau atît de multiple, încît nu toată lumea a observat că și micului ecran, atît de fidel naturii, îi lipsea ceva ca s-o redea și mai verosimil. Abia cînd, în urmă cu cîțiva ani, în Statele Unite și în Japonia au început emisiunile televiziunii în culori a devenit limpede pentru fiecare că televiziunea «clasică» era deficitară. Lumea imaginilor în alb-negru se apropia de declin.

DISCUL LUI NEWTON CORECTAT

Fiecare a învățat la fizică: un disc acoperit cu toate culorile curcubeului și rotit cu viteza ne apare alb. Iar multimilenara artă a compunerii culorilor ne învață la rîndu-i că din roșu, albastru și galben pot fi obținute toate celelalte componente ale curcubeului.

În cazul televiziunii însă avem de-a face cu lumină. Iar lumina colorată se amestecă după alte legi. În cazul ei pentru a obține toate culorile, chiar și albul, trebuie să se pornească de la albastru, verde și roșu.

De aci pînă la televiziunea în culori nu-i decît un pas. Într-adevăr, dacă putem obține orice culoare pornind de la trei dintre ele, pentru a realiza pe micul ecran imaginea curcubeului nu rămîne decît să avem... trei televizoare: cîte unul pentru fiecare culoare de bază! Acesta și este principiul televiziunii în culori.

Să exemplificăm pe baza sistemului francez SECAM. Aparatul de luat vederi este astfel conceput încît curcubeul surprins este pe loc descompus, cu ajutorul filtrelor, în trei componente corespunzînd culorilor albastre, verzi și roșii ale imaginii inițiale. Transformate în semnale electronice, aceste trei imagini își pornesc voiajul prin eter. Ingeniozitatea creatorului SECAM a făcut ca acestea, trei la număr, să fie purtate de numai două semnale electronice, fiecare jucînd un rol dublu. Primul este purtătorul imaginii în alb-negru, destinate televizoarelor obișnuite, și în același timp a laturii verzi a imaginii colorate. Al doilea semnal poartă, pe rînd, cîte un «punct» al imaginilor în albastru și roșu. Nu rămîne decît ca aparatul să unifice pe același ecran cele trei fluxuri electronice pentru ca imaginea curcubeului să se compună.

A 64 000 000 PARTE DINTR-O SECUNDĂ!

Ecranul televizorului în culori este format din 500 000 de puncte microscopice care, sub acțiunea tirului electronic, dau viață celor trei culori sus-amintite. Punctele sînt aliniate în șiruri succesive albastre, verzi, roșii. La fiecare a 64 000 000 parte dintr-o secundă ecranul este «măturat» în întregime.

Pentru a obține însă o imagine perfectă este necesar ca semnalele verzi, albastre și roșii să apară concomitent pe ecran. În vederea acestui scop ar fi nevoie ca unul dintre semnalele asociate, albastrul sau roșul, să «întîrzie», spre a fi ajuns din urmă de tovarășul său. A fost ideea inginerului Henri de France, inventatorul sistemului SECAM, să realizeze memorarea, timp de a 64 000 000 parte dintr-o secundă, a unuia dintre semnale, folosind un mic cub de cristal. Traversarea acestuia realizează cu precizie amînarea dorită și astfel pentru prima oară o întîlnire are loc... datorită întîrzierii!

Nu-i departe ziua cînd și la noi în țară vom putea distinge, pe ecranul televizoarelor, frumosul efect al tricourilor galbene și albastre pe gazonul verde și nu va fi nevoie de crainic pentru a distinge culorile baloanelor lansate de entuziaștii suporteri. Curcubeul electronic se pregătește de întîlnire.

1

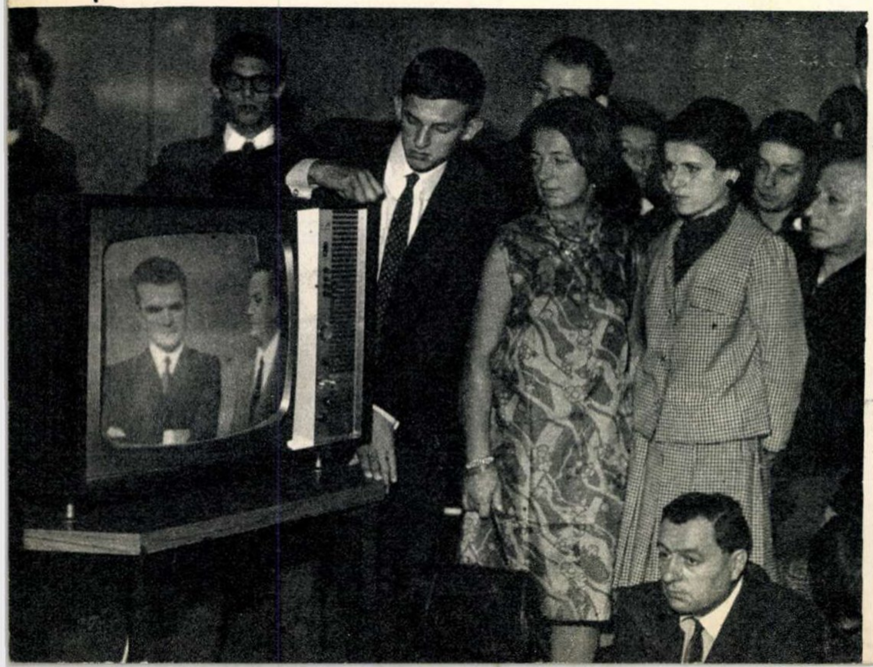

2

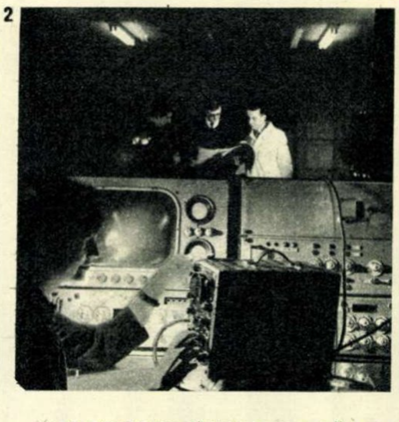

1) O FOTOGRAFIE ISTORICĂ: UN MARE NUMĂR DE PARIZIENI ASISTĂ, ÎN TOAMNA ANULUI 1967, ÎN FAȚA APARATELOR PLASATE ÎN HOLUL RADIOTELEVIZIUNII LA PRIMA EMISIUNE FRANCEZĂ A TELEVIZIUNII ÎN CULORI.

2) INVESTIGĂRILE ROMÂNEȘTI ÎN DOMENIUL «CURCUBEULUI ELECTRONIC» S-AU DESFĂȘURAT ÎN CADRUL INSTITUTULUI POLITEHNIC DIN BUCUREȘTI.

3) SCHEMA COMBINĂRII CULORILOR PE ECRANELE TELEVIZOARELOR NOASTRE DE MÎINE.

4) UNUL DINTRE ENTUZIAȘTII MICULUI ECRAN COLORAT: TÎNĂRUL INGINER GHEORGHE MITYKO, ASISTENT UNIVERSITAR LA CATEDRA DE ELECTRONICĂ APLICATĂ A INSTITUTULUI POLITEHNIC DIN CAPITALĂ.

5) CHIRURGIE ELECTRONICĂ...

CERCETĂRI ROMÂNEȘTI

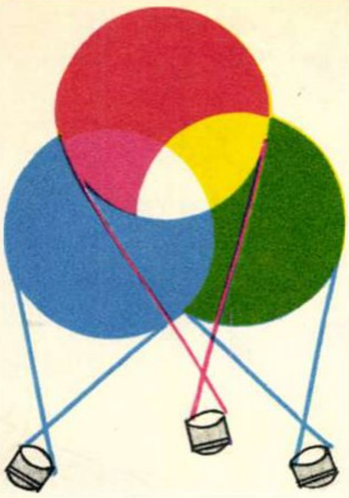

3

Experimentări în domeniul televiziunii în culori se fac și la noi. Astfel, un grup de cercetători de la Facultatea de electronică și telecomunicații a Institutului politehnic din București studiază probleme legate de introducerea televiziunii în culori în țara noastră.

Cei care, în toamna anului 1964, au vizitat Expoziția realizărilor economiei naționale au putut urmări primele emisiuni experimentale de televiziune în culori din România. Imaginile și programul sonor erau transmise de o instalație de emisie realizată de colectivul de cercetători, montată la Institutul politehnic. Întrucît scopul experiențelor era de a studia fidelitatea reproducerii culorilor, imaginile transmise erau formate din figuri geometrice în alb, gri, purpuriu, roșu, galben, verde, albastru și violet. Aceste forme nu reprezentau imaginea unor obiecte captată în vederea transmisiei, ci erau produse pe cale artificială, de către un generator electronic de semnale.

Pe baza experienței acumulate, s-a trecut ulterior la construirea unei instalații de emisie îmbunătățite, în care tuburile electronice au fost parțial înlocuite cu tranzistoare. A mai fost realizată o «cameră», dispozitiv care transformă imaginile de pe filmele cinematografice sau de pe diapozitive în semnale electrice. Noua instalație a permis transmiterea de filme colorate, imaginile fiind recepționate de către televizoare color plasate în anumite puncte de pe teritoriul municipiului București. Cu aceste experimentări se consideră încheiată o fază importantă a cercetărilor în domeniul televiziunii în culori. Vor urma studii legate direct de introducerea ei în România.

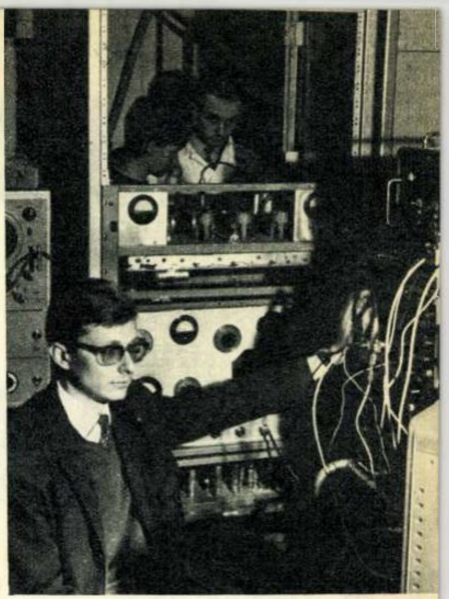

4

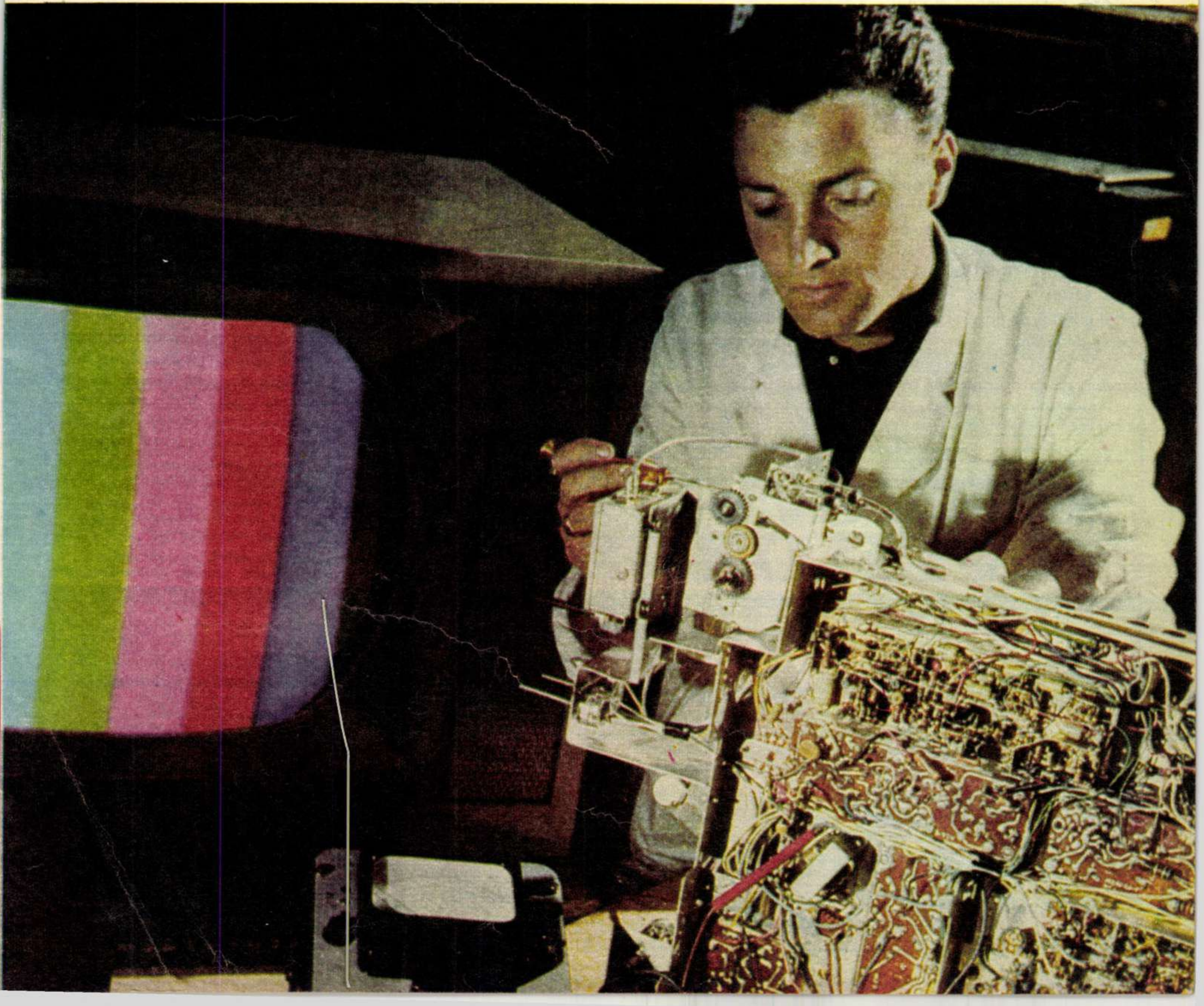

5

TUNURILE DE LA BULZEȘTI

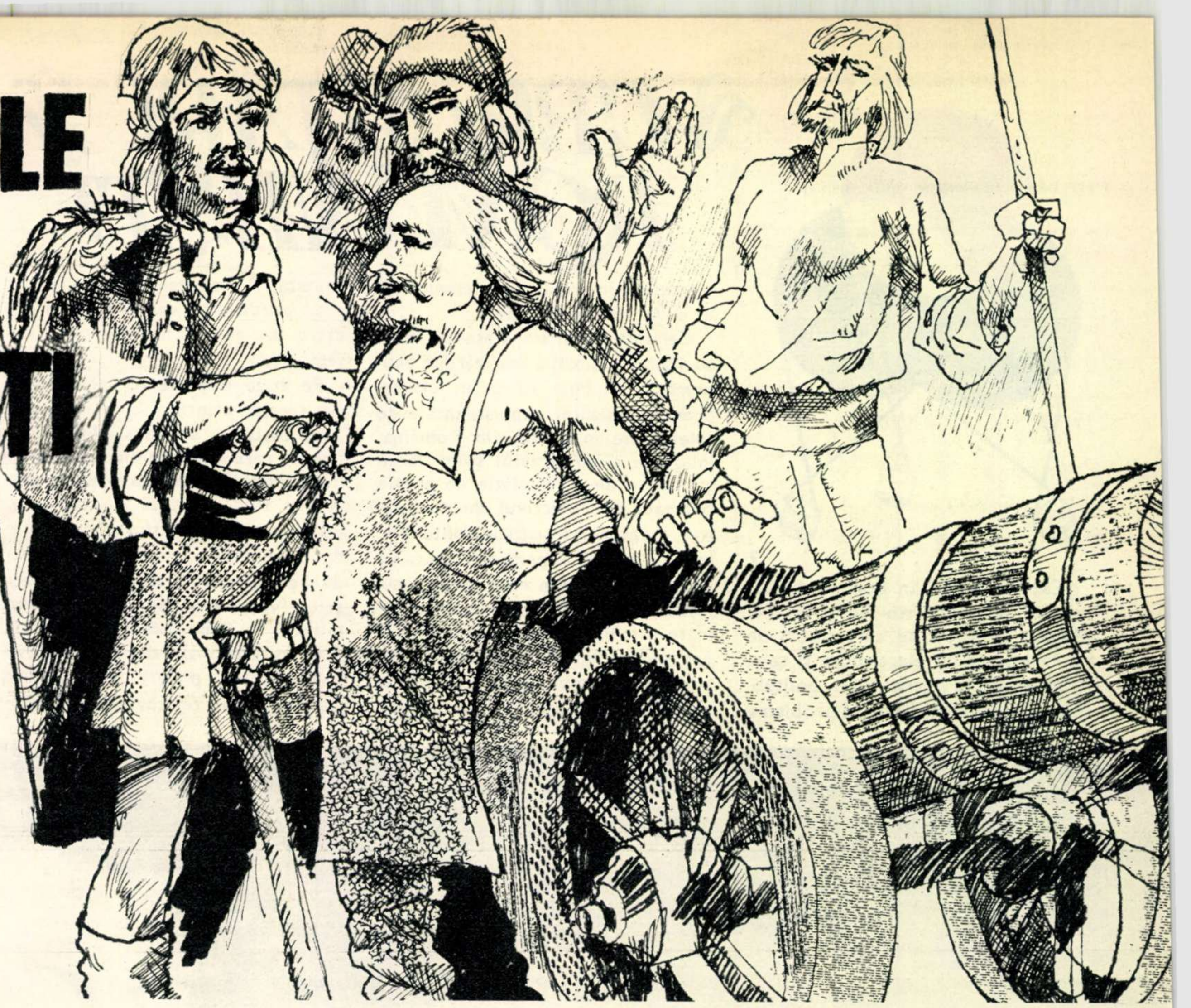

Povestire de

VLAICU BÎRNA

Bunicul nu era un om prea vorbăreț, dar știa multe și uneori seara, cînd ne întorceam de la joacă, nu ne astîmpăram pînă nu-l făceam să ne mai povestească vreo întîmplare din cele de demult, pe care le știa și el din moși-strămoși.

— Bunicule, povestește-ne ceva, l-am rugat noi, nepoții, într-una din acele seri cînd ne întorceam de la joacă de pe coasta Gruiului, cu obrajii roșii de alergătură. Bunicul stătea lîngă vatra de piatră, dezghiocînd știuleți de porumb într-o copaie de lemn.

— Ce să vă povestesc? ne-a întrebat el, cu o umbră de împotrivire în glas, dar noi vedeam că privirile îi rămîneau pironite în jăratecul vetrii, căutînd parcă, în scînteierile lui, firul unor întîmplări care s-au depănat demult și care aveau să învie acum ca o pălălaie de flăcări sbucnite din cenușa vremii trecute.

— Povestea cu tunurile de cireș de la Bulzești, v-am spus-o?

— Nu, am strigat toți într-un glas și ne-am așezat pe lavița de stejar de lîngă perete. Nu scoțeam nici o vorbă. Așteptam cu smerenie îndurarea bătrînului. Și îndurarea nu întîrzie.

— Întîmplarea cu tunurile de la Bulzești o știa Maiorul, pe care l-am cunoscut și eu, că a trăit pînă la nouăzeci de ani, începu bunicul. Era de la noi

---

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Acum șalupa era aproape. Băieții îl vedeau pe Vlad, în cămașa lui albă, cu un binoclu atîrnat de gît, la prova vasului, și-alături de el, pe Spic — care sărea din cînd în cînd, nerăbdător, lătrînd vesel spre cei doi băieți.

Peste cîteva minute, ajutați de cîțiva ostași înarmați, Scatiul și Babușcă urcau pe puntea șalupei militare, acompaniați de lătratul vesel și asurzitor al cîinelui lup.

— Formidabil! spuse Vlad, privind spre barca pe care tocmai un ostaș o lega de șalupă. Pușca și hainele sînt ale lui Chioru?

— Da... răspunse Scatiul rîzînd și strîngîndu-l la piept pe Spic, care i se aruncase în brațe. Am șters-o și i-am lăsat goi pușcă.

— I-ați lăsat? Pe cine? se miră Vlad... Mai era cineva?

— Da, unul Ciupitu, continuă Scatiul. Un om cu fața ciupită de vărsat de vînt.

— Interesant. Ia stați jos și povestiți-mi, băieți. Ați întîlnit pe cineva cu numele de Prințul?

• OSTROVUL LUPILOR • **126**

Șalupa militară părăsi balta și-acum zbura pe Dunăre ca o săgeată înspumată. Sus, de pe malurile abrupte și prăvălite, pădurile de sălcii, cerneau în fluviu o ploaie albă și deasă. Mureau rusaliile. Căzînd cu miile în vîrtejurile rotitoare, cu străluciri de sticlă neagră, ele dispăreau din cînd în cînd tîrîte de curenți, în adîncuri. Apoi răsăreau din nou, în lungi dîre cenușii și murdare, azvîrlindu-se într-o cursă fantastică, cu puhoaiele tulburi ale Dunării, ce goneau spre orizontul verde al mării.

— Privește, Babușcă!... Vadul Roșu! spuse Scatiul întinzînd brațul spre niște pereți de lut roșu, înalți și bolovăniți ce se apropiau văzînd cu ochii. Acolo am fost îmbarcați pe remorcher... Nu-i așa?

— Da. Uite și poteca pe care am coborît împreună cu «Prințul», răspunse Babușcă, ținînd palma streașină la ochi. Canalul trebuie să fie pe malul celălalt.

Vlad duse binoclul la ochi și după ce scrută cîtăva vreme malul celălalt al Dunării, năpădit de trestii, zise lăsînd brusc binoclul în jos:

— Nu văd nimic, băieți, nici un canal. Nu cumva v-ati înșelat?

— La semnul meu șalupa să pornească spre malul celălalt, interveni Scatiul, dîndu-l la o parte pe Spic care i se tot urca pe picioare. Tu. Babușcă, numără...

Băiatul începu să numere rar și apăsat ca un metronom.

— Și-acum, spre malul celălalt, spuse Scatiul, acoperindu-și fața cu brațul, în timp ce la un semn al lui Vlad, șalupa își schimbă direcția, tăind valurile spre malul celălalt.

Spic urmărea scena cu urechile ciulite.

— Și acum, la dreapta! strigă Scatiul, spre uimirea lui Vlad, care nu vedea în dreapta lui decît un perete înalt și nesfîrșit de trestii... Și apoi, drept, înainte!

Desen de **ION DEAC - Cluj**

din sat, își avea casa sub Coasta Morii și pe cînd l-am apucat eu surzise de tot. Fusese maior în oastea lui Avram Iancu, la revoluția din patruzeci și opt și de acolo i se trăgea porecla. La mîna stîngă n-avea decît patru degete, cel mare lipsea, îi fusese retezat atunci cînd îi plesnise țeava puștii, pesemne de prea multă încărcătură de buxău... Atunci a fost și povestea cu tunurile, în toamna și iarna una mie opt sute patruzeci și opt. Iancu se întorsese de la adunarea de la Blaj, ținută în luna mai, unde se înfățișase în fruntea a zece mii de moți ca să ceară libertate pentru poporul asuprit de grofi. La adunarea de pe Cîmpia Libertății, acolo la Blaj, vorbise cu însuflețire Bărnuț, arătînd temeiurile de dreptate ale poporului român. Cuvîntarea lui Bărnuț le-a mers la inimă și le-a umplut ochii de lacrămi... Iancu s-ar fi adresat atunci lui Bărnuț și celorlalte capete luminate care se aflau acolo și le-ar fi spus: «Voi rămîneți aici să-i scrieți Dietei și Împăratului hotărîrile poporului, eu mă duc în munți...» Și cum ziceam, Iancu se întorsese în munți și dăduse de veste prin toate satele de pe Arieș și de pe Criș, că va porni rezbel împotriva nemeșilor. S-au ținut adunări la Cîmpeni, la Abrud, la Brad, din toate părțile muntelui se strîngeau pîlcuri de oameni. Faurii din Vidra și din Bucium, cei din Arada și din Hălmagiu, au început să bată fierul pe nicovale și să facă puști și lănci pentru oastea revoluției. Magaziile minelor de aur de la Zlatna și Ruda au fost sparte și s-au cărat de acolo, în tabăra lui Iancu, căruțe întregi de praf de pușcă. Era praful cu care se pușca în piatră ca să se scoată aurul. Un praf grăunțos, căruia i se spunea buxău. Unul din tribunii lui Iancu fusese tunar în oastea împăratului și văzînd sacii de buxău care se descărcau în tabără ar fi spus: «Aistea-s grăunțele cu care îndopam tunurile împăratului. Grăunțe avem destule, păcat că nu-s și tunuri lîngă ele.» Auzind vorba asta, unul din meșterii care lucrau în tabără, pe nume Cocu din Valea Juncului, a spus «lasă că vă fac eu un tun». Cocu știa ca nimeni altul toate meseriile; îl asculta și lemnul și fierul. Era meșter de mori, covaci și rotar, lăcătuș neîntrecut. Oțelele puștii ieșeau din mîinile lui ca din fabrică. Și cu adevărat, în două zile Cocu a făcut un tun: un trunchi de cireș, gros cît omul, ferecat în rafuri de oțel, sfredelit la mijloc, și așezat pe două roți de căruță. A fost încercat în fața lui Iancu și tunul mergea strună, ghiulelele lui băteau la două sute de stînjeni. Atunci Iancu l-a trimis pe Cocu, împreună cu alți fauri și rotari, în satul Bulzești cu poruncă să lucreze zi și noapte la facerea tunurilor. Au ridicat acolo o vatră de covăcie, lîngă un firez mare purtat de apă și toată iarna au meșterit la tunuri. Pădurile de pe hotarul Bulzeștilor și Tomnatecului erau pline de cireși pădureți și de peri sălbatici, lemnul cel mai îndesat și mai tare. Unii tăiau cireșii din pădure, alții îi cărau în vale, lemnarii îi retezau și-i sfredeleau la mijloc cum sfredelești fluierele, faurii îi ferecau în rafturi și uite așa a fost înzestrată cu tunuri oastea revoluției, la patruzeci și opt... De la Bulzești tunurile de cireș și de păr au fost cărate la strîmtorile munților, către Arieș și Criș, acolo unde oștile Iancului întîmpinau armatele nemeșilor trimise să înece în sînge pe cei care-și cereau libertatea și dreptul la viață. Ele au vărsat mult foc în rîndurile dălhăuților care au fost bătuți și alungați din munții noștri. Zice că un nemeș ar fi întrebat:

— Cum se face oare că tunurile de cireș ale lui Iancu au făcut mai mult prăpăd în rîndurile noastre decît tunurile noastre, de oțel, în rîndurile oștenilor lui Iancu?

— Prea bine, i-ar fi răspuns alt nemeș: ei au tunuri de lemn și ostași de oțel, noi avem tunuri de oțel și cătane de lemn!

Ei, iacă, așa a fost cu tunurile de la Bulzești!

• OSTROVUL LUPILOR • 127

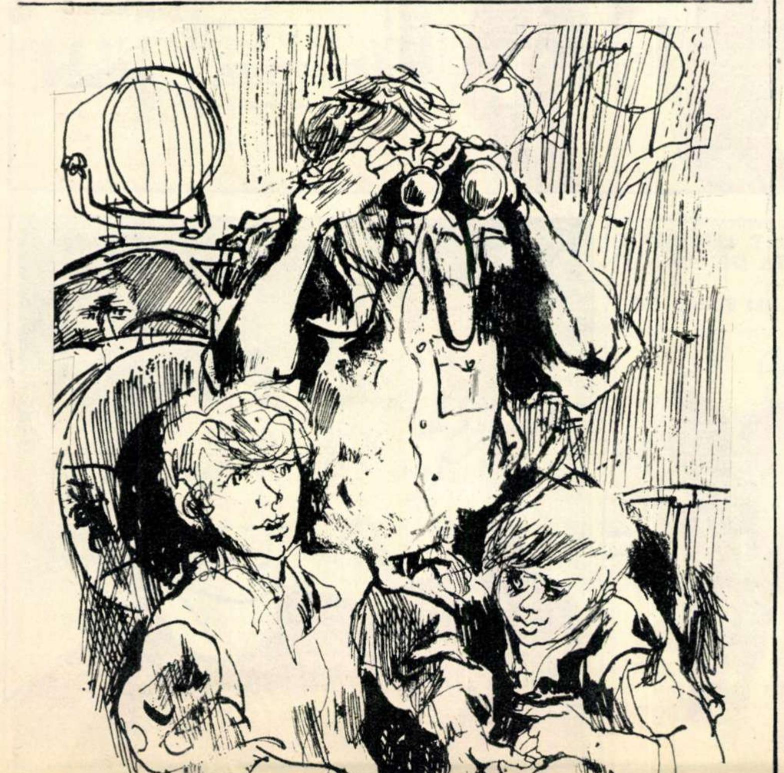

• OSTROVUL LUPILOR • 128

La cîrmă, de după geamul larg al cabinei, timonierul privi întrebător spre Vlad, și apoi strigă, ridicînd nedumerit din umeri:

— Ce facem, tovarășe căpitan? Intrăm în trestii?

Vlad, păru să ezite o clipă, și apoi ridicînd brațul, ordonă:

— Drept în trestii și apoi înainte, timonier! Drept înainte.

Într-un vîrtej de spumă, șalupa o coti brusc și se năpusti cu zgomot în desișurile întunecate și încîlcite de trestii.

O clipă, după aceea, șalupa pătrunse în apa limpede de gheață, a unui canal.

— Formidabil... murmură Vlad, privind uimit pînza de apă ce alerga sub el. Un canal secret. Va să zică pe aici dispăreau banditii ca niște năluci cînd îi urmăream pe Dunăre.

Scatiul ridică capul și făcîndu-i semn lui Babușcă să oprească numărătoarea, se adresă vesel lui Vlad:

— La capătul canalului e un ghiol, o luăm întîi la stînga, și apoi la dreapta, pînă dăm de o cherhana. Acolo e unul Moțatul.

După un sfert de ceas, cei de pe puntea șalupei zăriră răsărind în mijlocul ghiolului o construcție ciudată așezată în apă, pe stîlpi de lemn, și prinsă în setci și năvoade uriașe, desfășurate jur-împrejur, ca într-o gigantică pînză de păianjen. Șiruri de bărci negre, smolite, legate ici și colo de niște araci, se legănau ușor, în plin ghiol, într-o stranie cadență, sub cerul pustiu și încremenit. Nici o mișcare, Cherhanaua, singură în mijlocul apelor, părea grea, ca de plumb.

— Bîrlogul Chiorului este acolo, îi spuse Scatiul lui Vlad, arătînd cu mîna creștetul întunecat al unei păduri ce se ivea la orizont, peste ape. De la cherhanaua asta am avut valurile ca și acum în față. Așa-i Babușcă? adăugă el, întorcîndu-se spre prietenul său, care tocmai făcea un schimb de strîngeri de mînă cu Spic.

(Va urma)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE LUCEAFĂRUL SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ ȘI AJUNG CU TOȚII PE TERRA II, UNDE SÎNT SUPUȘI UNOR EXPERIENȚE MEDICALE.**

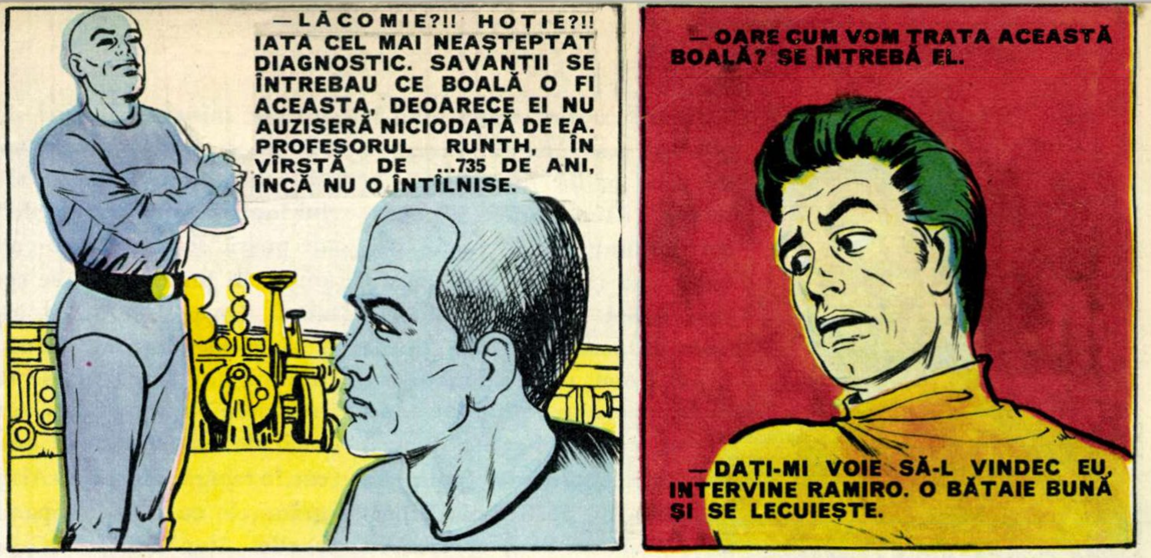
— LĂCOMIE?!! HOȚIE?!! IATA CEL MAI NEAȘTEPTAT DIAGNOSTIC. SAVANȚII SE ÎNTREBAU CE BOALĂ O FI ACEASTA, DEOARECE EI NU AUZISERĂ NICIODATĂ DE EA. PROFESORUL RUNTH, ÎN VÎRSTĂ DE ...735 DE ANI, ÎNCĂ NU O ÎNTÎLNISE.
— OARE CUM VOM TRATA ACEASTĂ BOALĂ? SE ÎNTREBĂ EL.
— DAȚI-MI VOIE SĂ-L VINDEC EU, INTERVINE RAMIRO. O BĂTAIE BUNĂ ȘI SE LECUIEȘTE.

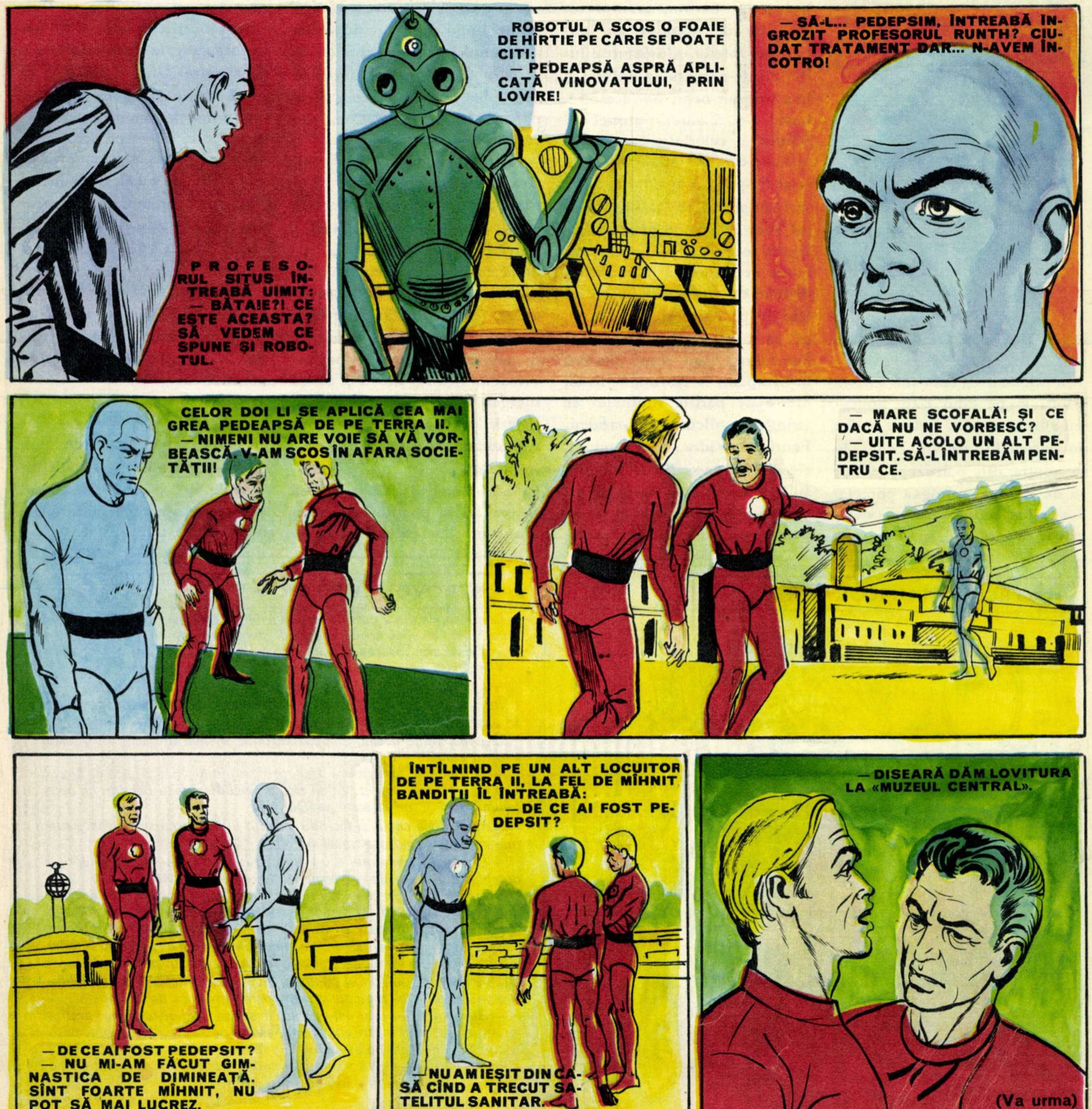
PROFESORUL SITUS ÎNTREABĂ UIMIT: — BĂTAIE?! CE ESTE ACEASTA? SĂ VEDEM CE SPUNE ȘI ROBOTUL.
ROBOTUL A SCOS O FOAIE DE HÎRTIE PE CARE SE POATE CITI: — PEDEAPSĂ ASPRĂ APLICATĂ VINOVATULUI, PRIN LOVIRE!
— SĂ-L... PEDEPSIM, ÎNTREABĂ ÎNGROZIT PROFESORUL RUNTH? CIUDAT TRATAMENT DAR... N-AVEM ÎNCOTRO!
CELOR DOI LI SE APLICĂ CEA MAI GREA PEDEAPSĂ DE PE TERRA II. — NIMENI NU ARE VOIE SĂ VĂ VORBEASCĂ. V-AM SCOS ÎN AFARA SOCIETĂȚII!
— MARE SCOFALĂ! ȘI CE DACĂ NU NE VORBESC? — UITE ACOLO UN ALT PEDEPSIT. SĂ-L ÎNTREBĂM PENTRU CE.
— DE CE AI FOST PEDEPSIT? — NU MI-AM FĂCUT GIMNASTICA DE DIMINEAȚĂ. SÎNT FOARTE MÎHNIT, NU POT SĂ MAI LUCREZ.
ÎNTÎLNIND PE UN ALT LOCUITOR DE PE TERRA II, LA FEL DE MÎHNIT BANDIȚII ÎL ÎNTREABĂ: — DE CE AI FOST PEDEPSIT?
— NU AM IEȘIT DIN CASĂ CÎND A TRECUT SATELITUL SANITAR.
— DISEARĂ DĂM LOVITURA LA «MUZEUL CENTRAL».

(Va urma)

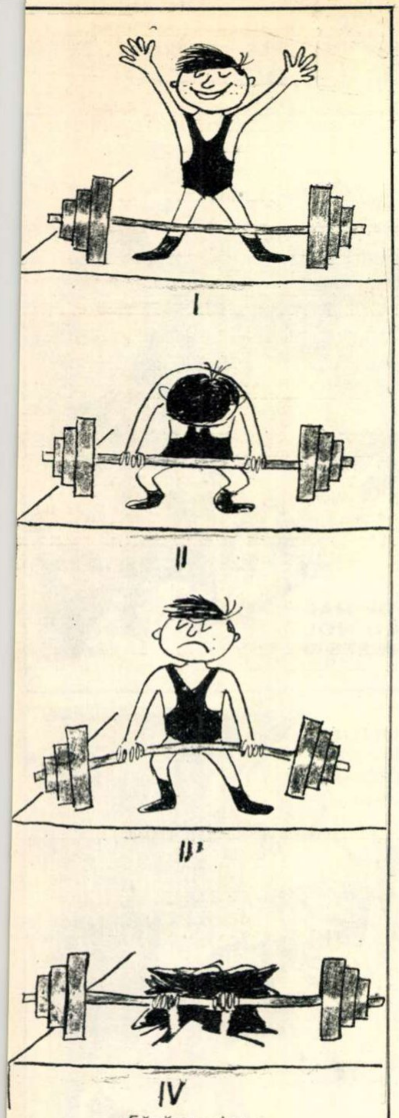

Fără cuvinte

RADIO PRICHINDEL

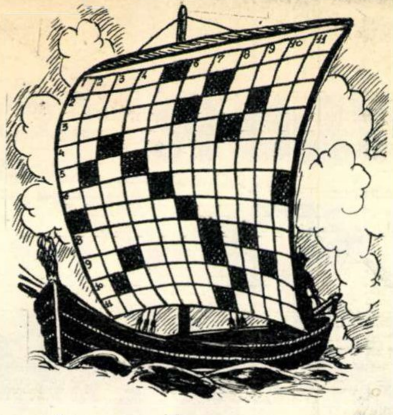

MĂRINĂREASCĂ

ORIZONTAL

1) Stîlp la provă sau pe chei, de care se acostează navele. — Rapid marinăresc. 2) Stricăciune, mai mult în limbaj marinăresc. — Barcă pe uscat!!! 3) O coajă de... alună în imensitatea mării — În copcă — Liniște! 4) Oală (reg.) —Zeul apelor în epopeea populară finlandeză «Kalevala». — Propice pentru priponit...... barca. 5) Pămînt, pămînt, pămînt! 6) Loc de acostare a navelor în port — Ambarcații cu două vele, randă și foc din care mai face parte starul și piratul 7) ...Euxin, numele Mării Negre la grecii antici — Se încearcă pe deget (pl.) 8) Pățanie (reg.) — Val nesfîrșit! 9) În larg! — Pînză marinărească... ințețită de vînt — «Farul» Nilului antic. 10) Înlocuiește vîslele unor bărci — De el se armează velele. 11) Cel mai mare... lup de mare!!! «Marinari» de baltă (fem.)

VERTICAL

1. Partea din stînga a unui vas privit dinspre pupa — Propulsie eoliană a ambarcațiunilor cu pînze. 2) La vale, în limbaj marinăresc — Arhaic transportor de apă 3) Loc de întîlnire al lupilor de mare în porturi — Mers... în apă! — Malurile mării! 4) Barcă fără prova!!! — Vîrtej de apă 5) Vaporaș elegant, pentru sport sau plimbări — Sfori cu care se manevrează cîrma unei ambarcații (sing.) 6) Sud-est — Vas pe uscat! — Acolo... nesfîrșit! 7) A pleca în cursă. 8) Mare... mică! — Coboară în adîncuri în costum special deși nu e scafandru. 9) În plută! — Partea de dinainte a vasului (pl.) — E foarte în... temă! 10) Punte pe mare... și pe uscat — Subit! 11) Alcătuiesc o hartă naturală în marea de întuneric — «Învîrtita»... marinarilor!

MIHAI PĂTRAȘCU

CLUBUL LOGICIENILOR

Astăzi, EDMOND NICOLAU, profesor universitar, vă prezintă a doua serie de probleme de logică la care vă invită să încercați să răspundeți. Noi vă urăm succes.

1. Patru elevi și anume: Ileana, Ionel, Anton și Maria au făcut un «club al veseliei». Pentru amuzament, au născocit un joc în cadrul căruia ei spun odată adevărul și odată mint. Întorcîndu-se de la teatru și fiind întrebați în ce ordine au intrat în sala de spectacol, reporterul nostru a înregistrat următoarele trei răspunsuri:

1. Ileana a intrat a doua, iar Anton al treilea;

2. Ileana a intrat prima, iar Maria a doua;

3. Ionel a intrat al doilea, iar Anton al patrulea.

Ținînd seama de faptul că fiecare răspuns este constituit din două propoziții din care una e adevărată, iar cealaltă falsă, să se stabilească ordinea în care au intrat în sală cei patru membri ai «clubului veseliei».

2. La defilarea de 1 Mai au luat parte și Ileana (I), Maria (M) și Doina (D). Una dintre ele purta bluză roșie, cealaltă bluză albastră, iar alta bluză galbenă.

La întrebarea reporterului nostru «Cum erau îmbrăcate fetele la demonstrație?» s-au primit următoarele răspunsuri:

— Ileana era îmbrăcată în roșu, Maria nu era îmbrăcată în roșu, Doina nu era îmbrăcată în albastru.

Știind că dintre aceste răspunsuri unul era adevărat, iar două nu corespundeau adevărului, puteți oare să ne răspundeți cum erau îmbrăcate fetele la defilarea de 1 Mai?

Vă rugăm să trimiteți la redacție dezlegările problemelor de mai sus însoțite de raționamentul respectiv.

Răspunsurile la prima serie de probleme
1. Copilul face parte din tribul B.
2. Muhamed a spus: «Tu mă vei spînzura».

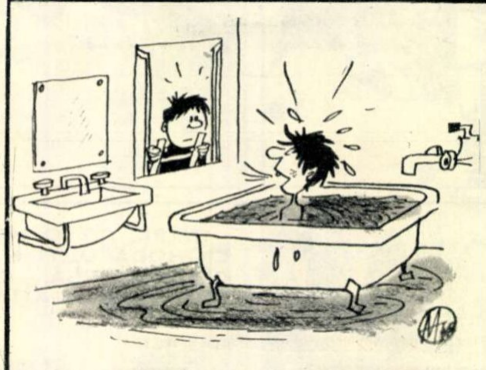

Cred că povestea cu Arhimede era o scorneală! De două ore stau în cadă și încă nu mi-a venit nici o idee genială.

Desen de ADRIAN ANDRONIC

«EX TERRA '68»

RACHETA ÎN DOUĂ TREPTE

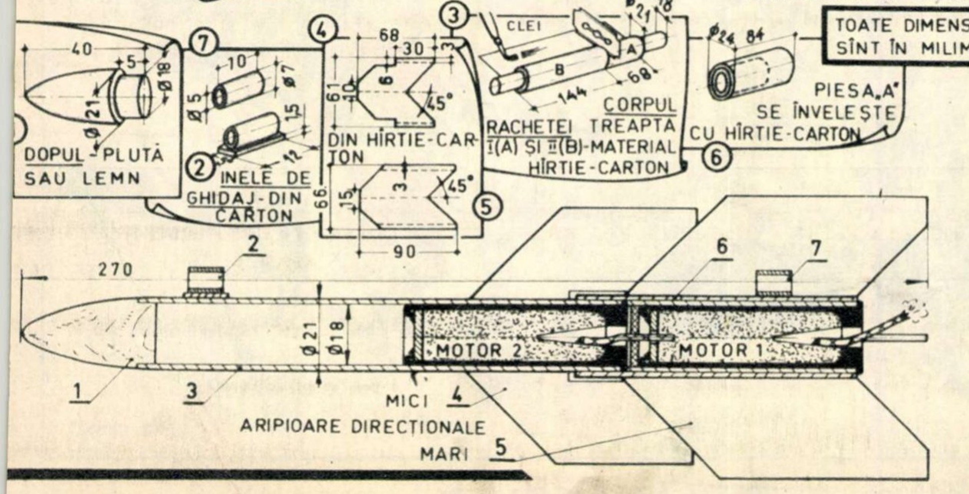

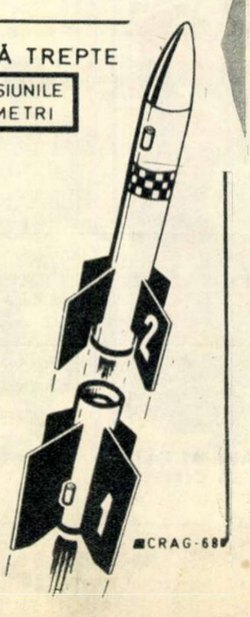

TINERILOR CONSTRUCTORI CARE PARTICIPĂ
LA CONCURSUL
DE MODELE ZBURĂTOARE «EX — TERRA'68»
ORGANIZAT DE STUDIOUL DE TELEVIZIUNE,
LE PREZENTĂM PLANUL RACHETEI
ÎN DOUĂ TREPTE.
CONCURSUL ESTE ÎN PLINĂ DESFĂȘURARE,
AȘA CĂ TOȚI ACEI CARE
VOR SĂ PARTICIPE, SÎNT INVITAȚI
SĂ URMĂREASCĂ CEA DE-A V-A EMISIUNE
«EX-TERRA'68»
DE **DUMINICĂ 19 MAI**

Așa... ca să nu uit să ascult emisiunea a V-a – «Ex-Terra 68»

Bib Municipal

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

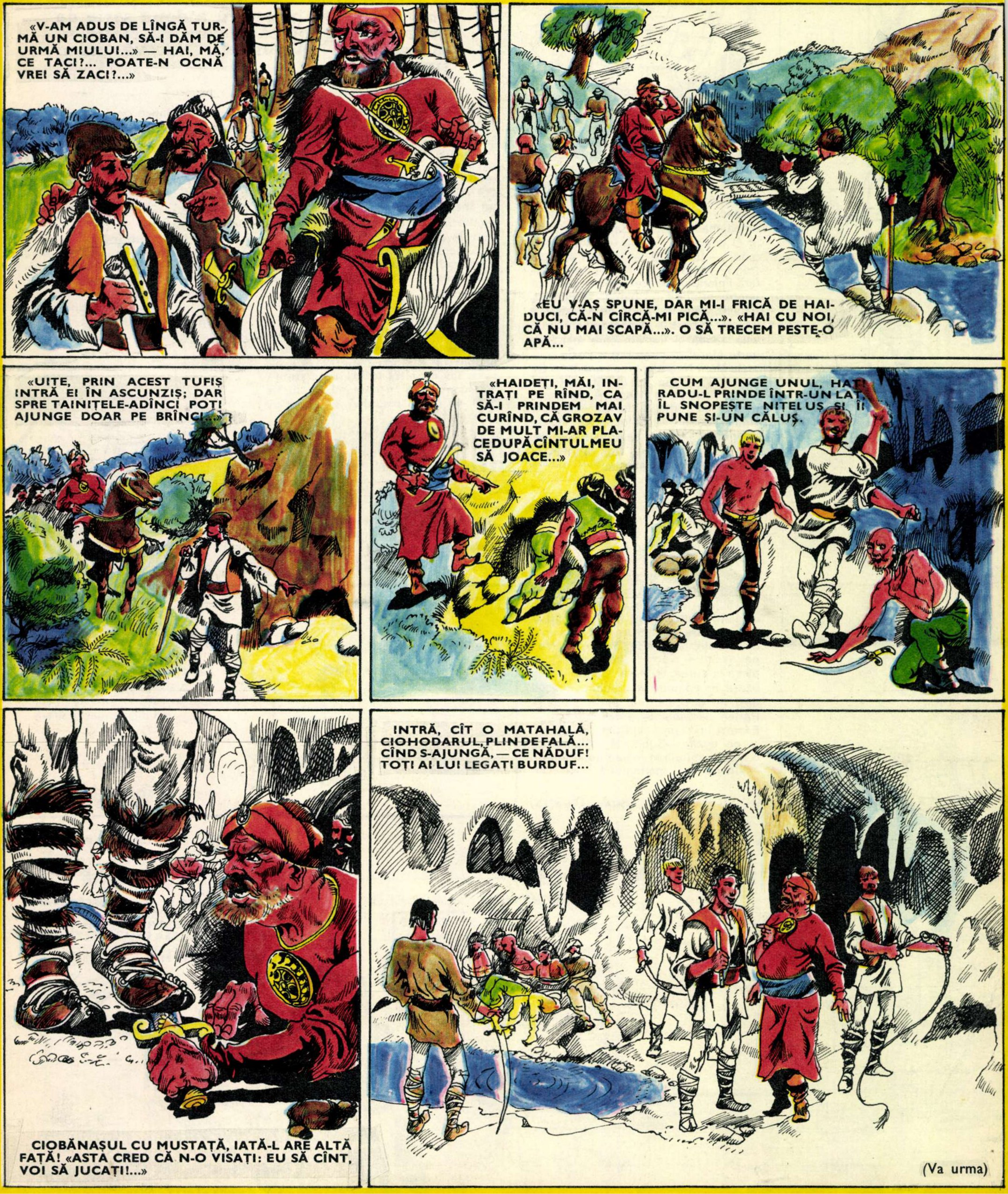
«V-AM ADUS DE LÎNGĂ TURMĂ UN CIOBAN, SĂ-I DĂM DE URMĂ MIULUI...» — HAI, MĂ, CE TACI?... POATE-N OCNĂ VREI SĂ ZACI?...»
«EU V-AȘ SPUNE, DAR MI-I FRICĂ DE HAIDUCI, CĂ-N CÎRCĂ-MI PICĂ...». «HAI CU NOI, CĂ NU MAI SCAPĂ...». O SĂ TRECEM PESTE-O APĂ...
«UITE, PRIN ACEST TUFIȘ INTRĂ EI ÎN ASCUNZIȘ; DAR SPRE TAINIȚELE-ADÎNCI POȚI AJUNGE DOAR PE BRÎNCI...»
«HAIDEȚI, MĂI, INTRAȚI PE RÎND, CA SĂ-I PRINDEM MAI CURÎND, CĂ GROZAV DE MULT MI-AR PLACE DUPĂ CÎNTUL MEU SĂ JOACE...»
CUM AJUNGE UNUL, HAȚ! RADU-L PRINDE ÎNTR-UN LAȚ, ÎL SNOPEȘTE NIȚELUȘ ȘI ÎI PUNE ȘI-UN CĂLUȘ.
CIOBĂNAȘUL CU MUSTAȚĂ, IATĂ-L ARE ALTĂ FAȚĂ! «ASTA CRED CĂ N-O VISAȚI: EU SĂ CÎNT, VOI SĂ JUCAȚI!...»
INTRĂ, CÎT O MATAHALĂ, CIOHODARUL, PLIN DE FALĂ... CÎND S-AJUNGĂ, — CE NĂDUF! TOȚI AI LUI LEGAȚI BURDUF...

(Va urma)

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: **BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1**, telefon 17.60.10
Tiparul executat la **COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»**
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Prezentare grafică: LUCIA SICOMAȘ

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

20

JOI, 16 MAI 1968, ANUL II

Biblioteca Regională
Tg. Mureș, R.A.M.

«Giganții șoselelor», iată tradiționalul supranume la care aspiră și acești elevi, componenți ai lotului de juniori de la Clubul «Dinamo»—București.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

CITIȚI IN PAGINILE 12—13 «CICLISMUL, SPORTUL TUTUROR VÎRSTELOR»

Miercuri, 8 mai 1968, s-au deschis lucrările sesiunii a X-a a celei de-a V-a legislaturi a Marii Adunări Naționale.

Priviți cu atenție fotografia. Ea este un document al anului 1948, de pe șantierul Bumbești-Livezeni. Părinții voștri își amintesc desigur cu emoție de ziua aceea însorită de primăvară, din urmă cu 20 de ani, cînd în Valea Jiului, pe șantierul de la Bumbești-Livezeni, peste 30 000 de tineri au pornit lupta hotărîtă cu stîncile.

Pentru cinstirea exemplului acelor acte de eroism, Comitetul Central al U.T.C. a lansat o chemare prin care îndeamnă întregul tineret al patriei la o largă întrecere în muncă pe numeroasele șantiere ale tineretului, la orașe și sate, în industrie și agricultură, în tot ceea ce construiește întregul nostru popor sub conducerea înțeleaptă a partidului, pentru înflorirea patriei socialiste. Tinerii sînt chemați să răspundă «prezent» la construirea primei autostrăzi București-Pitești, a șoselelor Baia Sprie-Sighet, Bumbești-Livezeni și Cîmpina-Comarnic.

INTERVIUL NOSTRU

ÎN AJUTORUL RECOLTEI

De curînd a apărut Hotărîrea Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la prevenirea și combaterea efectelor secetei.

În legătură cu aceasta, ne-am adresat tovarășului inginer doctor CEZAR NICOLAU, secretar al Consiliului Superior al Agriculturii, cu rugămintea de a spune cîteva cuvinte cititorilor noștri despre felul în care pot lua parte și ei, alături de părinții și de frații lor mai mari, la această importantă acțiune.

«După cum se știe anul acesta, în primăvară, au căzut foarte puține ploi. Din cauza secetei, recoltele sînt amenințate și întregul popor este chemat să ajute la combaterea efectelor secetei. Mă întrebați ce pot face copiii și tinerii în această situație. Ei pot ajuta la transportul apei în cîmp, la plantațiile tinere de pomi, la legume, degajînd astfel un număr mare de brațe de muncă ce pot fi folosite la treburi mai dificile. Elevii mai pot, de asemenea, participa la udarea culturilor cu ajutorul găleților sau al furtunurilor amplasate la autocisterne, sau la butoaiele cu apă. Săparea unor șanțuri pentru strîngerea apei este o acțiune la care elevii pot, de asemenea, ajuta alături de părinții lor.

De curînd, s-au repartizat în unitățile agricole cantități suplimentare de îngrășăminte. La distribuirea acestora pe culturi, elevii pot aduce un ajutor valoros. La stațiile de pompare, la dirijarea cantității de apă ei pot da de asemenea o mînă de ajutor.

În județele Ialomița, Brăila, Podișul Dobrogei, în județele Constanța și Tulcea, în Ilfov și Teleorman, în partea de sud a Moldovei, unde lipsa de ploaie se face simțită mai mult, ajutorul dat de elevi se impune cu mai multă stringență.»

DRAGI cititori, v-ați PREGĂTIT?

În luna iunie, începe mult așteptată etapă a II-a a

CONCURSULUI COMORILE PATRIEI

Această etapă de mare amploare va purta numele de

CONCURSUL VACANȚEI

ASIGURAȚI-VĂ ABONAMENTUL PE TIMPUL VACANȚEI PENTRU A NU PIERDE cupoanele de participare

PREMII MARI!

URMĂRIȚI ÎN VIITOARELE NUMERE ALE REVISTEI APARIȚIA **REGULAMENTULUI** ȘI A **CUPOANELOR** DE PARTICIPARE LA CONCURS.

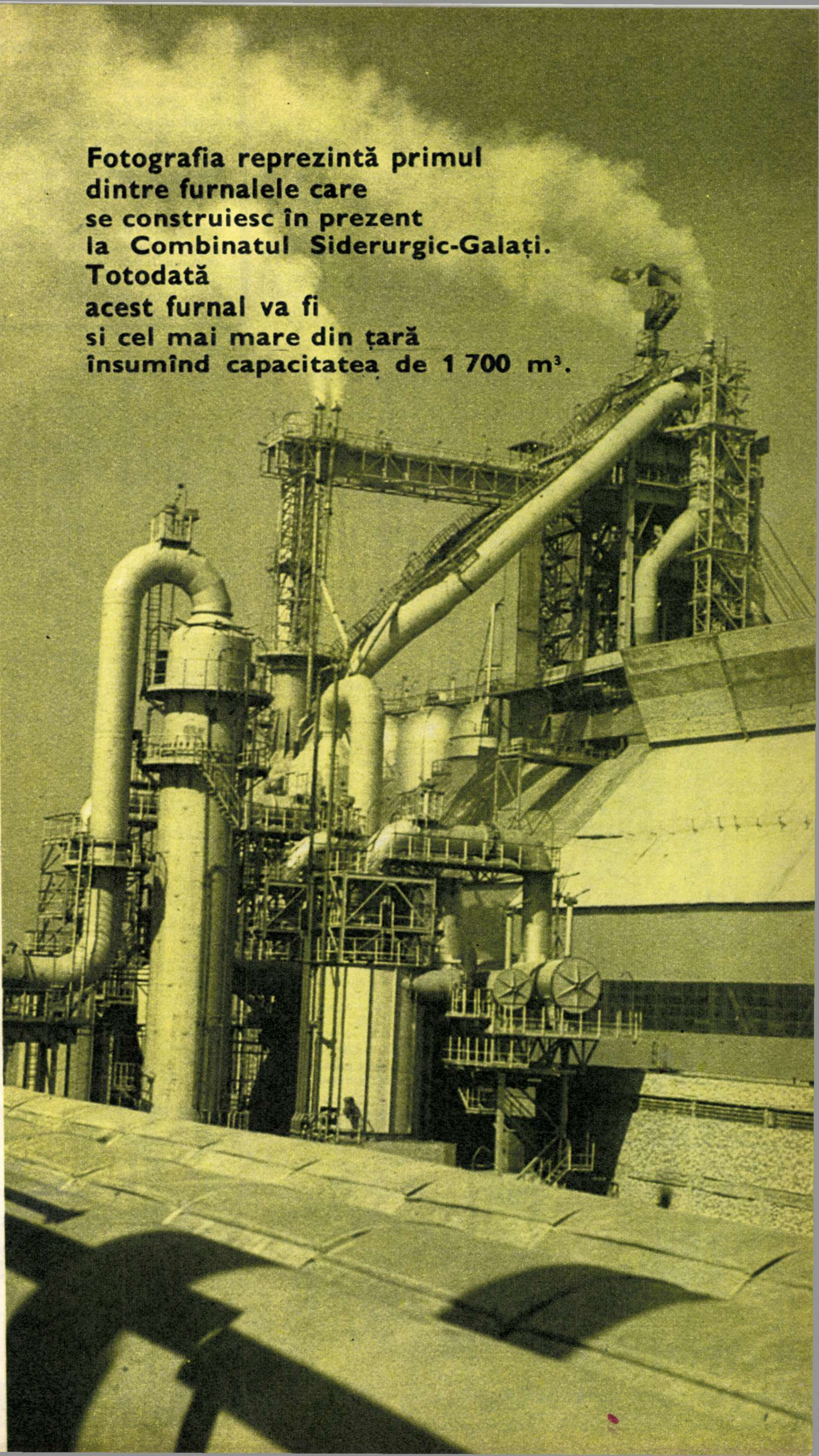

Fotografia reprezintă primul dintre furnalele care se construiesc în prezent la Combinatul Siderurgic-Galați. Totodată acest furnal va fi si cel mai mare din țară însumînd capacitatea de 1 700 m³.

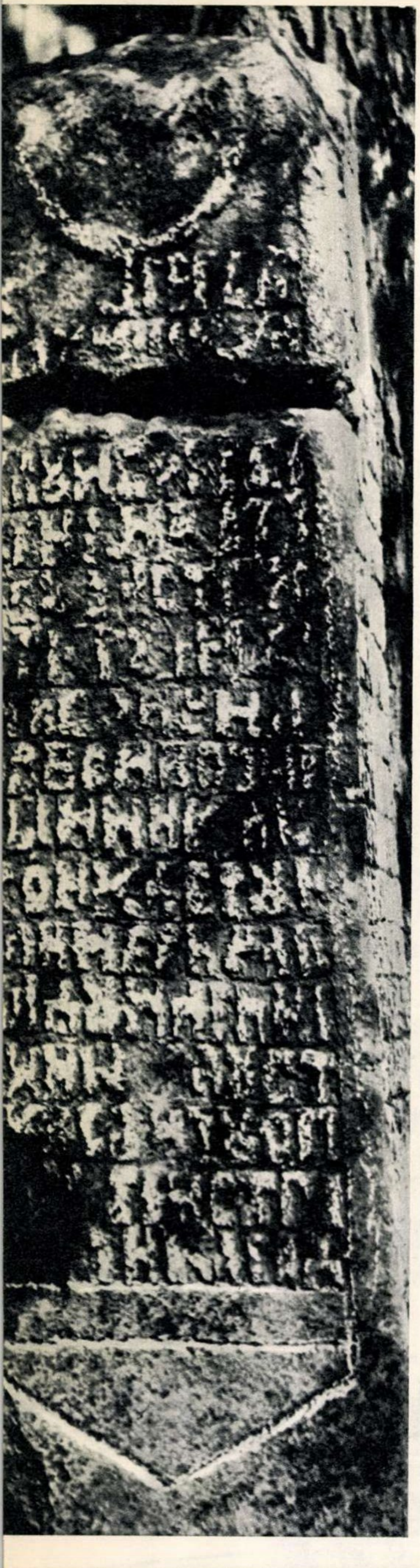

ROZETELE Cutezătorii

CU ANI ÎN URMĂ, SATUL NOSTRU,
AFLAT LÎNGĂ VESTITUL CODRU
AL VLĂSIEI,
ÎŞI IA NUMELE DE LA PODUL
CARE TRECEA PESTE RÎUL NEAJLOV,
PODUL DOAMNEI. AICI,
ÎN TIMPURI TRECUTE,
ERA LOC DE VAMĂ
ŞI POPAS DE POŞTĂ SPRE BUCUREŞTI.
PODUL A FOST CONSTRUIT DE
JUPÎNEASA MARIA, CU SPRIJINUL
DOMNULUI MATEI BASARAB
ÎN ANUL 1646.
CALE DE O JUMĂTATE DE ORĂ,
ÎN SUS SPRE NEAJLOV,
AJUNGI LA O MĂNĂSTIRE,
CTITORIE A
DOMNULUI VLAD VODĂ CĂLUGĂRU
(DOMN AL ŢĂRII ROMÂNEŞTI
ÎNTRE 1482—1496).
AŞEZATĂ PE UN DÎMB ŞI STRĂJUITĂ
DE SĂLCII PLÎNGĂTOARE,
DE PÎRÎIAŞELE IZVOARELOR
ŞI DE BĂTRÎNUL NEAJLOV
CE CURGE LA VALE,
LOCUL OFEREA O BUNĂ APĂRARE
ÎMPOTRIVA NĂVĂLITORILOR
CARE AU ÎNCERCAT
ÎN CÎTEVA RÎNDURI SĂ O PRADE.
TOT PE ACESTE LOCURI A TRĂIT
ŞI VESTITUL HAIDUC TUNSU
CARE FUSESE PARACLISER
ŞI ŢÎRCOVNIC
LA ACEASTĂ MĂNĂSTIRE. S-AU PĂSTRAT
PÎNĂ ÎN ZILELE NOASTRE
ÎN FOLCLORUL SATULUI
VERSURI DESPRE ACEST HAIDUC
CARE JEFUIA PE MOŞIERI ŞI NEGUSTORI,
PRADA ÎMPĂRŢIND-O SĂRACILOR
DIN ÎMPREJURIMI.
ÎN ULTIMA EXPEDIŢIE
FĂCUTĂ DE COLECTIVUL
CERCULUI DE ISTORIE
CONDUS DE PROF. LUCIAN DĂNESCU,
AM GĂSIT PE MALUL NEAJLOVULUI,
ÎN DREPTUL PODULUI, UN FRAGMENT
DE PIATRĂ FUNERARĂ
DATÎND DIN SEC. 15—16.
SE DISTING PE EA NUME PROPRII
SCRISE CU LITERE SLAVONEŞTI.
SÎNTEM PE URMELE UNOR NOI DATE
DESPRE TRECUTUL ISTORIC AL SATULUI

**GHEORGHE I. GHEORGHE,
cl. a VI-a, Şcoala generală, Podul Doamnei, judeţul Ilfov**

EXTEMPORALE

...ÎI FELICITĂ

pe pionierii din comuna **Bucinişu,** judeţul **Olt,** care au plantat o pădure de 4 000 de salcîmi — cea mai tînără pădure de prin partea locului.

...UREAZĂ SUCCES

redactorilor revistei «Orizonturi» care apare, nu de multă vreme, la **Şcoala generală nr. 7, Brăila.** Pînă acum, revista a publicat creaţii literare ale şcolarilor şi pionierilor, probleme de fizică şi matematică şi ştiri din activitatea cercurilor din şcoală.

...APLAUDĂ

înfiinţarea orchestrei «Ialomiţa» a pionierilor şi elevilor claselor IV—VIII de la **Şcoala generală din comuna Cosîmbeşti,** judeţul **Ialomiţa.** După debutul, încununat de succes, pe scena căminului cultural din comună, orchestra şi-a prezentat programul şi în faţa pionierilor şi şcolarilor din comunele Gimbăşani, Bucu, Săveni, Gheorghe Doja, Scînteia şi oraşul Slobozia (vezi fotografia).

ROBINSON+...5

Ziariştii sînt nişte oameni neliniştiţi. Îi interesează totul, şi niciodată nu li se pare că au aflat destul! De la această fericită meteahnă nu fac excepţie nici redactorii revistei «Floarea albastră» a Şcolii generale nr. 80 din Bucureşti. Linotipul şi rotativa sînt întrupate într-una şi aceeaşi veche maşină de scris, şedinţele redacţionale se ţin în recreaţie, dar creioanele, bloc-notes-urile şi curiozitatea sînt aidoma celor ale bătrînilor lupi de presă, poligloţi şi omniinformaţi. Redactorii «Florii albastre» au întreprins printre colegii lor o anchetă cu întrebarea:

«Dacă ar trebui să trăieşti cîtva timp pe o insulă pustie şi n-ai putea lua acolo cu tine decît 5 obiecte, ce anume ai alege?»

Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios (ba uneori chiar foarte în serios), colegii şi-au formulat preferinţele. Am examinat şi noi, la «Cutezătorii», 130 de răspunsuri, întreprinzînd şi o mică statistică.

Robinson modern sau de la aragaz la... laser!

Pe locul întîi în statistica noastră au ieşit — şi lucrul e cît se poate de lăudabil — uneltele şi diferite instrumente. 92 de elevi s-au gîndit că, în fond, acesta e lucrul cel mai important. Dacă ai unelte, munceşti, deci produci tot ce îţi trebuie! Unii s-au hotărît pentru **trusa de tîmplărie,** alţii — pentru **scule de pescuit.** Foarte mulţi vor să ia **seminţe de cereale şi o sapă sau un tîrnăcop.** Doi au rezolvat şi mai bine chestiunea, optînd pentru... **tractoare!** Nu lipsesc **undiţele, armele de vînătoare** (inclusiv un pistol contra... crocodililor!), **hărţile şi busolele** (cam puţine; doar cinci elevi au pomenit despre ele). Dar ce nu au prevăzut robinsonii noştri! Unul rezolvă problema apei nu cărînd după el un butoi plin, ci un **aparat pentru desalinizarea apei de mare;** altul vrea un **laser** adaptat pentru vînatul peştilor; doi elevi —

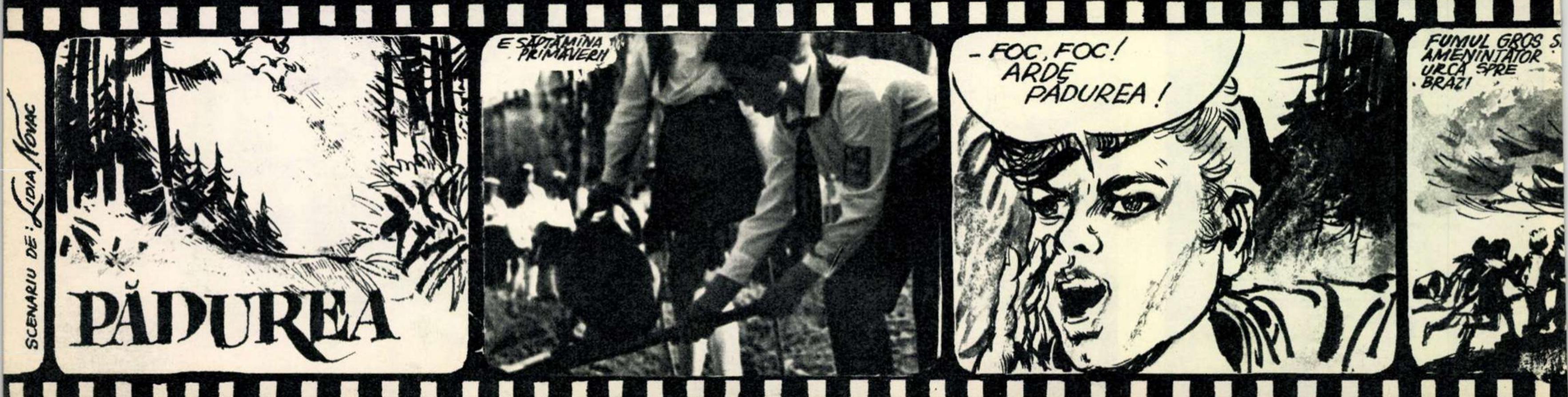
SCENARIU DE: Lidia Novac
PĂDUREA
E SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII
- FOC, FOC! ARDE PĂDUREA!
FUMUL GROS ŞI AMENINŢĂTOR URCĂ SPRE BRAZI

PENTRU CEASURILE VOASTRE LIBERE

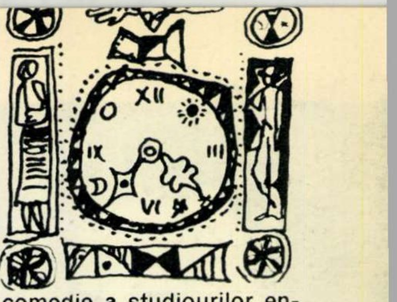

FILME: «**Pasărea timpurie**» — o comedie a studiourilor engleze; «**Iadul sfărîmat**» un film sovietic de spionaj şi filmul iugoslav «**Bomba de la ora 10** ». De la Studioul «Bucureşti» aflăm că regizoarea Elisabeta Bostan începe lucrul la «**Tinereţe fără bătrîneţe**», o adaptare după basmul lui Petre Ispirescu.

CĂRŢI: «**Cerbii lui Mihai Viteazul**» de Grigore Băjenaru, «**Coiful de aur**» de Al. Şahighian, «**Comoara haiducului**» de Nicolae Ionescu Dunăreanu. De asemenea, Editura tineretului vă rezervă surpriza unui captivant roman de aventuri: «**Cei 13 şi misterul**», de Monica Pillat.

---

costume de scafandru, unul — **o cratiţă,** iar doi — **reşouri** (se precizează: **cu butelie**), o fată nu pleacă pe insulă fără un «**serviciu de bucătărie**», iar un băiat nu se mişcă fără un... «**grătar pentru friptură**»!

Din cei 130 de elevi, 48 sînt foarte... mîncăcioşi şi s-au gîndit cu multă atenţie la hrană! Au perfectă dreptate. Unul precizează că-şi va lua numai «**mîncare bună**», iar altul, «**un rucsac plin**». Gama de alimente indicată e foarte vastă, începînd cu **conservele** şi terminînd cu... **pepenii** şi cu **guma de mestecat!** Să tot stai pe o insulă pustie!

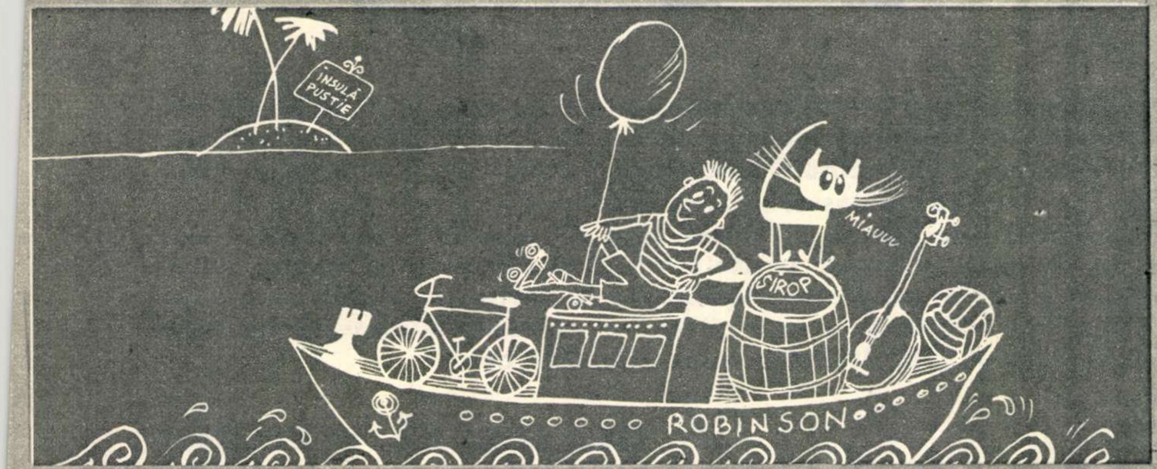

Robinson şi... Thierry la Fronde!

Pe locul al treilea se află — şi trebuie să aplaudăm — **cărţile!** 45 de posibili robinsoni nu concep ca, printre cele 5 obiecte, să nu figureze şi o carte! Foarte mulţi precizează că vor lua o «**carte groasă**», iar alţii îşi indică preferinţele: opere de **I.L. Caragiale: umor; o carte de geografie; un manual de franceză; versuri; poveşti** (acest din urmă răspuns aparţine unui elev din clasa... a VIII-a!).

Pe locul patru, cu 35 de adeziuni, stau mijloacele de comunicaţie: aparate de radio (o fetiţă precizează: «**ca să ascult emisiunea «La microfon melodia preferată»**), televizoare (aceeaşi fetiţă nu se duce în ruptul capului pe o insulă pustie dacă nu poate urmări şi acolo serialul «Thierry la Fronde»), **aparate de emisie - recepţie, de telegraf** şi chiar **un radar!**

Robinson e totuşi copil...

Foarte mulţi — aproape 16 la sută — renunţă însă la unul sau mai multe obiecte esenţiale pentru a-şi putea lua pe unul dintre părinţi sau chiar pe amîndoi, sora sau fratele, un prieten. Ionescu Emilia din clasa a VI-a C, după ce notează «**îmbrăcăminte**» şi «**cărţi de citit**», scrie «**apă**», dar taie acest cuvînt înlocuindu-l cu «**mama**», scrie «**merinde**», dar taie înlocuind cu «**fratele meu**». Bocea Vali din tr-a VI-a B nici nu vrea să audă de obiecte: «**Vreau să iau cu mine pe sora mea, pe prietena mea, pe verişorul meu şi pe bunica, pentru ca să fim un adevărat echipaj şi să facem unele descoperiri interesante**». O fi şi bunica de acord!? «**Eu dacă aş pleca pe o insulă pustie** — scrie Tătăran Ana — **mi-aş lua un cîine mare şi deştept, pe sora mea şi trei mari cărţi din literatura universală, în speranţa că alimente vom găsi**». Scurt şi cuprinzător! Iar Bene Sorina conchide pentru toţi: «**Mi-aş lua o prietenă, ca să nu mă sălbăticesc**».

Foarte numeroşi sînt şi aceia care au notat «**caiet**», «**creion**», «**aparat foto**» pentru ca «**să pictez, să scriu, iar dacă apoi pe această insulă ar poposi un om, să vadă că acolo a stat cineva care a vrut să facă ceva folositor**», explică Soare Mariana din clasa a VI-a.

Robinson se distrează!

Dar o dată cu cei 130 de robinsoni ar urma să plece şi vreo 30 de animale, cărora le-au făcut loc în zgîrcitul inventar. Majoritatea vor să-şi ia **căţelul sau pisica, dar întîlnim şi o vacă, un cal, o capră, un papagal şi pe canarul Fifi,** preferatul uneia din eleve! (Să-i dai o porţie dublă de seminţe, dragă, fiindcă apare în revistă!).

Sînt şi destule răspunsuri hazlii (oare cu intenţia autorilor?) ca de pildă cel al lui Dumitru Dragoş din clasa a VII-a: «**Dacă aş pleca pe o insulă pustie şi ar trebui să iau numai cinci obiecte aş prefera: «chewing-gum», o carte cu umor sec, un magnetofon cu o bandă pe care s-a imprimat muzică «beat», o poză a lui Roger Moore în «Sfîntul» şi un briceag.**» Nimic de zis, o să fie foarte vesel pe insula lui Mitică, dar cu condiţia ca, de pe celelalte insule, confraţii de robinsonadă să-i trimită cîte ceva de mîncare!

În încheiere, să notăm că ancheta «Robinson plus cinci» întreprinsă mai în glumă, mai în serios a scos la iveală o mulţime de băieţi şi de fete cărora nu le lipseşte nici ingeniozitatea, nici prevederea, nici spiritul gospodăresc şi nici... hazul! Şi chiar dacă nici unul n-o să naufragieze pe o insulă pustie, sîntem siguri că într-o excursie de vacanţă se vor descurca excelent!

Ovidiu ZOTTA

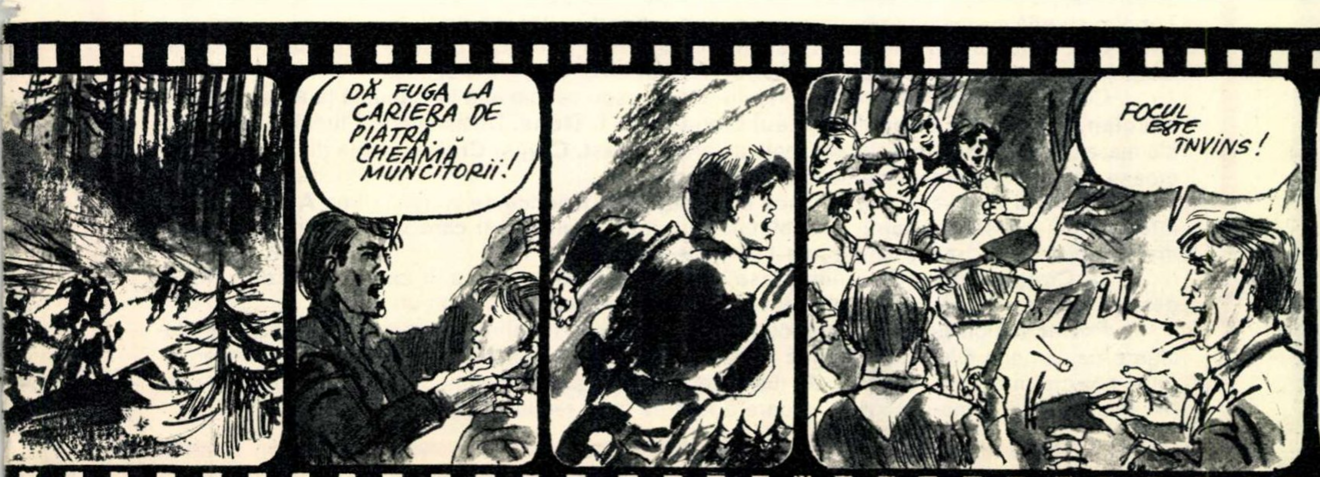
DĂ FUGA LA CARIERA DE PIATRĂ. CHEAMĂ MUNCITORII!
FOCUL ESTE ÎNVINS!

AŢI PUTEA CREDE CĂ AM NĂSCOCIT O POVESTE ÎN IMAGINI. AFLAŢI ÎNSĂ, CĂ LUCRURILE S-AU PETRECUT AIEVEA.

CINE SÎNT CURAJOŞII? PIONIERI ŞI ŞCOLARI ŞI ÎN FRUNTEA LOR PROFESORII DE LA ŞCOALA GENERALĂ DIN COMUNA TELIU, **JUDEŢUL** BRAŞOV. **SĂ VĂ SPUNEM ŞI NUMELE CÎTORVA DINTRE EROI?** CAZACU RODICA, BORICEANU ION, SOOS LASZLO, MOARCAŞ RODICA, HILOHE GHEORGHE, BALINT KALMAN, MARTIN GHEORGHE, SURDUCAN FLOAREA, RATULEA MARIA...

PRIMIŢI FELICITĂRILE REDACŢIEI, DRAGI CUTEZĂTORI!

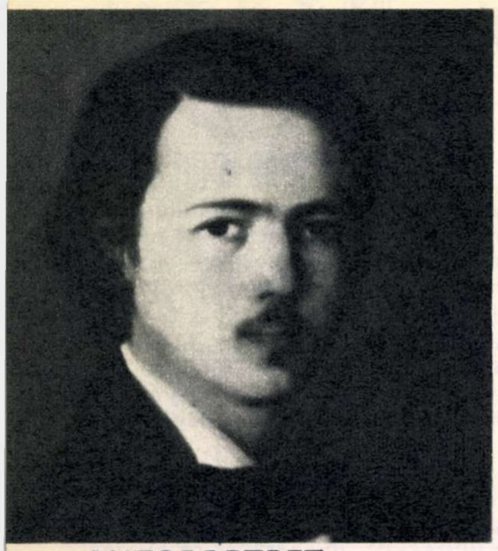

AUTOPORTRET

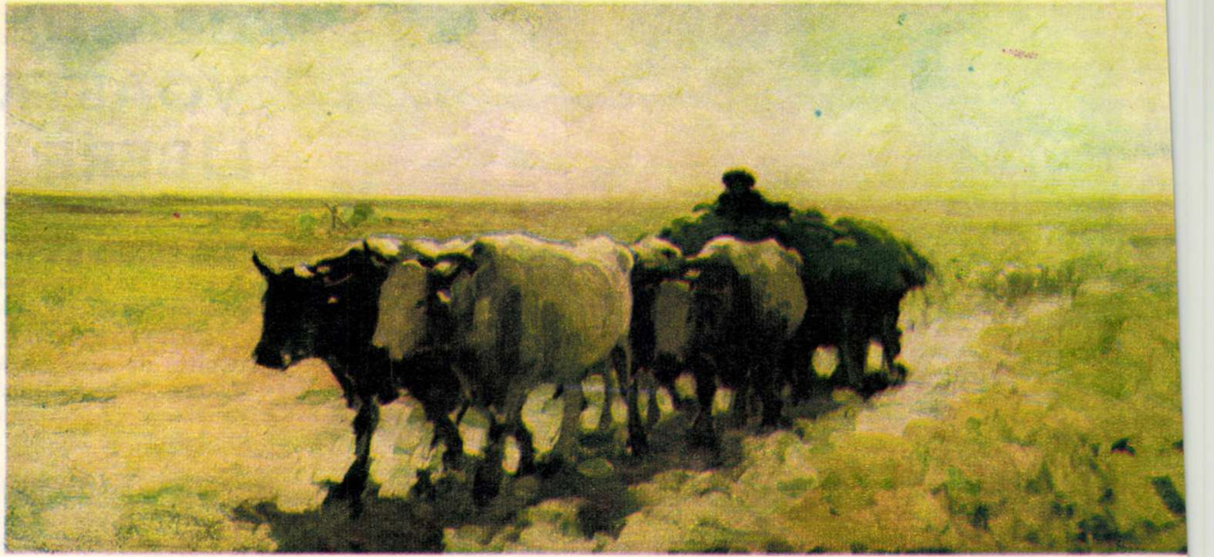

CAR CU BOI (Muzeul de artă al R.S.R. - București)

N. Grigorescu

«Rapsod al pămîntului nostru», așa l-a numit Al. Vlahuță pe marele pictor român Nicolae Grigorescu,care a transpus în pictură priveliștile țării noastre, surprinzînd frumusețea trăsăturilor poporului român. Născut în 1838 (de la nașterea sa se împlinesc în aceste zile 130 de ani) într-o familie de țărani, el începe încă din copilărie să picteze. Mai tîrziu, studiază în Franța,în atelierele Școlii de arte frumoase, alăturîndu-se grupului de pictori realiști de la Barbizon. Opera sa a avut o puternică influență asupra pictorilor români. Nicolae Grigorescu moare în anul 1907 lăsînd o impresionantă operă.

Ce muzee să vizităm pentru a cunoaște opera pictorului Nicolae Grigorescu?

Cu această întrebare ne-am adresat **artistului emerit M.H. MAXY — directorul Muzeului de Artă al Republicii Socialiste România.**

— Grigorescu — acest mare pictor român al secolului al XIX-lea este autorul unui număr însemnat de tablouri colecționate în diferite muzee din țară. Numai muzeul nostru are două săli dedicate în întregime lui Grigorescu. Într-una din ele se află operele din tinerețe, cele care l-au determinat pe M. Kogălniceanu să-l sprijine pe artist pentru obținerea unei burse la Paris (1861). Tot aici se află cunoscuta compoziție de mari proporții «**Atacul de la Smîrdan**». În cea de a doua sală, vizitatorul poate admira unele din cele mai frumoase portrete și peisaje, opere de maturitate ale pictorului, străbătute de o mare strălucire și luminozitate.

Colecții interesante din tablourile lui Grigorescu se mai află în Capitală la **Muzeul Zambaccian,** la **Colecția Simu,** la **Muzeul Elena și Dr. I. Dona.** De asemenea, lucrări importante ale marelui pictor se găsesc în Muzeele de artă din **Iași, Cluj și Craiova.** Una din cele mai frumoase colecții grigoresciene se află la **Brașov.**

Între anii 1858—1860, Grigorescu a pictat pereții bisericii de la mănăstirea **Agapia,**dînd o interpretare realistă, în spirit laic, sfinților zugrăviți. Pentru cei care vor să cunoască opera marelui pictor, un popas la Agapia este bine venit.

La **Cîmpina** poate fi vizitată Casa memorială N. Grigorescu în care, alături de mărturii despre viața artistului, este păstrată o colecție interesantă din tablourile sale.

Privind tablourile lui Grigorescu,veți înțelege că el s-a apropiat cu multă dragoste și înțelegere de oamenii simpli, a surprins farmecul și frumusețea satului românesc, ca și generozitatea poporului nostru. Colorist de mare sensibilitate și prospețime, N. Grigorescu este unul din marii pictori români, a cărui valoare a fost de mult recunoscută peste hotare.

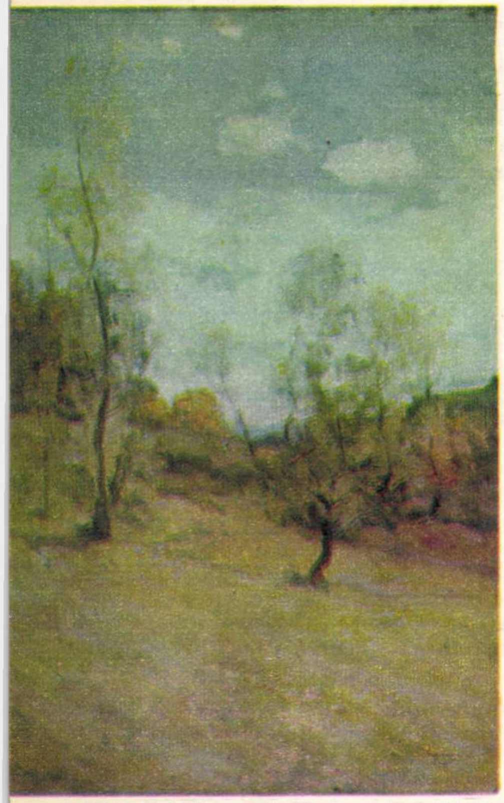

PEISAJ (Muzeul de artă - Cluj)

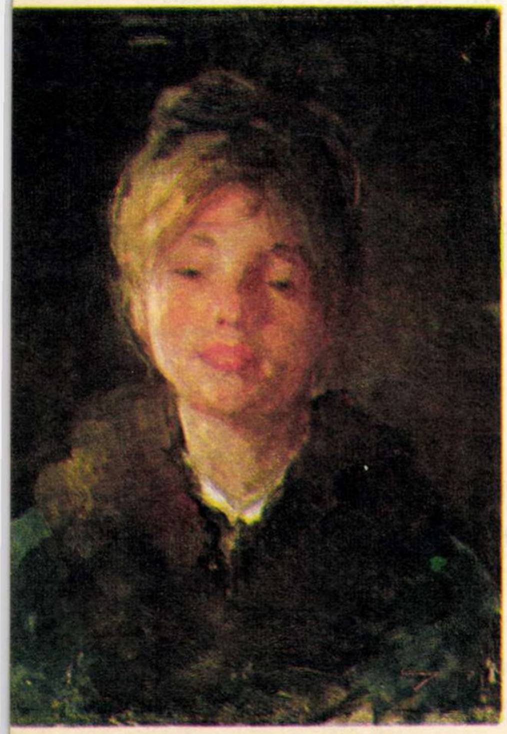

PORTRET DE FATĂ (Muzeul de artă al R.S.R. - București)

DESPA

povestire de **EMILIA CĂLDĂRARU**

Pășește hotărît să nu-și mai întoarcă privirea înapoi. Și totuși, urmărind cu ochii roată peisajul înconjurător, nu reușește să ocolească fereastra cu perdeluță înflorată.

Zorile abia se desprind din văile toropite sub cețuri lăptoase. Cabana doarme încă. Numai acolo, la ultimul etaj, s-a deschis o fereastră și o perdeluță înflorată flutură ușor, ca-n adierea unei respirații.

El știe bine că ea e acolo, în spatele perdeluței. Dar nu se arată; e cam nesuferită. Șase zile l-a lăsat singur, cu glezna luxată în odăița din spatele cabanei. În prima zi, e drept, era mai vorbăreață, ba chiar, odată, i-a și zîmbit. Dar pe urmă...

Intra din oră în oră, îi schimba compresa, îi aducea sifon de la frigider, tava cu mîncare, uneori chiar un vas cu flori, dar se uita la el ca prin sticlă. Ajunsese să-l enerveze totul la ea: muțenia, calmul cu care-i schimba compresa, șorțul apretat, ochelarii lunguieți, pasul ușor, ciuful rebel... A răbdat o zi, două, gata! Trebuia să o pună la punct. Găsi și motivul. Descoperise printre cărțile de pe noptieră, una pe care nu o ceruse, o carte veche, ferfenițită: «Hedi, fetița munților». Cînd Ina intră, zvîrli cartea pe masă, îmbufnat.

— Mă crezi copil? O citeam la zece ani.

Abia aștepta ca ea să-i răspundă. Pregătise o replică «tare»; dar ea a privit o clipă cartea, apoi, cu un fel de pripeală, a luat-o de pe masă și a ieșit.

Seara i-a adus tava cu mîncare femeia de la bufet. I-a spus că infirmiera a plecat în munți și că i-a lăsat vorbă să nu se dea jos din pat decît o zi înaintea plecării și numai prin cameră. Și n-a mai venit. N-a venit nici aseară, deși știa că, în zori, el pleacă.

...Iată-l, acum, lîngă troița, de unde coboară o cărare pînă la trenulețul forestier.

Unde a mai văzut el troița aceasta? Ce troiță veche! Ce icoană vremuită!

Și... brusc se oprește. Revede totul. Desigur, acesta e locul. Cîți ani avea pe atunci? Vreo 10. Venise în vacanță la stîna bunicului. Trebuie să fi fost cam pe unde e acuma cabana. Prăpastia din dreapta e însă aceeași. Și troița de pe buza ei. Iar lîngă troiță... o fetiță cu ciuf încîlcit, păzind două capre. Ce fetiță sperioasă! Era de-ajuns să se apropie de ea, ca să se cațere, cît ai clipi, sus, pe vreun colț de stîncă.

— Hei, de ce fugi de mine? i-a strigat el odată. Vrei să ne jucăm?

— Eu mă joc cu Sura și Bălaia, i-a strigat ea cu ochii în pămînt.

— Hai să vorbim.

— Eu vorbesc cu Sura și Bălaia.

Și a dispărut pe după jnepeni.

Într-o zi, el ședea sub un brad înalt și citea o carte: «Hedi, fetița munților». Simți un foșnet de cetină și sări în picioare. Zgîtia dădu un țipăt și fugi ca scăpată din praștie.

— Hei, unde fugi? Stai! Vino să-ți citesc o poveste.

Degeaba striga. O clipă mai tîrziu fata căzuse în prăpastia de sub troiță. Alergă într-acolo. Nu căzuse departe. Se agățase de tufărișuri. Stătea proptită cu picioarele pe un pinten de stîncă și scîncea.

Pe cine să cheme în ajutor? La ceasul acela ciobanii de la stînă erau plecați pe plaiuri. Ocoli grabnic prăpastia și coborî pe panta ei cea lină. Cînd ajunseră din nou sus, fata abia mai răsufla. Sprijinind-o,o ajuta să urce la stînă. Tremura toată și lui îi era milă de ea și-i părea rău că nu se pricepe de loc să-i spună vorbe care s-o liniștească și se simțea cuprins de o bucurie ciudată, nemaiîncercată, ocrotind o respirație atît de măruntă — mirosind a rășină, — și atît de ușoară. De atunci se împrieteni cu fetița munților. Și toată vara hălăduiră împreună pe stînci, pe urma căprițelor ei.

— Tu ești Hedi, îi spuse el odată.

— Eu sînt Despa. Nu știu cine-i Hedi.

— Poftim, citește.

Și Despa citi cartea de trei ori.

— Unde locuiești tu, Despa? În pădure? o întrebă altădată.

— Ba nu. Bordeiul nostru-i peste coastă. Da-i mai mult pustiu. Tata lucrează în vale, la joagăr, vine numai sîmbăta. Mamă n-am.

— Și ce mănînci?

— Lapte de la Sura și Bălaia. Fragi și mure. Mi-aduce tata sîmbăta mălai proaspăt și turtă dulce și... începu să se laude Despa.

Toamna, Radu a plecat. Și nu s-a mai întors. Sînt cinci ani de atunci. Bunicul și-a mutat stîna pe alți munți. Pe Despa, fetița munților, a uitat-o.

...Unde e Despa? Nu cumva?... Ciuful rebel, cartea despre Hedi... nu cumva?... Dar cum s-o mai fi recunoscut în fata înaltă, cu șorț scrobit și ochelari lunguieți? Și de ce Ina și nu Despa? Degrabă, înapoi la cabană.

Ce mogîldeață stă ghemuită acolo, la rădăcina bradului? Și de unde cunoaște el bradul acela înalt? Da, e bradul sub care, demult, șezuse la umbră și citise despre o fetiță a munților.

— Despa!

Ea tresare. Fuge.

— Despa, ai să cazi în prăpastie.

Dar ea rîde și se ascunde în spatele troiței.

— Despa, trebuie să vorbim. Dar mai întîi spune-mi, cum să-ți zic: Despa sau Ina?

— Mă cheamă Despina.

— Va să zică pot să-ți spun Despa. Cîți ani aveai atunci?

— Numai 9.

— Înseamnă că acum ai 15.

— Înseamnă că acum ai 16.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Despa?

— De ce ai uitat-o pe Despa?

— Dă-mi mîna Despa. Bine te-am găsit.

— Bine-ai venit, Radule.

Se auzi trenulețul forestier, șuierînd undeva, între văile munților din dreapta.

— Despa, eu trebuie să plec.

— Drum bun, Radule.

— Vrei să-mi închei rucsacul în spate?

— Bine. Și să rămîi cu spatele. Să nu te uiți pînă nu-ți spun eu.

Mîinile ei mici și dibace strîng curelele rucsacului. Și el simte, lîngă ureche, răsuflarea aceea măruntă, ușoară, mirosind a rășină, care cîndva, îl umpluse de o bucurie ciudată, nemaiîncercată. Acum e încredințat: a regăsit-o pe Despa, fetița munților.

— Despa, aș vrea să-ți scriu. Tu vrei?

Nici un răspuns.

Se întoarce. Despa e sus, pe stînci. Cînd s-a cățărat acolo?

— Despa dă-mi adresa ta.

— O ai.

Abia acum observă, la doi pași, între crengile bradului înalt, cartea despre Hedi.

Pe prima copertă, printre capre și flori de munte, numele Despei, adresa ei.

— Fugi, vine trenul.

Se uită să vadă trenul.

Se uită s-o vadă pe Despa.

Despa nu mai e. Au rămas munții.

— Uhuuu! Despaaa...

Despa! Despa! Despa! îi răspund toți munții.

* * *

Așa ar fi trebuit să se întîmple. Așa visase fata din fereastra cu perdeluță înflorată, urmărindu-l cu privirea pe cel ce pleca în zori. Dar nu s-a întîmplat așa. Radu a trecut pe lîngă troiță fără s-o privească.

A coborît panta și s-a urcat în tren. «Cum de n-a recunoscut troița aceasta? se întreabă Ina. Cum de n-a recunoscut-o pe Despa? A plecat. Era oare mai bine să-mi fi învins mîndria, să-i fi deschis ochii, să fi strigat: Eu sînt Despa!... Cum era mai bine?»

Cabana s-a trezit. Pretutindeni domnește forfota veselă a dimineții. Fata continuă să stea cu capul plecat pe pervazul ferestrei. E tristă, îngîndurată.

...Într-adevăr, cum era mai bine?

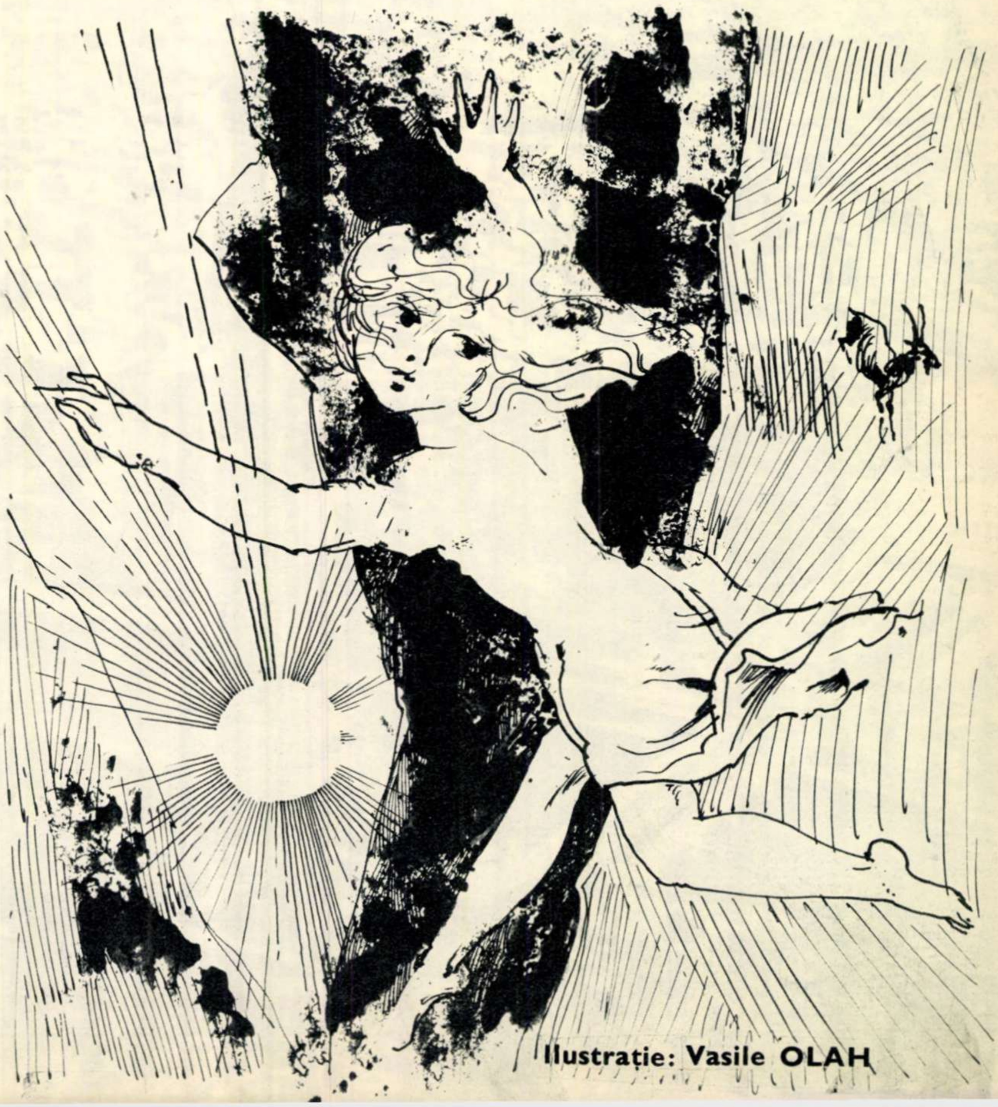

Ilustrație: Vasile OLAH

EXCURSIE PE GLOB

PARIS

de **VALERIU RÎPEANU**

Am cunoscut Parisul muncii şi al artelor, Parisul milioanelor de oameni care în fiecare zi se îndreaptă spre marile industrii, fabrici şi instituţii, vizitează muzeele sau, seara, se plimbă pe marile bulevarde ori intră în sălile de spectacole ale Operei, Comediei Franceze şi ale zecilor de teatre. Parisul acesta care freamătă de o viaţă intensă, niciodată stinsă, niciodată moartă. Parisul care păstrează atîtea monumente de artă ale ţării sale şi ale lumii şi în care arta adevărată trăieşte şi astăzi simţindu-se din plin la ea acasă. Ce să vezi mai întîi la Paris? Marile bulevarde vestite în toată lumea, imortalizate în cîntece, cu perspectivele lor largi, cu lanţul de copaci care cheamă trecătorul la odihnă sau marile pieţe cum e acea vestită «Place de la Concorde»? Sau să te urci în Turnul Eiffel de unde să ai perspectiva nesfîrşită a Parisului, să admiri Arcul de Triumf sau să te opreşti pe malurile Senei, să priveşti vaporaşele cu excursionişti şi apoi să te afunzi între miile de cărţi ale anticarilor ce-şi au înşirate parcă de cînd lumea tarabele de o parte şi de alta a fluviului, să intri la Notre Dame, despre care ţi-a vorbit romanul lui Victor Hugo şi să-i admiri neuitatele vitralii. Începi mai întîi cu muzeele şi desigur, alegi Luvrul. Aici te opreşti mai întîi la vestita Gioconda a lui Leonardo da Vinci, capodoperă a picturii universale,care te ţintuieşte parcă şi nu te poţi desprinde dinaintea ei. Cîte zile ţi-ar trebui să parcurgi şi să reţii totul pentru că muzeul acesta, unul din cele mai vestite ale lumii, numără pînze de Botticelli, Raphael, Tintoretto, Veronese, Rubens, Delacroix etc. Dacă am aminti toţi maeştrii pe care îi întîlnim aici ar însemna să parcurgem o adevărată istorie a artei universale. Dar după ce te-ai cufundat în această lume a artei, continui drumul pe scara timpului şi te opreşti la muzeul impresioniştilor lîngă Place de la Concorde. Aici sînt pînzele celor ce au alcătuit şi au ilustrat acest curent de renaştere a artei universale: Manet (cu celebrul portret al prietenului său Emile Zola), Sisley, Pissaro, Renoir, Degas, Van Gogh. Şi dacă vrei să mergi şi mai aproape de noi,în timp,te opreşti la Muzeul de Artă modernă. Aici noi,românii,trăim clipe de mare emoţie prilejuite de întîlnirea cu atelierul marelui nostru compatriot Constantin Brâncuşi. E aici un colţ din sufletul şi geniul românesc,care a intrat în Panteonul universalităţii şi şi-a cîştigat nemurirea pornind de la zestrea aceasta nepreţuită pe care ne-au lăsat-o strămoşii.Dar cu Muzeul de artă modernă n-am încheiat vizita muzeelor Parisului. Mai sînt atîtea! Să amintim muzeul Rodin sau muzeul Victor Hugo şi multe altele asupra cărora spaţiul nu ne permite să ne oprim. Să trecem acum în Parisul muncii de fiecare zi şi să ne oprim la uzinele Renault. Prin imensele hale lucrează mii de oameni,urmărind fabricarea cunoscutelor autoturisme de la piesele disparate pînă la faza în care aştepţi doar să apeşi pe accelerator. E Parisul oamenilor simpli, al muncitorului care trudeşte pentru pîinea de fiecare zi, al celor ce făuresc bunurile materiale, al celor ce în repetate rînduri au fost în fruntea luptelor sociale şi naţionale, al celor ce au murit pe cîmpiile de luptă şi pe baricadele Parisului, apărînd demnitatea şi libertatea ţării lor. Sînt oamenii modeşti care te întîmpină cu prietenie şi afecţiune şi pe care spre seară îi întîlneşti în metrouri, în autobuze plecînd spre casele lor. Iar seara vei putea cunoaşte Parisul teatrului şi al muzicii, Parisul care păstrează tot ce a dat mai bun omenirea pe acest tărîm şi este credincios creaţiilor ce exprimă gîndurile şi sentimentele cele mai alese ale omului. Participi la o seară de balet Ravel, asculţi muzică de Cezar Franck sau Ceaicovski... Pe unele din aceste scene au fost prezenţi bucurîndu-se de o entuziastă primire artişti şi interpreţi români de la George Enescu, Yonell, Alice Cocea, George Georgescu, Valentin Gheorghiu, Elvira Popescu pînă la colectivele unor teatre de astăzi: Naţional, de Comedie, Lucia Sturdza Bulandra. Şi aşa, călătoria noastră ar putea continua zile şi săptămîni în şir. Pentru că Parisul este un adevărat caleidoscop, care uneşte tezaurul de valori artistice al lumii cu viaţa tumultuoasă a prezentului.

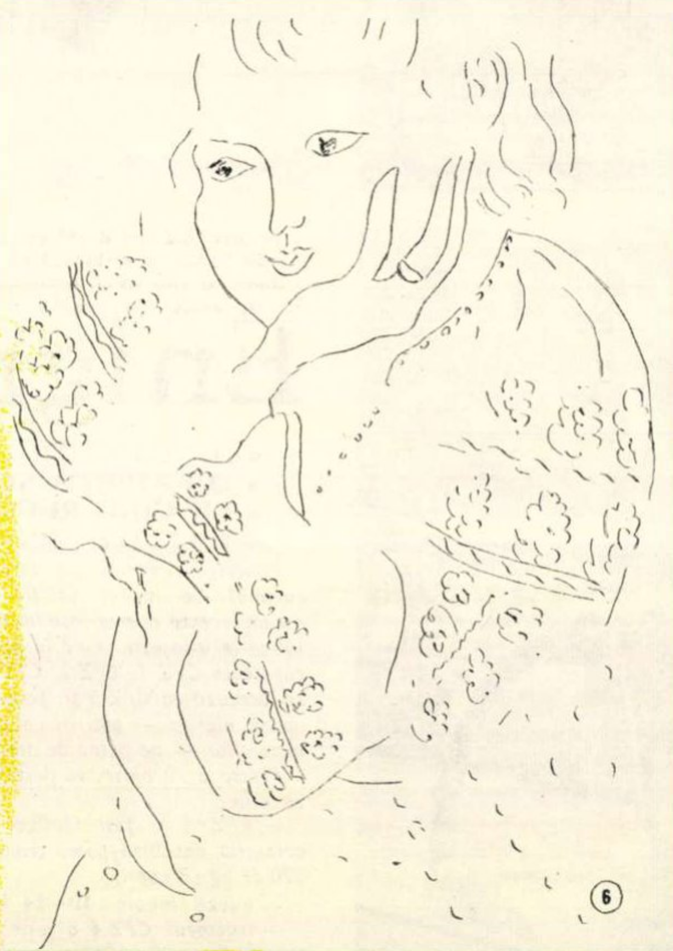

1 — Printre celebrele construcţii cu caracter triumfal ale Parisului se numără şi Arcul de triumf.

2 — «Rue Royale». În capătul străzii, vestita biserică Madeleine.

3 — Pentru turişti, Turnul Eiffel a cărui înălţime depăşeşte 300 m este locul de unde pot admira întreaga panoramă a oraşului.

4 — În vestitul cartier Montparnase, Place du Tertre este «atelierul» boemei picturiceşti.

5 — Amurg pe Sena.

6 — «Bluză românească» — unul din nenumăratele desene în care marele pictor francez Henri Matisse (1869—1954) a notat graţia involtă a iei.

7 — Cheiurile Senei au fost întotdeauna puncte de atracţie atît pentru parizieni cît şi pentru oaspeţii străini. Aici anticarii îţi pot oferi pe loc lucrări de artă veche, gravuri, cărţi rare şi pictură modernă.

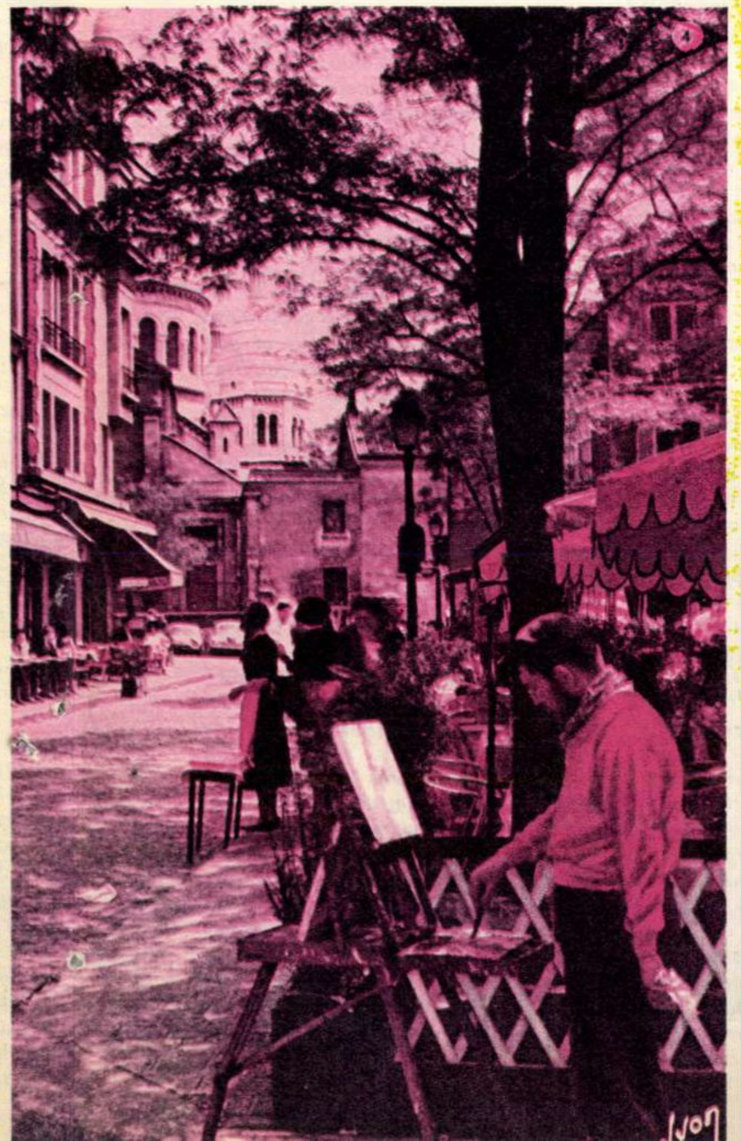

7
ACHAT
LIVRES, GRAVURES
ANCIENS, MODERNES
76

Liviu Jecan din clasa a VII-a și Stefan Papp din clasa a VI-a lucrează la pregătirea matritei pentru rotile unui viitor automobil. Turnarea, calitatea roții depinde în mare măsură de precizia muncii lor.

În cerc, alături de băieți, lucrează cu bune rezultate multe fete. Elena Duca și Judit Szőke asamblează un aparat de mărit fotografii. Trădăm un secret: pînă la finele anului micii tehnicieni vor să înzestreze fiecare cerc foto din județ cu cîte un astfel de aparat.

Parcul auto — CPZ. Fotografia înfățișează terenul din grădina Casei pionierilor unde se învață arta conducerii. Dintre cei 220 membri ai cercului aproape o sută sînt conducători auto calificați. Ceilalți învață pentru ca la părăsirea cercului să stăpînească nu numai uneltele, dar și vitezele.

Enigma CPZ!

- **DE LA CUTII DE CONSERVE LA MAȘINI**
- **O FABRICĂ SUI GENERIS**
- **PE CÎND RECORDURI?**
- **INIȚIALE MISTERIOASE CU DEZLEGARE SIMPLĂ**

Cunoscători ai mărcilor auto, dezlegați enigma! Ce marcă să fie CPZ? Ce ascund aceste misterioase litere și numărul ce le însoțește? Pînă în prezent, sînt cunoscute CPZ 1, CPZ 2, CPZ 3, CPZ 4, se lucrează la CPZ 5 și, poate peste un an, va alerga — potrivit concepției proiectanților — pe pernă de aer, și CPZ 6!

Pentru a vă ajuta, vă destăinuim cîteva date:

— CPZ 1 a fost realizat în 1964; caroseria deschisă; poate transporta cca 120 de kg (3 copii);

— viteza medie: 10—14 km/h;

— tractorul CPZ 4 a ieșit pe porțile fabricii în aprilie 1967 și este în stare să tracteze o remorcă cu șapte persoane;

— „fabrica“ se găsește într-unul din noile centre județene, iar proiectanții, strungarii, tapițerii ba chiar și constructorii garajului în care încap patru mașini sînt cu toții — cu excepția «directorului general» Iuliu Barta — sub vîrsta de 15 ani. Ar mai trebui adăugat, poate, că atît echipele de întreținere și reparații cît și șoferii și pasagerii fac parte din personalul «fabricii». Cînd «convoiul» apare în piața orașului, urmărit de atenția prietenilor și salutat amabil de milițianul din post, micii automobiliști, dezmințindu-și vîrsta, demonstrează siguranță, respectarea strictă a regulilor de circulație în mînuirea volanului.

Ei, ați reușit să dezlegați enigma? De altfel vă propunem să vă lăsați păgubași. Nici inginerii, nici șoferii cei mai experimentați, nici revistele de specialitate din străinătate nu cunosc, n-au semnalat vreodată această marcă. E cunoscută într-un singur oraș din lume: la Zalău. Cele trei litere sînt inițialele Casei pionierilor din Zalău, iar numerele însoțitoare indică ordinea în care, începînd din 1964, a apărut cîte o mașină pe an.

Și, pentru a risipi eventualele îndoieli ale unor cititori cu privire la realitatea «fabricii» pionierești de automobile publicăm și cîteva fotografii ale proiectanților, constructorilor, șoferilor. Dar probabil, numărul celor care vor să știe cum au ajuns acești copii să construiască automobile e mai mare decît al celor neîncrezători. De aceea împărtășim cîteva ceva din experiența acestor harnici constructori.

În urmă cu vreo 15 ani membrii cercului tehnic al Casei pionierilor din Zalău au început prin a realiza jucării din cutii de conserve. Mai tîrziu au ajuns să-și confecționeze ciocane pentru lipit electrice, transformatoare, un traforaj acționat electric, într-un cuvînt încercau, învățau cu perseverență să pătrundă tainele tehnicii. Cei mai mari, care frecventează azi acest cerc, își pregătesc singuri matrițe pentru piese turnate, se pricep la lucrări de tîmplărie, de tinichigerie și lăcătușărie, știu să lucreze la strung, la bormașină, vulcanizează — ca să nu mai vorbim de mînuirea uneltelor simple. Spațiul nu ne permite descrierea tehnică amănunțită a pieselor auto și a altor obiecte, aparate realizate în cerc. Doritorilor însă, cei de la Zalău le stau la dispoziție cu schițe, cu desene, le împărtășesc cu plăcere din experiența pe care au dobîndit-o. Adresa lor: Casa pionierilor Zalău, Cercul micilor tehnicieni, județul Sălaj.

ȘTEFANIA HORVATH

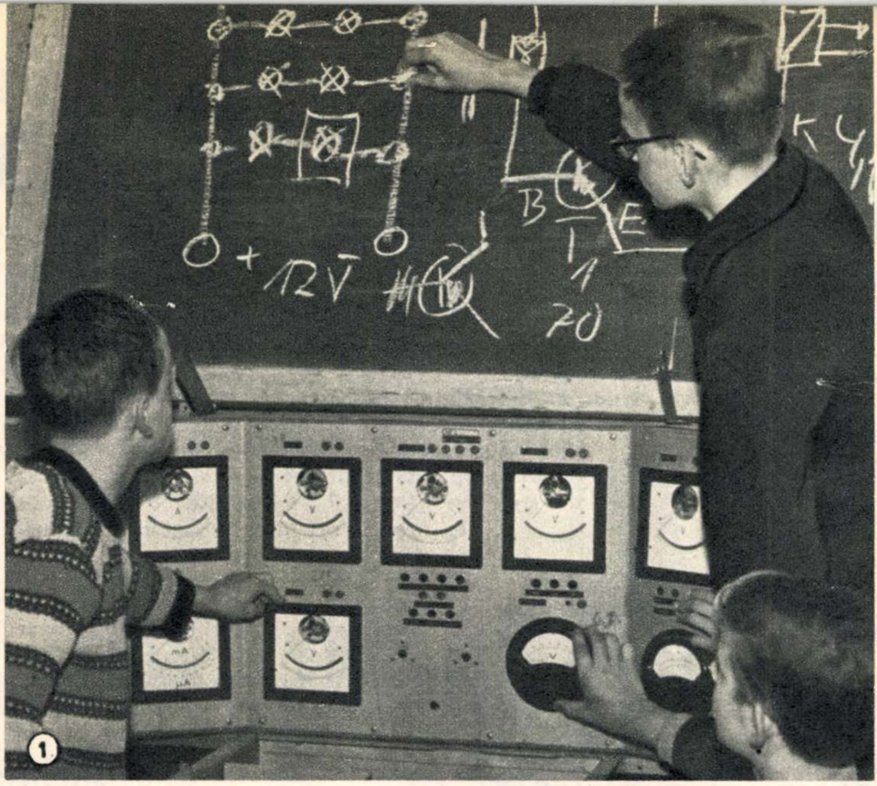
①

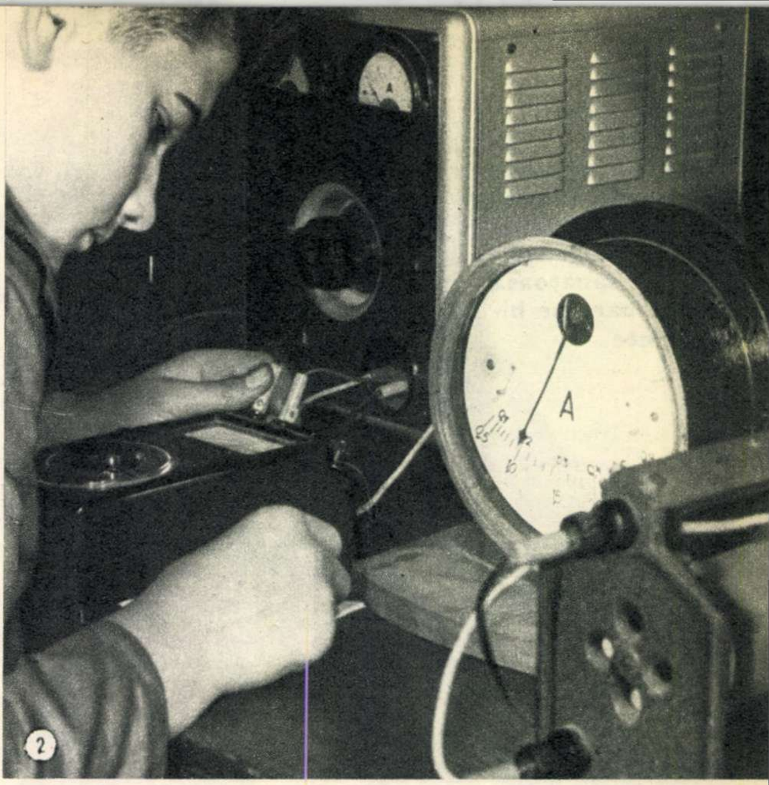
②

APLAUZE UNANIME

Încăperea poartă numărul 307, și se află în Casa centrală a pionierilor din Berlin cu numele «Gherman Titov». (foto 1 și 2)

Să deschidem ușa, fără să tulburăm discuția care se desfășoară aici la cea mai înaltă tensiune. Un grup de băieți și fete discută cu conducătorul cercului. În fața lor se află două modele de poduri rulante. S-a găsit și modalitatea ca podurile să fie puse în funcțiune: li se va monta un motor electric. Mai rămîne o singură problemă de rezolvat, legată de tehnica securității muncii. Dacă cele două poduri rulante care lunecă pe aceleași șine se întîlnesc, se pot provoca ciocniri și deci accidente. Cum s-ar putea evita ele? La punctul acesta, discuțiile pionierilor au culminat, dar și concluziile au fost din cele mai bune. Se va monta un dispozitiv electronic cu dublă funcțiune care va semnaliza automat și va opri mișcarea podurilor. Nu-i de mirare că o asemenea propunere a primit aplauze unanime.

UN MILION DE KM FĂRĂ ACCIDENTE

Această inscripție se poate citi în toate școlile pionierești de conducători moto care se află în multe orașe din R.D.G. Fete și băieți (foto 3) vin aici să deprindă conducerea motocicletei, să cunoască tainele motoarelor și, bineînțeles, să învețe a se descurca pe cele mai aglomerate artere. La dispoziția lor stau ateliere, săli de cursuri și un parc de vehicule. Pentru a ajunge însă un bun conducător moto trebuie să fi perseverent, să stăpînești toate cunoștințele predate, să reușești la examenele de conducere moto și numai apoi poți străbate un milion de kilometri fără accidente... adică să-ți însușești deviza școlii.

Corespondență primită de la revista pionierească «DIE TROMMEL» din R.D.G.

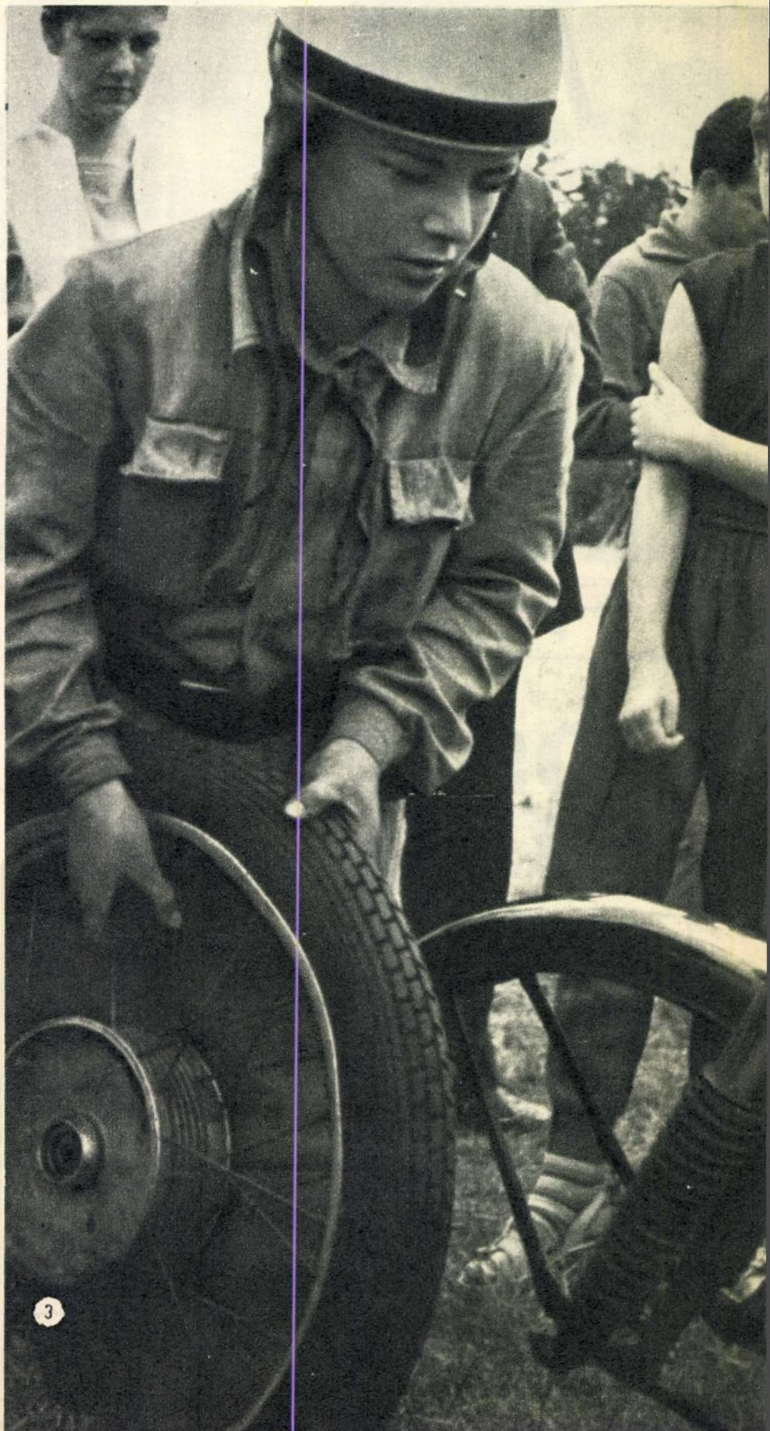
③

CICLISMUL- SI

Micfalău - Veneția și retur pe... bicicletă

Profesorul Acațiu Fejer și un grup de elevi de la Școala generală din comuna Micfalău într-o agreabilă și sănătoasă plimbare pe biciclete.

În vara trecută un grup de elevi se întorceau pe biciclete dintr-o călătorie car durase 30 de zile. Parcurseseră 1 470 km și deveniseră cunoscuți în toată țara. Era elevi de la Școala generală din comuna Micfalău, județul Covasna, **care străbătuseră aceast distanță pe ruta: Micfalău — Bran — Cîmpulung — Pitești — Alexandria — Giurgi — Russe — Razgrad — Șumen — Novi Pazar — Varna — Nisipurile de aur — Balcic — Tol buhin — Trevel — Dulovo — Silistra — Tutrakan — Russe. Tradiția excursiilor pe biciclete datează în această școală din anul 1963. De atunci ș pînă acum, copiii din Micfalău au parcurs în astfel d excursii pe biciclete 6 149 km. În vara aceasta micii, dar îndrăzneții cicliști din Micfalău au plănuit să meargă pe... două roți pînă în Italia. Itinerariul călătoriei va fi următorul. Micfalău — Făgăraș — Rîmnicu Vîlcea — Tîrgu Jiu — Turnu Severin — Buziaș (de aici cu vaporul pînă la Socol) Belgrad — Zagreb — Ljubliana — Triest — Veneția si retur. Nouă nu ne rămîne decît să le dorim pasionaților cicliști din Micfalău drum bun și... cît mai puține pene de cauciuc!**

E. SKIBINSKI

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Dar Vlad nu mai așteptă răspunsul lui Babușcă. Acum era sigur că băieții îl duceau la țintă. Ridicînd pîlnia uriașă ce stătea lîngă picioarele lui pe punte, o duse la gură și strigă cu o voce tunătoare:

— Atenție echipaj! Toată lumea pe punte! Ne apropiem de bîrlogul Chiorului. Ocupați-vă posturile de luptă!

Lăsînd cherhanaua în urmă, șalupa militară își spori viteza, spre pădurea de sălcii ce părea să crească încet, încet din apă. În acest timp, cîțiva ostași înarmați cu automate apărură din interiorul șalupei și trecînd în pas alergător pe lîngă Vlad și cei doi băieți se culcară pe punte ocupînd poziții de tragere. După un sfert de oră, șalupa intră în plină viteză pe un canal îngust și întortocheat, ce șerpuia mereu ca o panglică printre trestișuri încîlcite și sălbatice. Deodată, la un cot al drumului, canalul se despică brusc în două brațe — două săgeți limpezi și strălucitoare, ce se înfigeau, zburînd parcă, în întunericul umed al unei păduri bătrîne și scorburoase.

— De-aici ne-a luat în barcă omul cu fața ciupită, spuse Scatiul, întorcîndu-se repede spre Vlad. Și-am luat-o încolo, spre dreapta.

Vlad făcu semn din cap timonierului și-acesta răsuci brusc cîrma. Într-un vîrtej de valuri care se năpustiră mugind în trestișuri și-apoi se cățărară clocotind înspumate pe malurile canalului, șalupa își schimbă din nou direcția, dispărînd sub draperiile uriașe ale sălciilor.

— Atențiune, o barcă în față! strigă Vlad, arătînd cu mîna o barcă trasă la mal. Acostați cu băgare de seamă!

Scatiul și Babușcă îi văzură pe ostașii culcați pe punte ducînd automatele la ochi. Cîteva închizătoare clănțăniră metalic.

Încet, încet, șalupa se apropie de barcă. O liniște grea și apăsătoare învăluia malul. Undeva, în inima pădurii de sălcii, o ciocănitoare bătea în coaja uscată a unui copac, repede și sacadat ca o mitralieră. Cu un scrîșnet ascuțit, șalupa se opri în mal. Bătăile

ORTUL TUTUROR VÎRSTELOR!

Ciclism! Cuvîntul acesta are rezonanțe profunde în inimile multor tineri. Ciclism înseamnă luptă dramatică cu munții, cu vîntul și ploaia, înseamnă sosiri în mijlocul unei mulțimi de suporteri care-ți scandează numele, înseamnă beția victoriei la capătul unei epuizante dispute cu tine însuți, cu adversarii, cu intemperiile. La gloria legendară a lui Fausto Coppi sau a lui Jacques Anquetil, la aceea a lui Marin Niculescu și Gabriel Moiceanu visează mulți dintre cei care încă de la o vîrstă fragedă au întins prietenește mîna sportului...

Ciclism! Cuvîntul acesta mai înseamnă și altceva, mai profund. O seamă de savanți, medici și biologi au făcut ample cercetări. Au încercat să răspundă la întrebarea: care dintre sporturi poate fi practicat de la tinerețe pînă la bătrînețe și, dintre acestea, care are o influență mai puternică asupra menținerii și întăririi sănătății? Răspunsul a fost net favorabil ciclismului. Bicicleta — folosită în scop turistic — te obligă la un efort de intensitate medie, continuu, recreativ, te poartă din haosul citadin în liniștea odihnitoare a pădurilor și parcurilor, pe malurile lacurilor și rîurilor.

Chiar în țările în care există milioane de automobile, bicicleta se află la mare cinste și căutare, de multe ori fiind preferată acestora. Americanii, de pildă, importă anual milioane de biciclete din Europa, tocmai fiindcă ciclismul oferă această multitudine de binefaceri sănătății. În Olanda miniștrii se deplasează spre cabinetele lor tot cu ajutorul acestui vechi și comod mijloc de transport. Cererea tot mai mare de biciclete «Carpați» atestă că și în țara noastră zeci și sute de mii de oameni au pătruns și înțeles importanța folosirii bicicletei nu numai ca mijloc de deplasare, ci și ca sport recreativ.

Pe voi, copii, pe lîngă practicarea ciclismului ca... divertisment, inclus în cadrul turismului, știm că vă interesează, poate chiar ceva mai mult, cum puteți deveni cicliștide performanță. Prima condiție este să începeți practicarea lui foarte devreme. Adică să vă faceți o obișnuință din a merge cu bicicleta încă din primii ani de școală. La competiții — începînd cu bicicletele de oraș — se poate participa de la 14 ani. Apoi este necesară îndrumarea competentă fie a profesorului de educație fizică, fie a antrenorului. Așa au procedat Gabriel Moiceanu (la Cîmpulung Muscel), Emil Rusu (Cluj), Vasile Tudor (Ploiești), Constantin Grigore (București), așa a procedat și tînărul suedez Thomas Pettersson, care la vîrsta de 18 ani (1967) a îmbrăcat tricoul arc-en-ciel de campion mondial.

Ciclismul românesc a repurtat de-a lungul celor 6 decenii de existență o serie de succese de răsunet. Ultimul este cîștigarea în acest an de către echipa condusă de Gabriel Moiceanu a «Turului Marocului» și a întrecerii Bordeaux—San Sebastian de către formația al cărei căpitan a fost Emil Rusu. Dar talentul nativ al tineretului nostru este capabil de mai mult. Iată de ce vă invit să practicați ciclismul, să vă dedicați acestui sport al bărbăției și îndemînării. Vă așteaptă victorii de răsunet în marile întreceri internaționale. Este nevoie însă să vă dăruiți acestui sport frumos, să-l practicați încă de pe acum.

HRISTACHE NAUM
redactor
la ziarul «Sportul»

Iată răsplata uriașei risipe de energie și pricepere: podiumul și laurii învingătorilor, precum și admirația din privirile pasionaților suporteri.

• OSTROVUL LUPILOR • 131

ciocănitoarei încetară. Motorul șalupei mai dudui de cîteva ori în gol, și-apoi se stinse și el.

Vlad își scoase revolverul din buzunar și sări primul pe mal, urmat de Spic.

— Hai Spic, caută urma, șopti el, în timp ce scruta încordat, gata să tragă, malul povîrnit, înecat în bălării. Spic își ridică deodată nasul în vînt și urcînd în fugă malul abrupt, dispăru în pădure.

— După el, strigă Vlad, făcînd semn cu brațul celor doi băieți și ostașilor de pe șalupă să-l urmeze. Spic ne duce la bîrlogul Chiorului....

Acum toți, urcînd malul, alergau prin pădurea de sălcii pe urmele lui Spic, ce gonea mereu înaintea lor, sărind ușor, ca o umbră peste buștenii prăvăliți la fiecare pas — prin desișurile uscate, dese ca peria. Deodată, Scatiul și Babușcă îl văzură pe Spic culcîndu-se, făcîndu-se una cu pămîntul și încremenind cu botul pe labe și urechile ciulite. La un semn al lui Vlad toți se trîntiră la pămînt. În fața lor, printre tulpinele scorburoase ale unor sălcii, se zărea coliba. Alături de ea, bordeiul îngropat în pămînt, în care fusese aruncat «Printul». Lacătul era scos și ușa de scînduri larg deschisă era trîntită de perete. Așadar, Chiorul ajunsese aici înaintea lor.

— Numai să nu fie prea tîrziu... murmură Vlad și întorcînd brusc capul spre ostașii trîntiți la pămînt alături de el, adăugă pe un ton sec:

— Înconjurați coliba!

• OSTROVUL LUPILOR • 132

Peste cîteva clipe, ostașii, trăgînd automatele după ei, dispărură tîrîndu-se pe burtă, prin desișuri.

— Și voi ascundeți-vă după salcia asta, le spuse Vlad celor doi băieți, arătîndu-le o salcie groasă și uscată, ce se ridica din desiș la cîțiva pași de ei... și să nu scoateți capul. S-a înțeles?

Scatiul și Babușcă se ridicară dintr-un singur salt, se ghemuiră la picioarele salciei aproape căzînd peste Spic.

Trecură cîteva minute.

Deodată, cei doi băieți auziră o detunătură și-apoi o rachetă explodă deasupra lor sus, în cinci stele roșii și orbitoare care dansară o clipă în văzduh, și-apoi se prăvăliră, fumegînd. Coliba era înconjurată.

Cu revolverul în mînă, Vlad se ridică și sări în luminiș, strigînd spre colibă, cu o voce limpede și tunătoare:

— Hei, voi cei din colibă! Ieșiți afară... Sînteți înconjurați! Predați-vă!

Din colibă nu veni nici un răspuns.

Vlad tocmai se pregătea să mai facă un pas, cînd Scatiul și Babușcă văzură cum o ploaie de scîntei portocalii fulgerară în fereastra colibei un ropot asurzitor de împușcături, învăluite în fum, cutremură luminișul.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: **TUDOR POPESCU**
Ilustrații: **ALBIN STĂNESCU**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL», ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12, A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR, CEI DE PE «LUCEAFĂRUL» SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI, BANDIȚII SÎNT PEDEPSIȚI PRIN «SCOATEREA ÎN AFARA SOCIETĂȚII», DAR LOR NU LE PASĂ.**

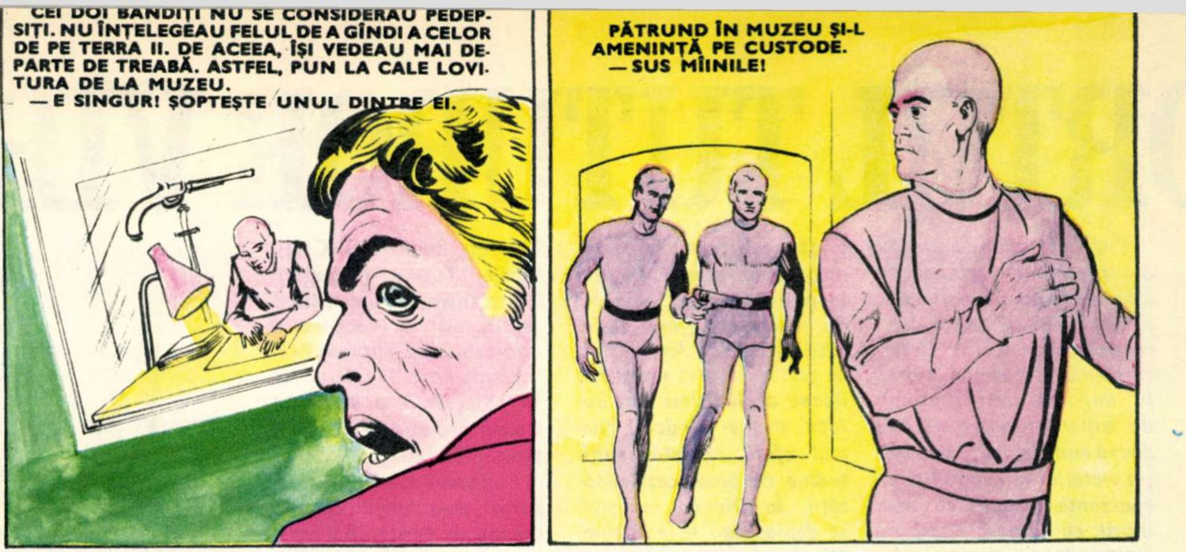
CEI DOI BANDIȚI NU SE CONSIDERAU PEDEPSIȚI. NU ÎNȚELEGEAU FELUL DE A GÎNDI A CELOR DE PE TERRA II. DE ACEEA, ÎȘI VEDEAU MAI DEPARTE DE TREABĂ. ASTFEL, PUN LA CALE LOVITURA DE LA MUZEU.
— E SINGUR! ȘOPTEȘTE UNUL DINTRE EI.
PĂTRUND ÎN MUZEU ȘI-L AMENINȚĂ PE CUSTODE.
— SUS MÎINILE!

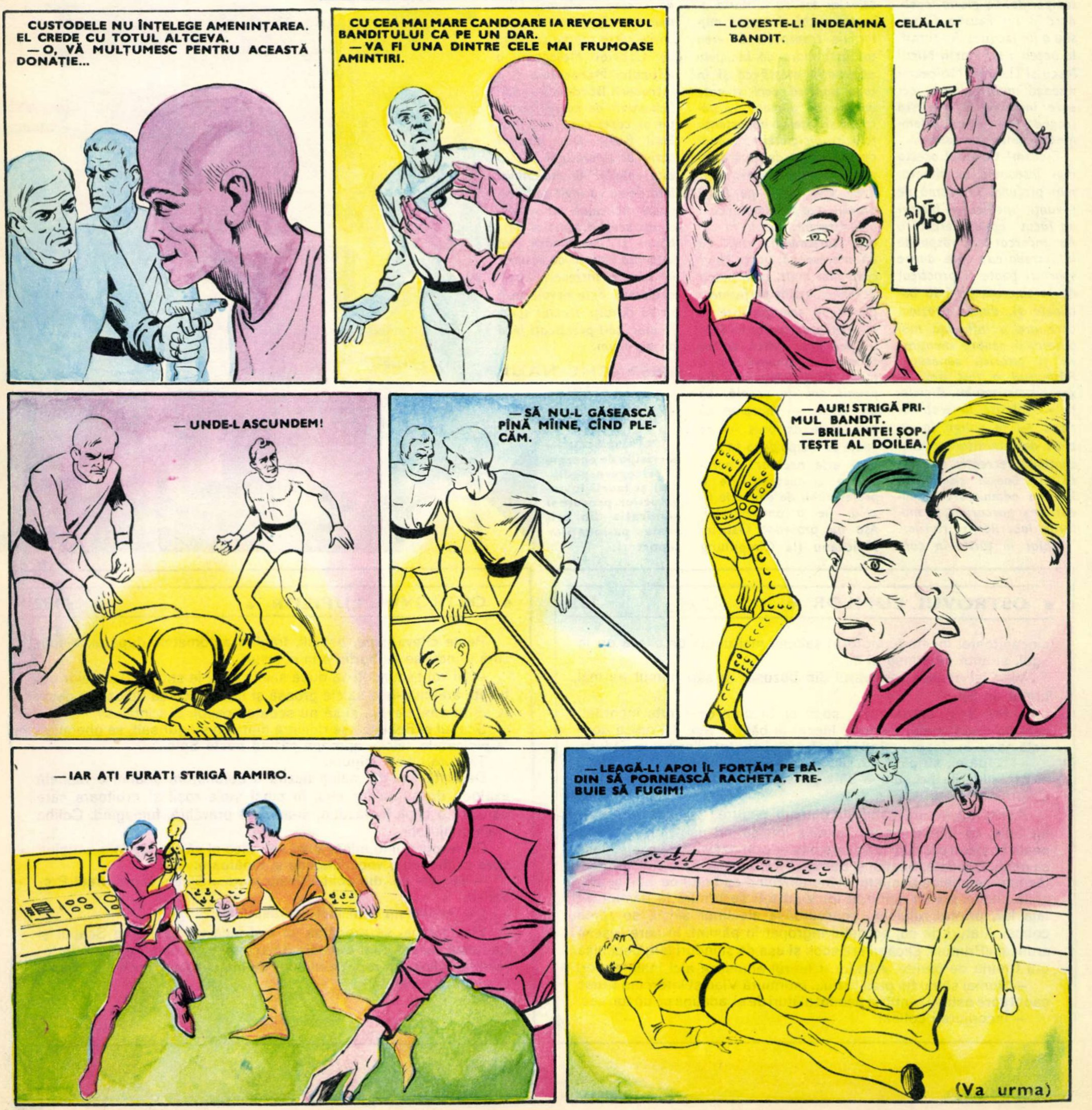
CUSTODELE NU ÎNȚELEGE AMENINȚAREA. EL CREDE CU TOTUL ALTCEVA.
— O, VĂ MULȚUMESC PENTRU ACEASTĂ DONAȚIE...
CU CEA MAI MARE CANDOARE IA REVOLVERUL BANDITULUI CA PE UN DAR.
— VA FI UNA DINTRE CELE MAI FRUMOASE AMINTIRI.
— LOVESTE-L! ÎNDEAMNĂ CELĂLALT BANDIT.
— UNDE-L ASCUNDEM!
— SĂ NU-L GĂSEASCĂ PÎNĂ MÎINE, CÎND PLECĂM.
— AUR! STRIGĂ PRIMUL BANDIT.
— BRILIANTE! ȘOPTEȘTE AL DOILEA.
— IAR AȚI FURAT! STRIGĂ RAMIRO.
— LEAGĂ-L! APOI ÎL FORȚĂM PE BĂDIN SĂ PORNEASCĂ RACHETA. TREBUIE SĂ FUGIM!

(Va urma)

GHICITORI MATEMATICE

1. Într-un plic am adus 6 bilete de teatru pe care le-am împărțit la 6 copii, dîndu-i fiecăruia cîte unul. Cu toate acestea, la sfîrșit, în plic se mai găsea un bilet. Făcusem oare împărțeala bine?

2. Azi am cumpărat un caiet pentru care am plătit 1 leu, plus o jumătate din costul lui. Cît am dat în total pe caiet?

3. O pisică are mai mulți pui: pisoi și pisicuțe. Într-o zi ea constată că un pisoi are un număr egal de frați și surioare, dar o pisicuță are de două ori mai puține surori decît frați. Cîți pisoi și cîte pisicuțe avea mița noastră?

INSCRIPȚIE MISTERIOASĂ

Nişte cercetători au găsit pe potecile unui munte, următoarele inscripţii, săpate în stînci, din loc în loc:

DUM..SPE.TÎ..BAE.
R.. U.L.R.S..NA.B.I.

Examinînd cu atenţie aşezarea literelor, cercetătorii au descifrat misterioasele inscripţii: era vorba de indicarea unui loc de întîlnire al unor haiduci.

Descifraţi şi voi — nu e greu.

ADUNARE FANTASTICĂ

Nicuşor a găsit o foaie pe care era notată următoarea adunare:

S E N D +
M O R E
M O N E I

La început n-a știut ce să creadă și era s-o arunce, crezînd că e vorba de o glumă. Studiind-o mai cu atenție, și-a dat seama că e vorba de un fel de aritmogrif inversat, în care cifrele au fost înlocuite cu litere.

Problema se pune deci de a găsi pentru fiecare literă cîte o cifră cuprinsă între 0 și 9, în rest fiind o simplă adunare. Pe această cale el a rezolvat problema în cîteva minute. Puteți face și voi la fel?

Claudiu VODĂ

CUVINTE DERIVATE

Cîte cuvinte noi puteți forma folosind, total sau în parte, numai literele care alcătuiesc cuvîntul «Cutezătorii»?

Ca exemplu, noi vă indicăm cîteva: azot, cuie, cute, cuier, curea, curte, curat, orez, rai, rău, răzui, tei, teu, trai, trei, tort, taur, traiect, trenci, tezaur, zace, zare, zor, zer, zero, zice, ziar.

Mai sînt posibile însă multe alte variante. Căutați-le, dar țineți seama că nu aveți voie să formați același cuvînt la singular și la plural, nume proprii și nici cuvinte mai mici de 3 litere.

Folosiți literele numai în numărul în care ele se găsesc în cuvîntul dat, adică: de două ori I și T și cîte o singură dată C, U, E, Z, A, O, R.

Cei ce găsesc alte cuvinte decît cele de mai sus sînt rugați să ni le comunice.

PERSPICACITATE

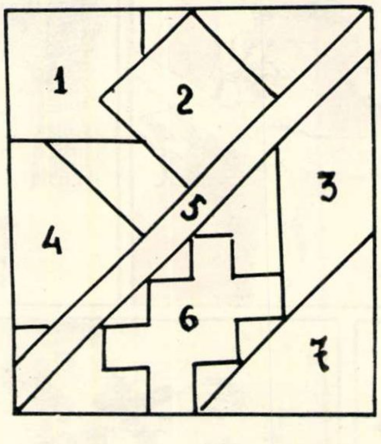

În desenul de mai sus sînt 7 fragmente diferite. Care din ele ocupă porțiunea cea mai redusă din întreaga figură?

SFINX

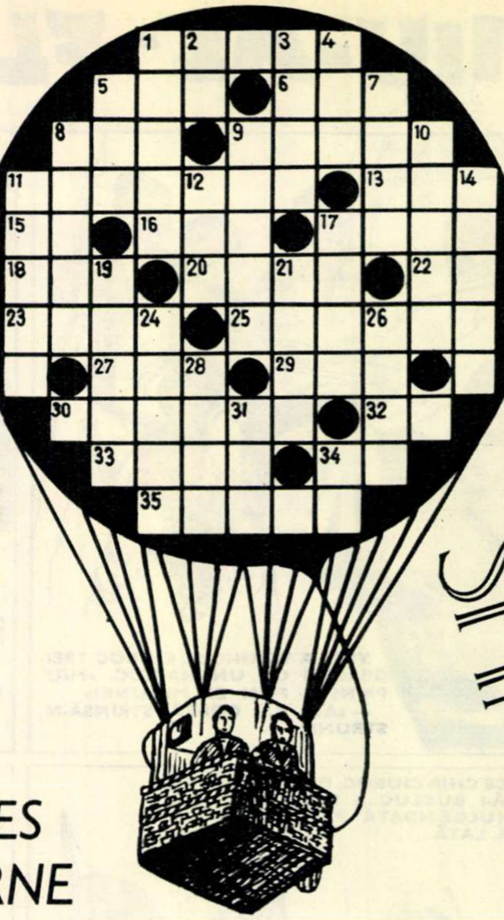

JULES VERNE

ORIZONTAL: 1) Pînă și pe acesta îl prepara căpitanul Nemo dintr-un anumit soi de alge. 5) Secundul căpitanului de pe vasul «Duncan» al lordului Glenarvon. 6) Maiorul din «Copiii căpitanului Grant». 8) Găsit în căptușeala hainei lui Harbert naufragiat pe «Insula misterioasă». 9) Insula pe care au naufragiat căpitanul Grant și doi dintre marinarii săi, singurii supraviețuitori de pe vasul «Britania». 11) «... la 15 ani». 13) Comună în R.S. Cehoslovacă. 15) Iod + potasiu. 16) Rîu în Iliria. 17) Sclavi. 18) Invers, este numele unui personaj din «Copiii căpitanului Grant». 20) «Însemnările călătorului pe...», alt roman al lui Jules Verne. 22) Începe uraganul! 23) O specie de rac de mare. 25) Pește ce călătorește agățat de burta rechinilor, întîlnit în «20 000 de leghe sub mări». 27) «Regele vînătorilor cu cangea» din «20 000 de leghe sub mări». 29) Bătrîna negresă din «Căpitan la 15 ani». 30) Templu din Bombay în care Passepartout a intrat încălțat, fapt pentru care a fost judecat și amendat. 32) Plantă textilă. 33) Ținta pe care trebuia s-o atingă proiectilul președintelui Barbicane și al membrilor Gun-Clubului. 34) Doctorul din romanul cu același nume, care prin experiențele sale fanteziste avea să scandalizeze pe locuitorii Quinquendonului. 35) Personaj feminin din «Un iernat printre ghețari».

VERTICAL: 1) Unchiul imaginar pomenit de căpitanul Hull din romanul «Căpitan la 15 ani». 2) Uraniu, Mangan. 3) Omenos. 4) Negrul care învățase pe maimuța Jup să gătească și să servească la masă. 5) Cîinele din «Insula misterioasă». 7) Nume de papagal. 8) Căpitan celebru menționat în «20 000 de leghe sub mări». 9) Specie de ton întîlnit în același roman. 10) «Cuceritorul » din titlul unui roman de Jules Verne. 11) «... săptămîni în balon». 12) Dublat este un instrument african asemănător cu toba! 14) Hoț de mare, întîlnit în unele romane ale lui Jules Verne. 17) Numele malaez al unei varietăți de arbore de pîine menționat în «20 000 de leghe sub mări». 19) Comun. 21) Personaj feminin din romanul «Mathias Sandorf». 24) Cele cinci sute de milioane ale văduvei... 26) Piatră prețioasă. 28) A dărui ... 31)... un cadou. 34) Primul cuvînt!!!

Dicționar la îndemînă: COP, EAS.

Mihai PĂTRAȘCU

BRAVO, ARADUL!

DINTR-UN DOCUMENT OFICIAL SOSIT LA REDACȚIE, AFLĂM CU DEOSEBITĂ BUCURIE CĂ ȘI ÎN MUNICIPIUL ARAD A LUAT NAȘTERE UN PUTERNIC GRUP **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII**, ALCĂTUIT DIN 72 DE PARTICIPANȚI.

GRUPUL VA FI CONDUS DE INGINERI DE LA UZINELE «STRUNGUL» ȘI «UZINELE DE VAGOANE» CARE VOR ACORDA ASISTENȚĂ TEHNICĂ ȘI MATERIALĂ TINERILOR TEHNICIENI. DE ASEMENEA, GRUPUL **MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII** DIN ARAD ȘI-A ALCĂTUIT UN INTERESANT PROGRAM DE ACTIVITATE.

DAT FIIND CELE DE MAI SUS, EXCLAMAȚIA DIN TITLU: BRAVO ARADUL!, ESTE PERFECT JUSTIFICATĂ. MULȚUMIND CONSILIULUI MUNICIPAL — ARAD AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, URĂM NOULUI GRUP MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII CÎT MAI FRUMOASE REALIZĂRI.

Bib. Municipal

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

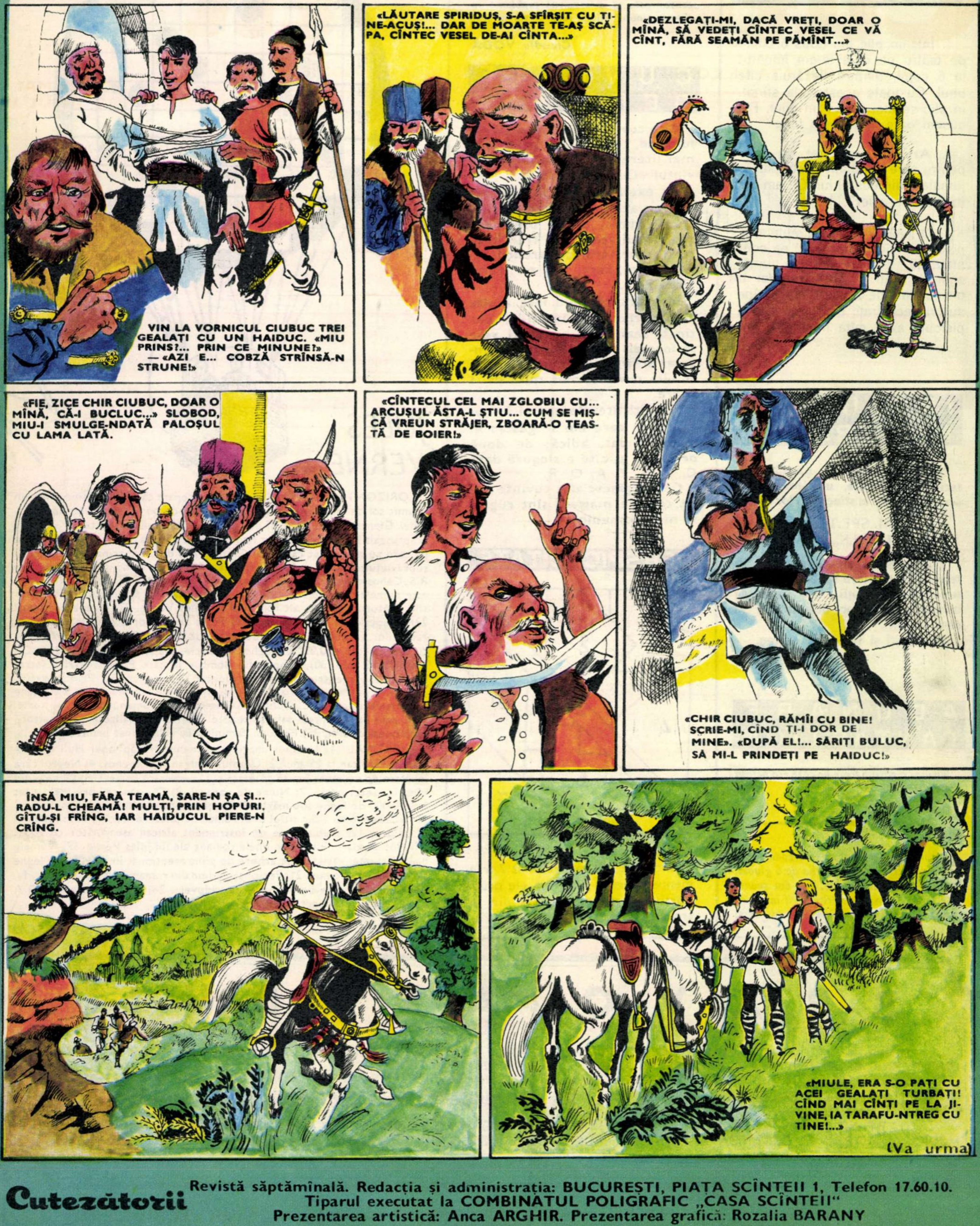
VIN LA VORNICUL CIUBUC TREI GEALAȚI CU UN HAIDUC. «MIU PRINS?... PRIN CE MINUNE?» — «AZI E... COBZĂ STRÎNSĂ-N STRUNE!»
«LĂUTARE SPIRIDUȘ, S-A SFÎRȘIT CU TINE-ACUȘ!... DAR DE MOARTE TE-AȘ SCĂPA, CÎNTEC VESEL DE-AI CÎNTA...»
«DEZLEGAȚI-MI, DACĂ VREȚI, DOAR O MÎNĂ, SĂ VEDEȚI CÎNTEC VESEL CE VĂ CÎNT, FĂRĂ SEAMĂN PE PĂMÎNT...»
«FIE, ZICE CHIR CIUBUC, DOAR O MÎNĂ, CĂ-I BUCLUC...» SLOBOD, MIU-I SMULGE-NDATĂ PALOȘUL CU LAMA LATĂ.
«CÎNTECUL CEL MAI ZGLOBIU CU... ARCUȘUL ĂSTA-L ȘTIU... CUM SE MIȘCĂ VREUN STRĂJER, ZBOARĂ-O ȚEASTĂ DE BOIER!»
«CHIR CIUBUC, RĂMÎI CU BINE! SCRIE-MI, CÎND ȚI-I DOR DE MINE». «DUPĂ EL!... SĂRIȚI BULUC, SĂ MI-L PRINDEȚI PE HAIDUC!»
ÎNSĂ MIU, FĂRĂ TEAMĂ, SARE-N ȘA ȘI... RADU-L CHEAMĂ! MULȚI, PRIN HOPURI, GÎTU-ȘI FRÎNG, IAR HAIDUCUL PIERE-N CRÎNG.
«MIULE, ERA S-O PAȚI CU ACEI GEALAȚI TURBAȚI! CÎND MAI CÎNȚI PE LA JIVINE, IA TARAFU-NTREG CU TINE!...»
(Va urma)

Cutezătorii Revistă săptămînală. Redacția și administrația: **BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII 1, Telefon 17.60.10.**
Tiparul executat la **COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA SCÎNTEII“**
Prezentarea artistică: Anca **ARGHIR**. Prezentarea grafică: Rozalia **BARANY**

PRETUL 1 LEU

Biblioteca Regională
Tg.-Mureş, RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

21

JOI, 23 MAI
1968, ANUL II

TRANSILVANIA
GANZ

Foto: Gh. VINȚILĂ

CONSTANȚA — MAREA POARTĂ MARITIMĂ A ȚĂRII, FEREASTRĂ DESCHISĂ DIN VECHIMILE TOMISULUI SPRE LARGUL ALBASTRU AL MĂRILOR, ÎMPLINEȘTE ȘAIZECI DE ANI DE LA INAUGURAREA PORTULUI MO-

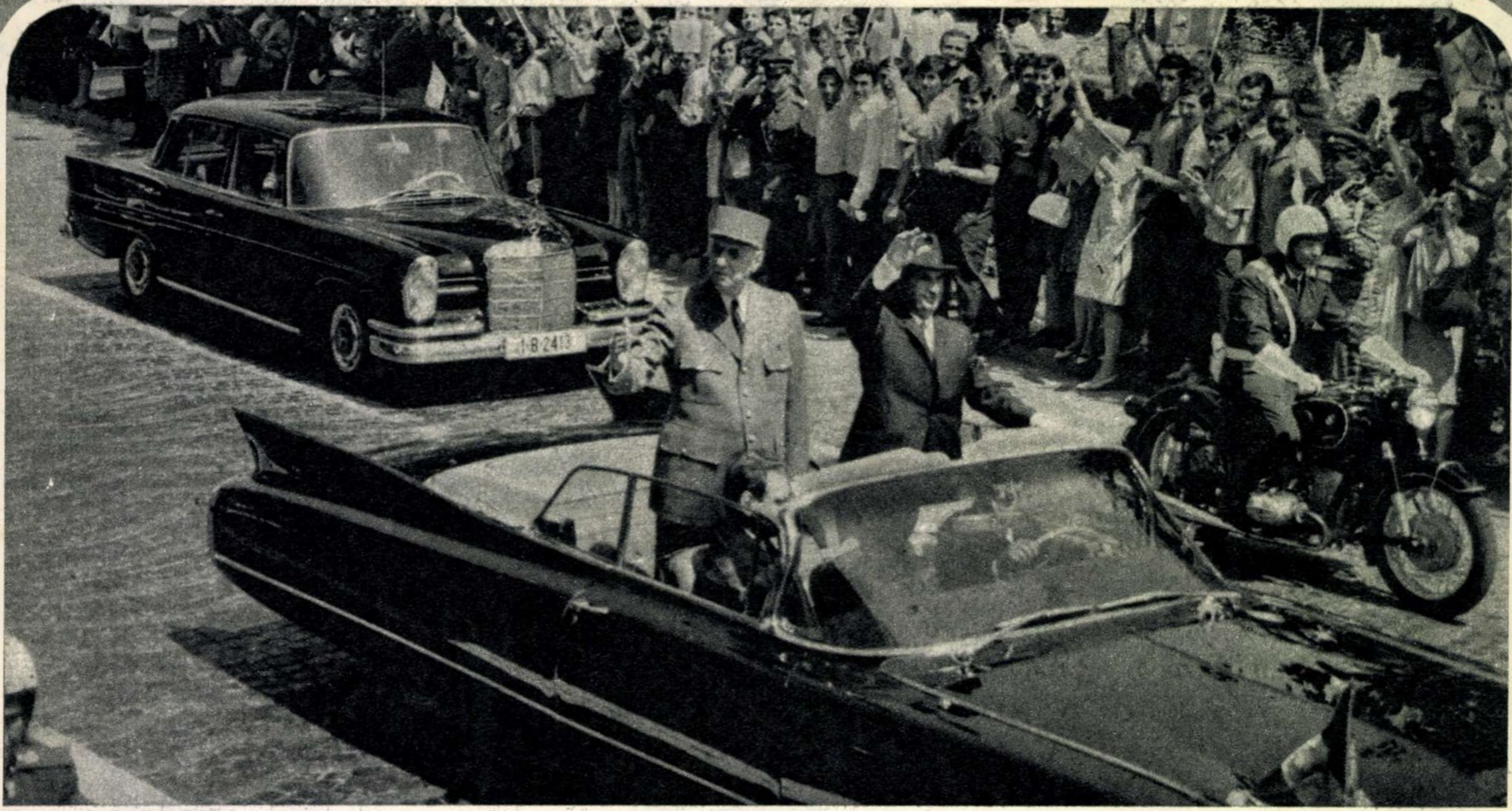

VIZITA ÎN ROMÂNIA A PREȘEDINTELUI REPUBLICII FRANCEZE

TIMP DE MAI MULTE ZILE, ȚARA NOASTRĂ A FOST GAZDA UNUI OASPETE DE SEAMĂ: CHARLES DE GAULLE, PREȘEDINTELE FRANȚEI A FĂCUT O VIZITĂ OFICIALĂ ÎN ROMÂNIA, LA INVITAȚIA PREȘEDINTELUI CONSILIULUI DE STAT, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU.

LA NOI CA ȘI PRETUTINDENI ÎN LUME, GENERALUL CHARLES DE GAULLE ESTE CUNOSCUT CA O PROEMINENTĂ PERSONALITATE POLITICĂ, MILITARĂ ȘI CULTURALĂ, AVÎND UN ROL DE SEAMĂ ÎN LUPTA DE ELIBERARE DE SUB FASCISM, ÎN CONSTRUIREA FRANȚEI CONTEMPORANE. TOTODATĂ, PREȘEDINTELE REPUBLICII FRANCEZE DESFĂȘOARĂ O VASTĂ ȘI NEOBOSITĂ ACTIVITATE PENTRU A PROMOVA ÎNTRE STATELE LUMII, ȘI ÎN MOD SPECIAL ALE EUROPEI, O COLABORARE BAZATĂ PE RESPECTAREA FIINȚEI ȘI INDEPENDENȚEI NAȚIONALE, CONDUCÎND LA PROGRES ȘI PROSPERITATE, LA APĂRAREA PĂCII.

PRIMINDU-L CU O DEOSEBITĂ CĂLDURĂ ȘI CU ADÎNCĂ BUCURIE PE GENERALUL DE GAULLE, POPORUL NOSTRU ȘI-A MANIFESTAT ÎNALTE SENTIMENTE DE CORDIALITATE FAȚĂ DE PRESTIGIOASA PERSONALITATE CARE ESTE PREȘEDINTELE FRANȚEI, ȘI, PRIN PERSOANA ACESTUIA, TRADIȚIONALELE SENTIMENTE DE AFECȚIUNE FAȚĂ DE POPORUL FRANCEZ.

ACEASTĂ VIZITĂ PE CARE, ÎNTR-UNA DIN CUVÎNTĂRILE ROSTITE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A CARACTERIZAT-O DREPT «O ADEVĂRATĂ SĂRBĂTOARE A STRĂVECHII PRIETENII ROMÂNO-FRANCEZE» A DEMONSTRAT CĂ, CONTINUÎND VECHI TRADIȚII DE STIMĂ ȘI COLABORARE RECIPROCĂ, ROMÂNIA ȘI FRANȚA AU TOATE CONDIȚIILE CA SĂ-ȘI LĂRGEASCĂ ȘI SĂ-ȘI AMPLIFICE STRÎNSELE LEGĂTURI ÎN DOMENIUL POLITIC, ECONOMIC, CULTURAL, ADUCÎND ÎMPREUNĂ O CONTRIBUȚIE DE SEAMĂ LA CAUZA PROSPERITĂȚII POPOARELOR NOASTRE, A SECURITĂȚII EUROPENE A PĂCII ÎN LUME.

Cronicar

Înaltă operă de cultură

Inițiind și elaborînd ceea ce astăzi, după votarea de către Marea Adunare Națională, cunoaștem sub numele de Lege privind învățămîntul în Republica Socialistă România, **partidul, conducerea sa superioară au făcut tinerei generații de azi și generațiilor care vin, tuturor elevilor și profesorilor, un dar de o nemăsurată bogăție, o excepțională operă de cultură.**

Fără îndoială, gradul de civilizație al unei națiuni îl indică, într-o mare măsură, dezvoltarea învățămîntului. România modernă se numără printre statele cu un învățămînt prestigios, recunoscut ca atare pe plan mondial. Recenta lege ridică pe o treaptă superioară a perfecționării școala noastră de toate gradele, fundamentînd adevărul că, la noi, învățămîntul, așa cum a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu, este «principal izvor de cultură și factor de civilizație».

Scriu aceste rînduri pentru a ajunge sub ochii voștrii, ai pionierilor. Cred că pentru voi, din nenumăratele prevederi ale acestei importante legi, este în primul rînd necesar să amintesc aici pe aceea atestînd că cultura generală de bază este asigurată tuturor cetățenilor prin învățămîntul obligatoriu și cu durata de minimum 10 ani. N-aș putea apoi să nu adaug că întregul nostru învățămînt este gratuit, elevii și studenții se bucură de burse și de alte forme de sprijin material, de îngrijirea sănătății, de excursii și de odihnă în tabere.

Ca profesor, am bucuria de a mă număra printre cei care, în mod nemijlocit, vor simți beneficiile unei atît de importante legi. Dar mai presus de toate, în dezvoltarea multilaterală a elevilor mei îi voi recunoaște, curînd, roadele binefăcătoare.

Prof. PAUL MITROI

Memoria
PĂMÎNTULUI
ROMÂNESC

AICI, ORICE PAS MĂ APROPIE DE COPILĂRIE,
DUNĂREA ÎMI MURMURĂ PRIMUL NESOMN DE DRAGOSTE.
LARGILE BULEVARDE, CURBATE PE MALUL NOSTALGIC,
ÎȘI CAȚĂRĂ MIRAREA PE BLOCURILE-TURN,
POATE VOR MAI GĂSI UNDEVA
UMBRA CHIREI CHIRALINA.
NUMAI VERSUL MEU, PESCĂRUȘ NELINIȘTIT,
CAUTĂ URMA VECHILOR VADURI,
DAR, IZBIT DE PLASA DEASĂ A SCHELELOR,
ZBOARĂ SPRE SINGURUL CER LIBER, AL ÎNĂLȚIMILOR.
NOAPTEA BRĂILEANĂ ZUMZĂIE DE STELE.

MIHU DRAGOMIR
din «Triptic brăilean»

BRĂILA, SLATINA, 600

DUMITRU ALMAȘ

ȚINEREȚEA BĂTRÎNELOR ORAȘE

Se împlinesc, anul acesta, șase sute de ani de cînd Brăila și Slatina sînt atestate ca localități în documentele epocii. Șase veacuri de viață frămîntată de lupte pentru independență și libertate, pentru civilizație și progres.

Brăila — a început să se dezvolte ca o cetate a comerțului cu genovezii și cu brașovenii. Slatina — ca un centru de odihnă și de vămuire a caravanelor de care negustorești ce coborau dinspre Sibiu spre Turnu Măgurele sau spre Craiova. La anul 1544, Brăila a fost transformată în raia turcească. În curgerea vremii, de multe ori ienicerii și achingiii adăpostiți aici au săvîrșit atacuri și prădăciuni asupra românilor. De mai multe ori cetatea turcească de aici a fost cucerită de români. Ca de pildă, de ostașii lui Ion Vodă cel Viteaz al Moldovei, în 1574, sau de banul Mihalcea, unul dintre căpitanii lui Mihai Viteazul în 1595. În anul 1829, prin tratatul încheiat la Adrianopol, raiaua aceasta a fost desființată și tot teritoriul ei încorporat la Țara Românească, așa cum trebuia să fie. Îndată s-a dărîmat cetatea turcească și s-a pornit construcția unui oraș mare, modern, port la Dunăre. Așa, Brăila a devenit, repede, o fereastră deschisă spre largurile lumii.

Cam aceeași istorie a trăit-o și orașul Slatina. După transformarea Turnului în raia, orașul de pe Olt a tînjit mult. S-a dezvoltat greu. În 1821, slătinenii l-au văzut pe Tudor Vladimirescu trecînd Oltul, cu pandurii lui și cu «adunarea cea obștească» a poporului răzvrătit împotriva boierimii.

Dar vremea a trecut. Azi la Slatina strălucesc marile construcții ale uzinei de aluminiu. În plină cîmpie, harnicii slătineni dau viață industrială unui oraș care se părea că-i sortit să rămînă doar o așezare modestă și prăfuită de cîmpie. Uzina a atras după sine construcții de cartiere noi, frumoase, moderne.

Cu mîndria lor recunoscută, brăilenii au rînduit și ei în anii noștri o viață economică intensă orașului lor, îmbogățind-o cu uzine și fabrici moderne. ale căror produse sînt cunoscute atît în țară cît și peste hotare.

Astfel, cele două orașe, de șase ori centenare, vibrează intens sub impulsul tineresc al zilelor noastre care le sporesc bogăția și frumusețea, făcîndu-le să strălucească mai tare ca oricînd în istoria lor glorioasă.

SLATINA — CETATEA ALUMINIULUI ▶

1

FOTOREPORTERII* NOȘTRI LA DISPOZIȚIA VOASTRĂ

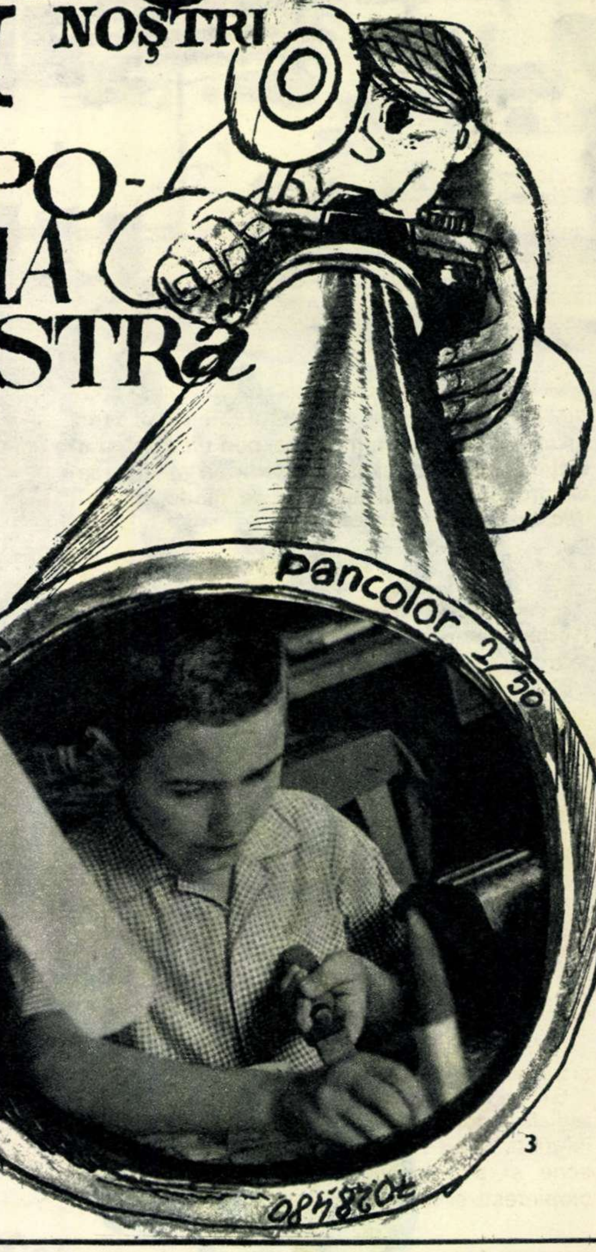

3

Comentariul: SANDU ALEXANDRU Fotografiile: GH. CUCU

****

2

E GREA VIAȚA DE FOTOREPORTER! DUPĂ CE GĂSEȘTI
IDEEA (ȘI IDEILE BUNE AU PROSTUL OBICEI DE A SE JUCA
DE-A V-AȚI ASCUNSELEA CU IMAGINAȚIA NOASTRĂ)
TREBUIE SĂ AI GRIJĂ DE UN CADRU CÎT MAI NATURAL;
SĂ ȚII SEAMA DE LUMINĂ;
SĂ ALEGI OBIECTIVUL POTRIVIT; SĂ ARANJEZI
TIMPUL DE EXPUNERE ȘI DESCHIDEREA;
SĂ LE SPUI CELOR FOTOGRAFIAȚI
«NU RÎDEȚI, NU ZÎMBIȚI LA MINE, NU MIȘCAȚI!»;
SĂ ALERGI LA GARĂ;
SĂ DEVELOPEZI CLIȘEELE ÎN ACEEAȘI ZI,
ÎN TIMP CE TELEFONUL ZBÎRNÎIE MEREU:
«MAI AI MULT?». IAR CÎND POZELE
SÎNT GATA, SECRETARUL DE REDACȚIE BOMBĂNE:
«ASTA NU-MI PLACE,
NICI ASTA NU-MI PLACE!
N-AI GĂSIT ALTE IDEI?»
LA CARE TU ÎȚI IEI PULSUL ȘI
CERI UN PAHAR CU APĂ...
DAR CU TIMPUL SE REZOLVĂ
ȘI CELE MAI GRELE PROBLEME!
MICA NOASTRĂ INOVAȚIE
CONSTĂ ÎN A CERE IDEILE CHIAR
PERSOANELOR PE CARE LE FOTOGRAFIEM!
LA URMA URMELOR,
ELE APAR ÎN REVISTĂ, ELE SĂ-ȘI FRĂMÎNTE MINTEA!
AȘADAR, ACUM, ÎN PREAJMA SFÎRȘITULUI
ACESTUI AN ȘCOLAR,
AM ADRESAT UNUI NUMĂR
DE ELEVI DIN PLOIEȘTI URMĂTOAREA INVITAȚIE:
«SÎNTEM LA DISPOZIȚIA VOASTRĂ!
ALEGEȚI-VĂ SINGURI CADRUL ȘI OBIECTELE CARE POT
REPREZENTA CEL MAI BINE PREOCUPĂRILE FIECĂRUIA
DIN VOI ÎN ULTIMUL TIMP.
NOI NU VOM FACE DECÎT SĂ DECLANȘĂM APARATUL!»

ROZETELE Cutezătorii

POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA
POȘTA

Dacă i-aș numi pe corespondenții noștri ochii și urechile agere ale revistei n-aș greși. În fiecare zi, o dată cu sosirea poștașului, ne vin în redacție, zeci, sute de scrisori din toate colțurile țării, în care sînt notate, de multe ori cu talent și cu pricepere de reporter, multe momente interesante din viața patriei, a oamenilor de pe meleagurile ei, a copiilor. În măsura spațiului tipografic de care dispunem, unele dintre aceste materiale pot fi citite chiar în paginile de față. Pe altele le veți citi în numerele următoare. Foarte pe scurt, altora le răspundem în cadrul acestui dialog săptămînal.

MIHAI RĂDULESCU, clasa a VIII-a. Cum poate deveni un document istoric subiectul unui reportaj? Destul de simplu, cu condiția ca reporterul să aibă talent. Scurta istorie a unei decorații primite de bunicul sau de tata în timpul războiului ar putea să ne pună în față lucruri de-a dreptul emoționante.

ALBIȘOR EMIL, clasa a VII-a, Vînju Mare, jud. Mehedinți. Jurnalul expediției voastre este interesant. Totuși, dacă ar fi ceva mai concentrat... Chiar și într-un reportaj cuvintele trebuie folosite cu mare economie. Să nu fie niciodată mai multe vorbe decît idei.

BUMBAR SILVIA, Școala generală Poiana Seciuri, jud. Gorj. Ne-a plăcut stilul scurt, informativ, al știrii tale. Mai trimite.

Am mai primit corespondențe bune pentru Rozetele «Cutezătorii» de la: *TUDOSE FLORICICA, clasa a IV-a, Hotarele, jud. Ilfov, IONEL LIANA, Brașov* și de la alții. Ei vor primi prin poștă Rozetele promise.

Amicul Rozetelor

POȘTA 23·V Cutezătorii

ROZETELOR

PATRIE

Pe-un picior de plai
Pe-o gură de rai
S-au născut aceste mori de vînt,
Și aceste mori de apă,
Și lotcile pescărești fără pînze
Cu care gonesc să prind răsăritul,
În Marea cea mare...
S-au născut pietrele astea rotunde,
Ca ideile,
Și cerbii înstelați
Rumegînd degetele pădurii,
Și puiul de urs, cu blana ruginită,
Pe care a adormit luna.
Uitînd să apună...

RUINEA MARIANA, cl. a VII-a,
comuna N. Bălcescu,
județul Ilfov

4

— Très bien, ne-a spus **Balaban Clara,** din clasa a V-a, Liceul nr. 2. Daţi-mi voie să-mi aduc picupul. Aşa. Acum mă aşez, pun un disc cu o lecţie de franceză şi ascult. Pe urmă voi încerca să pronunţ cît mai aproape de model. Puteţi declanşa aparatul! (foto 1)

* * *

— Vă rog să aşteptaţi o clipă — ne-a rugat **Keller Carmen,** din clasa a IV-a, Şcoala generală nr. 21.

După cinci minute a reapărut în acest frumos costum, înălţată graţios pe poante. Noi am înţeles... şi iată fotografia (foto 2).

* * *

Scheeanu Sorin, din clasa a VII-a, Liceul «I.L. Caragiale» ne-a condus în atelierul unde a construit modele de vapoare şi de avioane, un aparat de radio cu tranzistori şi acum se ocupă de rachete: «E poziţia care mă reprezintă cel mai bine!» (foto 3).

* * *

— Mie îmi place să stau afară, pe iarbă, şi să scriu versuri!

Sicoe Florin, din clasa a V-a, Liceul «I.L. Caragiale», compune de la vîrsta de 4 ani, cînd îşi dicta poeziile bunicii! Mai tîrziu a învăţat să scrie şi să... publice în ziare, în culegerile pionereşti şi în revista liceului (foto 4).

— Cred că putem face poza — zice **Ovidiu Stoicescu,** clasa a III-a, Liceul nr. 2 — totuşi am impresia că am uitat ceva. Oh, acum ştiu... Peştele!

Desenatorul nostru, amabil, îi oferă pe clişeu o ştiucă... grafică!

— Nu vă miraţi că în loc să vă invit în salon v-am condus la... bucătărie! se scuză **Ştefan Gabriela,** din clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 8. Şi gătitul e o artă! De ziua mamei am făcut prima tentativă, încercînd o reţetă de prăjituri care au ieşit cam... prăjite, dar de atunci am căpătat oarecare experienţă. Dacă mai aşteptaţi puţin, o să vă convingeţi!

Cornel Năftănăilă, din clasa a VII-a, Şcoala generală nr. 23, a obţinut anul trecut premiul III la un concurs republican. El e de părere că lîngă şevalet este foarte fotogenic!

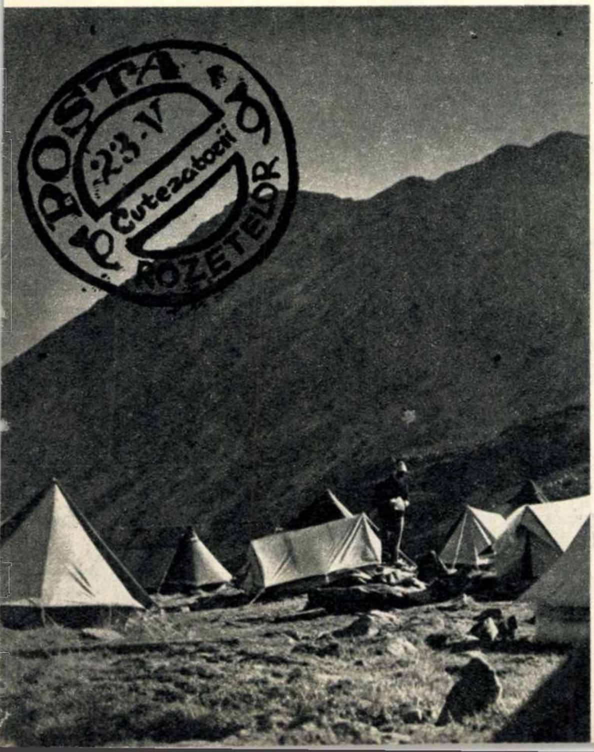

«SUS, LA MUNTE», fotografie executată de TEGLASI CSABA, clasa a VI-a, C, Şcoala generală nr. 15. Braşov.

ACASĂ LA CĂTĂLINA

Pe cînd mă aflam la Tg.-Jiu am făcut o vizită la casa Ecaterinei Teodoroiu. O căsuţă mică, cu două odăi şi tindă miniaturală. Curtea îngustă, cu ronduri de flori, e parcă mereu în aşteptarea oaspeţilor. Sau, poate, mereu în aşteptarea fetei care nu se mai întoarce... Păşind peste pragul mărunt te impresionează modestia. Într-un scrin Cătălina şi-a uitat o cosiţă. Şi mai e aici, în scrinul cu geam rece, o fustă simplă şi o cămaşă. Cămaşa este cazonă şi face parte din echipamentul ostăşiţei. Iată şi o fotografie. Un ostaş tînăr, suplu, cu ochii luminoşi şi fruntea lată. O altă poză o arată pe eroina de la Jiu cu steagul în mînă. Cătălina era săracă, prea săracă şi încercase pe toate căile să se ridice cumva deasupra acestei sărăcii. Învăţase cum putuse o şcoală sanitară. Ţinea cu tot dinadinsul să fie de folos. În cealaltă odaie, cu vatră de foc şi corlată în jurul hornului, un pat... Aici stătea Cătălina. Acolo se învăţase ea. «Şi era frumoasă Cătălina, ne povesteşte o bătrînă care este sora ei. Era înaltă şi cuminte».

ISAC AUREL,
cl. a V-a A, Şcoala generală-Poiana Seciuri, Gorj

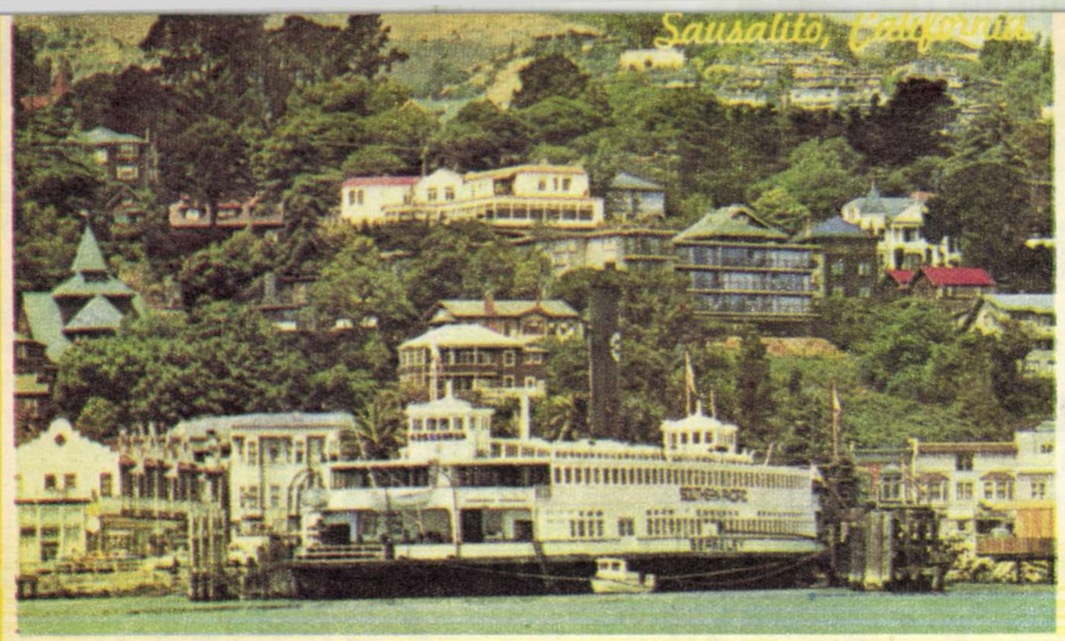

1

SUNSET STRIP, HOLLYWOOD, CALIFORNIA

2

1) CLUBURI ŞI HOTELURI DIN CALIFORNIA. 2) STUDIOURILE HOLLYWOODULUI. 3) NEW YORK — PRINTRE ZGÎRIE NORI, DANTELĂRIA UNEI CATEDRALE. 4) PEISAJ NEWYORKEZ. 5) SCURTĂ CONVORBIRE: ACTORUL SILVIU STĂNCULESCU ŞI SHIRLEY MCLAINE.

ACTORUL SILVIU STĂNCULESCU vă povesteşte despre HOLLYWOOD CETATEA FILMULUI.

Samuel Goldwin, Motion Picture, Columbia, Universal, Warner Brothers, Paramount, Twenty Century Fox, sînt cîteva dintre cele mai importante studiouri din Hollywood... iar Hollywood e un oraş cuprins în marea metropolă Los Angeles. Şi înăuntrul acestui oraş, studiourile amintite mai sus par ele însele adevărate oraşe. Zeci de mii de filme se vor fi făcut în această impresionantă cetate a Hollywoodului, care a semănat şi stîrnit atîta vis şi vîlvă. Telecinemateca ne-a prilejuit de cîtăva vreme cunoaşterea pentru unii, revederea pentru alţii, a unor pelicule semnificative pentru «epoca de aur» a cinematografului american, care purtau pe generic nume ca: Greta Garbo, Bette Davis, sau cele ale unor comici vestiţi ca Stan şi Bran ş.a. Toate acestea sînt legate de Hollywood. Dar Hollywood mai înseamnă mirajul spre care aleargă, nenumărate «stele »şi «steluţe» în dorinţa de a se acoperi cu glorie şi dolari. Luminile lor sînt însă efemere; se aprind pentru o clipă şi tot atît de repede se sting.

La Warner Brothers

Oare cîte filme din cîte le ştim s-au turnat aici? Desigur, foarte multe.

4

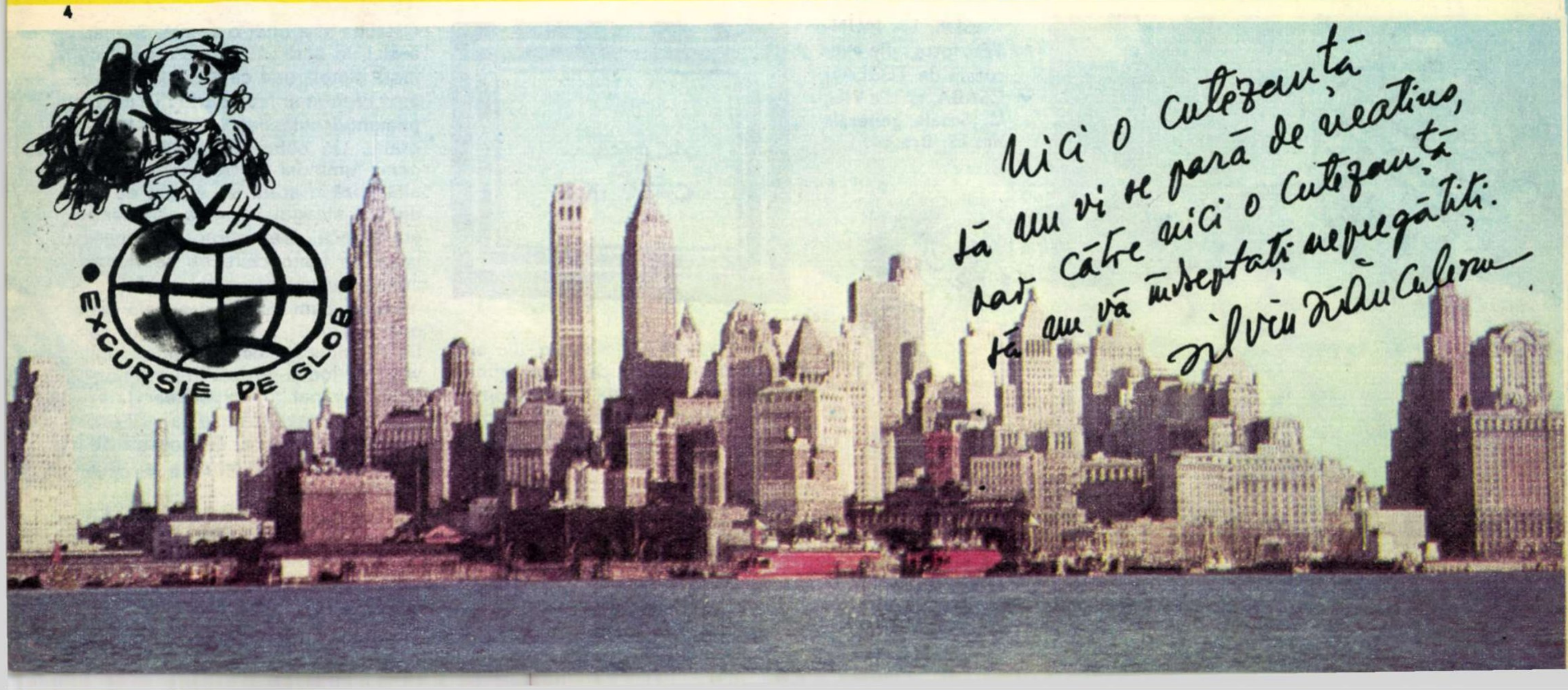

Nici o cutezanță
să nu vi se pară de neatins,
dar către nici o cutezanță
să nu vă îndreptați nepregătiți.
Silviu Stănculescu.

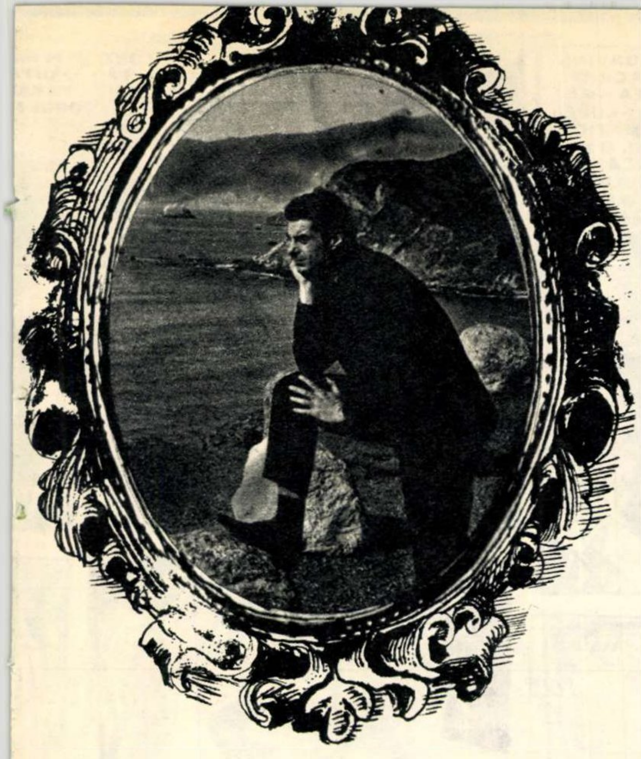

Conform programului stabilit, sosim la Warner Brothers la ora 12.00. Sîntem primiți de directorul Biroului de vizitatori cu care după o scurtă discuție, timp în care aflăm cîteva date statistice, luăm dejunul la unul din restaurantele Studioului. În timpul mesei, directorul se scuză că nu ne poate oferi o băutură alcoolică:

— Vedeți, masa din colțul acela, era locul preferat al lui Humprey Boggart și James Cagney. În pauze, zăboveau acolo la un «păhărel». Într-o zi, au întîrziat la reluarea filmării. Domnul Warner a intrat în restaurant și a spus: «De astăzi nu se mai servesc în studiou băuturi alcoolice». Sînt destui ani de atunci... Dispoziția a rămas în vigoare!

Am vizitat apoi studioul. Impresionant! Are 24 platouri, 30 camere pentru montaj sunet, 95 cabine pentru montaj film, 19 săli de proiecție, 48 birouri mai mari, multe ateliere și clădiri pentru tehnică (despre care se spune că pot produce obiecte de la avion pînă la ceas). Energia electrică care se consumă aici ar putea satisface un oraș cu 40 000 locuitori.

Dintre platouri, cel mai înalt (din lume chiar, scrie într-un prospect) are 72 picioare. Cea mai mare suprafață o are platoul nr. 22=102/308 picioare. În interiorul studioului străzile și drumurile măsoară 12 mile. Pe alocuri se află cartiere întregi, asemănătoare celor new yorkeze, mexicane, sau celor ale orașelor din vest etc.

În cadrul Studioului W.B., Frank Sinatra, unul dintre cei mai bogați actori ai Americii, are construcțiile lui, el fiind și producător de filme. Un lucru amuzant! Ni s-a arătat chiar platforma pe care aterizează cu elicopterul cînd vine la filmare.

În ziua cînd ne aflam acolo nu se turna decît pe un singur platou, o peliculă polițistă, film pentru televiziune. La Warner Brothers, unul din marile studiouri americane, se turna într-o zi doar un singur film! Și acela pentru televiziune! Hotărît, cinematograful american nu trăiește clipe plăcute. Mulți regizori, producători fac filme în afara Americii. Totul costă mai puțin: și vedetele și tehnica.

Beverly Hills...

Și aceste două cuvinte le știu bine. De cîte ori le-am auzit! De cîte ori le-am citit! Bulevardul Beverly Hills. Pe-aici își au «cartierul general» cele mai mari și mai cunoscute stele de ieri și de azi. Obligăm mașina să meargă «la pas». Privim un adevărat album de arhitectură... Cele mai multe construcții, datorită vegetației bine plasate, sînt ferite de priviri curioase. Una dintre acestea este vila regretatei Jane Mansfield, toată în roz, culoarea ei preferată.

Tot pe acest rîvnit și mult discutat bulevard îl căutam pe Jean Negulesco, român de pe meleagurile oltenești, stabilit cu zeci de ani în urmă, în America, dăruit, după pictură, artei filmului. Dar nu-i acasă. Se află tocmai în Iran. Soția sa, neînchipuit de binevoitoare, ne impresionează de-a dreptul, reușind o performanță unică: obține pentru noi o întrevedere cu o cunoscută și apreciată actriță de film Shirley McLaine.

Pe Shirley McLaine o găsim pe platoul de filmare. Întîlnirea fusese fixată pentru orele 15,00. La 14,55 eram prezenți. Filmarea era în toi. Shirley se afla într-un microbus descoperit și abia se zărea la înălțimea parbrizului. Alături, un alt actor, Sammy Davis, în picioare, cînta. Regizorul a spus «all right», și a comandat «motor». S-a filmat un ultim cadru care a durat un minut. După aceea a spus «Thank-you» și cei de sus, au coborît. Am înțeles atunci că e pauză. Shirley s-a apropiat de noi și i-am fost prezentați. Ne-a invitat în vagonul ei — cabină care se afla chiar pe platou, și am stat de vorbă o jumătate de ceas. Deși este o răsfățată a ecranului nu-și impune un fel anume de a fi. E sinceră, inteligentă și plină de modestie. E un om, nu o vedetă. Și e o mare actriță.

Ne-a părut rău că a trebuit să stăm așa de puțin cu Shirley. Dar pauza a luat sfîrșit și trebuia să ajungem la oră fixă acasă, la Edward G. Robinson.

Edward G. Robinson, este un actor de origine română, plecat din țară prin 1910, fiind pe atunci în clasele primare. Acest artist care a încarnat în nenumărate filme personaje pline de duhul răului este un bonom, un mare om de treabă.

De cum am pășit pragul casei sale, ne-a impresionat extraordinara colecție de tablouri de mare valoare (Cezanne, Chagall, Gauguin, Picasso pentru a enumera numai o parte). Acum doi ani cunoscutul actor ne-a vizitat țara și acum ne copleșește cu întrebări despre București. Dorește să revină pentru mai mult timp ca să revadă locuri ce i-au lăsat impresii de neuitat.

……

Am plecat de la Hollywood, această cetate a filmului, cu impresii contradictorii. Ne-am dat seama că el constituie o mare industrie a filmului, dar în același timp, am înțeles că de o bună bucată de vreme, Hollywoodul înseamnă din ce în ce mai puțin arta filmului și din ce în ce mai mult bussines, cum numesc americanii afacerile.

5

3

DISNEYLAND — ORĂȘELUL LUI WALT DISNEY — O LUME DE VIS ȘI FANTEZIE CARE POARTĂ NUMELE CUNOSCUTULUI CREATOR AL FILMULUI DE ANIMATIE. OASPEȚII ACESTUI ORĂȘEL SE POT ÎNTÎLNI ACOLO CU MICKEY MOUSE, POPPEYE — MARINARUL, ALBĂ CA ZĂPADA ȘI ALTE PERSONAJE A LUI DISNEY. JOCURILE ȘI DISTRACȚIILE SÎNT ACI DINTRE CELE MAI FELURITE: O CĂLĂTORIE CU MONORAILLUL, UN ZBOR CU RACHETA SAU O PLIMBARE CU VAPORUL. ADESEORI, CÎNTĂREȚI DE MUZICĂ UȘOARĂ ÎI ÎNVESELESC CU MELODII PLINE DE HAZ.

JÁNOS BÓLYAI

Scenariu: HORVATH STEFANIA
Desene: TUROȘ LADISLAU

TRĂIEȘTI ÎNTR-O LUME A MINUNILOR! CERUL, ALTĂ DATĂ INACCESIBIL, E BRĂZDAT AZI DE STELE FĂURITE DE OM... DAR, CA RACHETA SĂ PORNEASCĂ, SĂ EVOLUEZE PE ORBITA STABILITĂ ȘI SĂ-ȘI READUCĂ ÎN DEPLINĂ SIGURANȚĂ PASAGERII E NEVOIE NU NUMAI DE EROISMUL, DE CUTEZANȚA COSMONAUȚILOR.

MATEMATICIANUL, DUPĂ MUNCĂ PERSEVERENTĂ CU ȘIRURI NESFÎRȘITE DE CIFRE ȘI ECUAȚII, FACE SĂ APARĂ CONTURUL MULT VISAT AL MINUNILOR VIITORULUI. JÁNOS BOLYAI A FOST UNUL DIN ACEȘTI MARI VISĂTORI. CU 136 DE ANI ÎN URMĂ A DEFINIT PRINCIPIILE DE BAZĂ ALE UNEI NOI GEOMETRII A SPAȚIULUI VALABILĂ ATÎT ÎN LUMEA MINUSCULĂ A ATOMULUI CÎT ȘI ÎN CEA A STELELOR DIN NESFÎRȘITUL UNIVERS. LUCRAREA SA DE BAZĂ «APPENDIX» A FOST APRECIATĂ PRIMA OARĂ LA OPT ANI DUPĂ MOARTEA SA, ÎNTR-O SESIUNE ȘTIINȚIFICĂ.

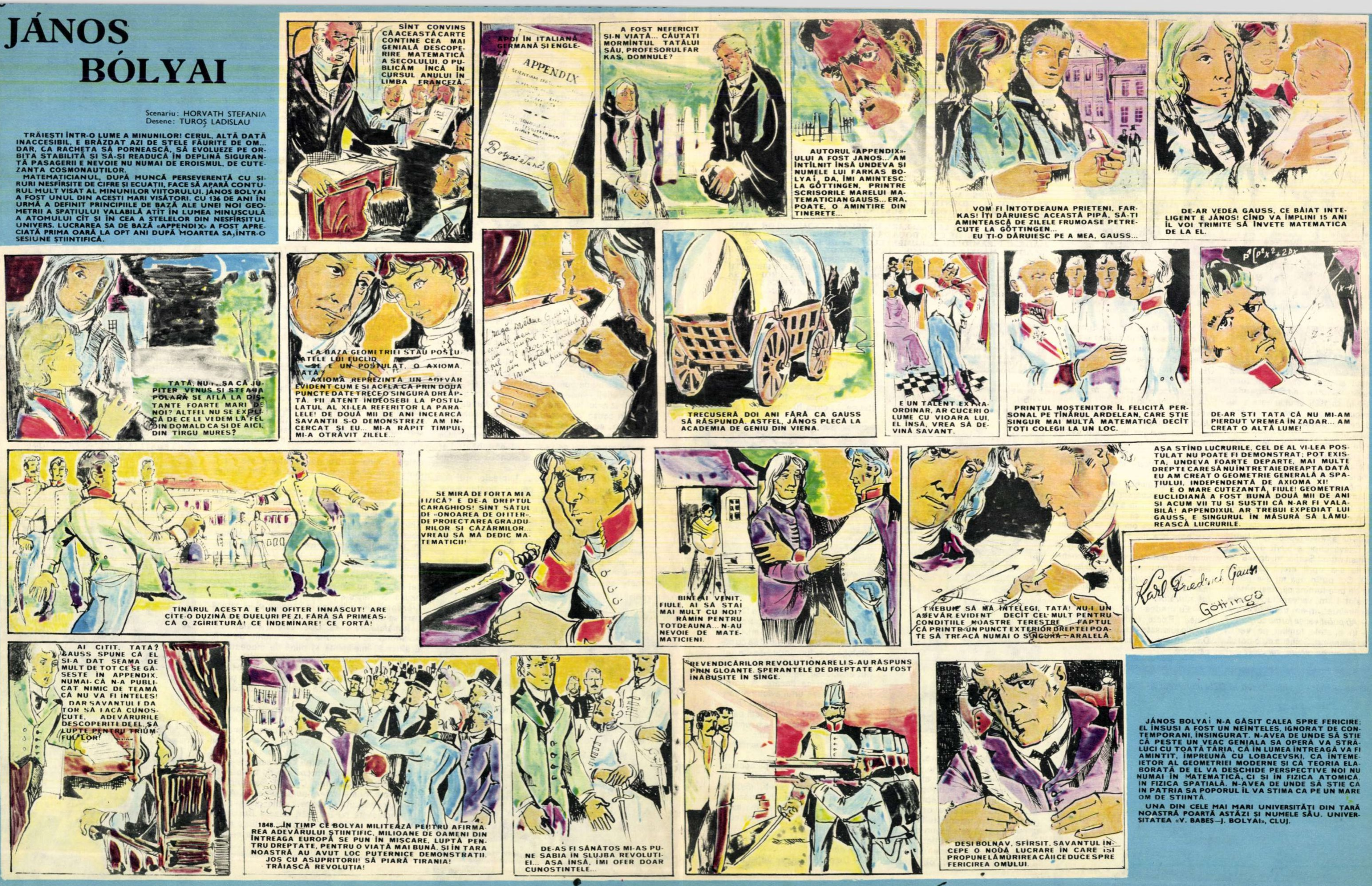
SÎNT CONVINS CĂ ACEASTĂ CARTE CONȚINE CEA MAI GENIALĂ DESCOPERIRE MATEMATICĂ A SECOLULUI. O PUBLICĂM ÎNCĂ ÎN CURSUL ANULUI ÎN LIMBA FRANCEZĂ.
APOI ÎN ITALIANĂ, GERMANĂ ȘI ENGLEZĂ.
APPENDIX
Bolyai János
A FOST NEFERICIT ȘI-N VIAȚĂ... CĂUTAȚI MORMÎNTUL TATĂLUI SĂU, PROFESORUL FARKAS, DOMNULE?
AUTORUL «APPENDIX»-ULUI A FOST JANOS... AM ÎNTÎLNIT ÎNSĂ UNDEVA ȘI NUMELE LUI FARKAS BOLYAI. DA, ÎMI AMINTESC: LA GÖTTINGEN, PRINTRE SCRISORILE MARELUI MATEMATICIAN GAUSS... ERA, POATE, O AMINTIRE DIN TINEREȚE...
VOM FI ÎNTOTDEAUNA PRIETENI, FARKAS! ÎȚI DĂRUIESC ACEASTĂ PIPĂ, SĂ-ȚI AMINTEASCĂ DE ZILELE FRUMOASE PETRECUTE LA GÖTTINGEN...
EU ȚI-O DĂRUIESC PE A MEA, GAUSS...
DE-AR VEDEA GAUSS, CE BĂIAT INTELIGENT E JÁNOS! CÎND VA ÎMPLINI 15 ANI ÎL VOI TRIMITE SĂ ÎNVEȚE MATEMATICA DE LA EL.
TATĂ, NU-I AȘA CĂ JUPITER, VENUS ȘI STEAUA POLARĂ SE AFLĂ LA DISTANȚE FOARTE MARI DE NOI? ALTFEL NU SE EXPLICĂ DE CE LE VEDEM LA FEL DIN DOMALD CA ȘI DE AICI, DIN TÎRGU MUREȘ?
—LA BAZA GEOMETRIEI STAU POSTULATELE LUI EUCLID.
—CE E UN POSTULAT, O AXIOMĂ, TATĂ?
—AXIOMA REPREZINTĂ UN ADEVĂR EVIDENT CUM E ȘI ACELA CĂ PRIN DOUĂ PUNCTE DATE TRECE O SINGURĂ DREAPTĂ. FII ATENT ÎNDEOSEBI LA POSTULATUL AL XI-LEA REFERITOR LA PARALELE! DE DOUĂ MII DE ANI ÎNCEARCĂ SAVANȚII S-O DEMONSTREZE. AM ÎNCERCAT ȘI EU... MI-A RĂPIT TIMPUL, MI-A OTRĂVIT ZILELE...
TRECUSERĂ DOI ANI FĂRĂ CA GAUSS SĂ RĂSPUNDĂ. ASTFEL, JÁNOS PLECĂ LA ACADEMIA DE GENIU DIN VIENA.
E UN TALENT EXTRAORDINAR, AR CUCERI O LUME CU VIOARA LUI. EL ÎNSĂ, VREA SĂ DEVINĂ SAVANT.
PRINȚUL MOȘTENITOR ÎL FELICITĂ PERSONAL PE TÎNĂRUL ARDELEAN, CARE ȘTIE SINGUR MAI MULTĂ MATEMATICĂ DECÎT TOȚI COLEGII LA UN LOC.
$p^4[p^2x^2+2Dx$
DE-AR ȘTI TATA CĂ NU MI-AM PIERDUT VREMEA ÎN ZADAR... AM CREAT O ALTĂ LUME!
TÎNĂRUL ACESTA E UN OFIȚER ÎNNĂSCUT! ARE CÎTE-O DUZINĂ DE DUELURI PE ZI, FĂRĂ SĂ PRIMEASCĂ O ZGÎRIETURĂ! CE ÎNDEMÎNARE! CE FORȚĂ!
SE MIRĂ DE FORȚA MEA FIZICĂ? E DE-A DREPTUL CARAGHIOS! SÎNT SĂTUL DE «ONOAREA DE OFIȚER», DE PROIECTAREA GRAJDURILOR ȘI CAZĂRMILOR... VREAU SĂ MĂ DEDIC MATEMATICII!
BINE AI VENIT, FIULE, AI SĂ STAI MAI MULT CU NOI?
RĂMÎN PENTRU TOTDEAUNA... N-AU NEVOIE DE MATEMATICIENI.
TREBUIE SĂ MĂ ÎNȚELEGI, TATĂ! NU-I UN ADEVĂR EVIDENT DECÎT CEL MULT PENTRU CONDIȚIILE NOASTRE TERESTRE FAPTUL CĂ PRINTR-UN PUNCT EXTERIOR DREPTEI POATE SĂ TREACĂ NUMAI O SINGURĂ PARALELĂ.
AȘA STÎND LUCRURILE, CEL DE AL VI-LEA POSTULAT NU POATE FI DEMONSTRAT; POT EXISTA, UNDEVA FOARTE DEPARTE, MAI MULTE DREPTE CARE SĂ NU ÎNTRETAIE DREAPTA DATĂ. EU AM CREAT O GEOMETRIE GENERALĂ A SPAȚIULUI, INDEPENDENTĂ DE AXIOMA XI!
E O MARE CUTEZANȚĂ, FIULE! GEOMETRIA EUCLIDIANĂ A FOST BUNĂ DOUĂ MII DE ANI ȘI ACUM VII TU ȘI SUSȚII CĂ N-AR FI VALABILĂ! APPENDIXUL AR TREBUI EXPEDIAT LUI GAUSS, E SINGURUL ÎN MĂSURĂ SĂ LĂMUREASCĂ LUCRURILE.
Karl Friedrich Gauss
Göttingen
AI CITIT, TATĂ? GAUSS SPUNE CĂ EL ȘI-A DAT SEAMA DE MULT DE TOT CE SE GĂSEȘTE ÎN APPENDIX, NUMAI CĂ N-A PUBLICAT NIMIC DE TEAMĂ CĂ NU VA FI ÎNȚELES!
DAR SAVANTUL E DATOR SĂ FACĂ CUNOSCUTE ADEVĂRURILE DESCOPERITE DE EL, SĂ LUPTE PENTRU TRIUMFUL LOR!
1848... ÎN TIMP CE BOLYAI MILITEAZĂ PENTRU AFIRMAREA ADEVĂRULUI ȘTIINȚIFIC, MILIOANE DE OAMENI DIN ÎNTREAGA EUROPĂ SE PUN ÎN MIȘCARE, LUPTĂ PENTRU DREPTATE, PENTRU O VIAȚĂ MAI BUNĂ. ȘI ÎN ȚARA NOASTRĂ AU AVUT LOC PUTERNICE DEMONSTRAȚII.
JOS CU ASUPRITORII! SĂ PIARĂ TIRANIA! TRĂIASCĂ REVOLUȚIA!
DE-AȘ FI SĂNĂTOS MI-AȘ PUNE SABIA ÎN SLUJBA REVOLUȚIEI... AȘA ÎNSĂ, ÎMI OFER DOAR CUNOȘTINȚELE...
REVENDICĂRILOR REVOLUȚIONARE LI S-AU RĂSPUNS PRIN GLOANȚE. SPERANȚELE DE DREPTATE AU FOST ÎNĂBUȘITE ÎN SÎNGE.
DEȘI BOLNAV, SFÎRȘIT, SAVANTUL ÎNCEPE O NOUĂ LUCRARE ÎN CARE ÎȘI PROPUNE LĂMURIREA CĂII CE DUCE SPRE FERICIREA OMULUI.

JÁNOS BOLYAI N-A GĂSIT CALEA SPRE FERICIRE: EL ÎNSUȘI A FOST UN NEÎNȚELES, IGNORAT DE CONTEMPORANI, ÎNSINGURAT. N-AVEA DE UNDE SĂ ȘTIE CĂ PESTE UN VEAC GENIALA SA OPERĂ VA STRĂLUCI CU TOATĂ TĂRIA, CĂ ÎN LUMEA ÎNTREAGĂ VA FI AMINTIT, ÎMPREUNĂ CU LOBACEVSKI, CA ÎNTEMEIETOR AL GEOMETRIEI MODERNE ȘI CĂ TEORIA ELABORATĂ DE EL VA DESCHIDE PERSPECTIVE NOI NU NUMAI ÎN MATEMATICĂ, CI ȘI ÎN FIZICA ATOMICĂ, ÎN FIZICA SPAȚIALĂ. N-AVEA DE UNDE SĂ ȘTIE CĂ ÎN PATRIA SA POPORUL ÎL VA STIMA CA PE UN MARE OM DE ȘTIINȚĂ.

UNA DIN CELE MAI MARI UNIVERSITĂȚI DIN ȚARA NOASTRĂ POARTĂ ASTĂZI ȘI NUMELE SĂU: UNIVERSITATEA «V. BABEȘ—J. BOLYAI», CLUJ.

AM VĂZUT FARFURII ZBURĂTOARE

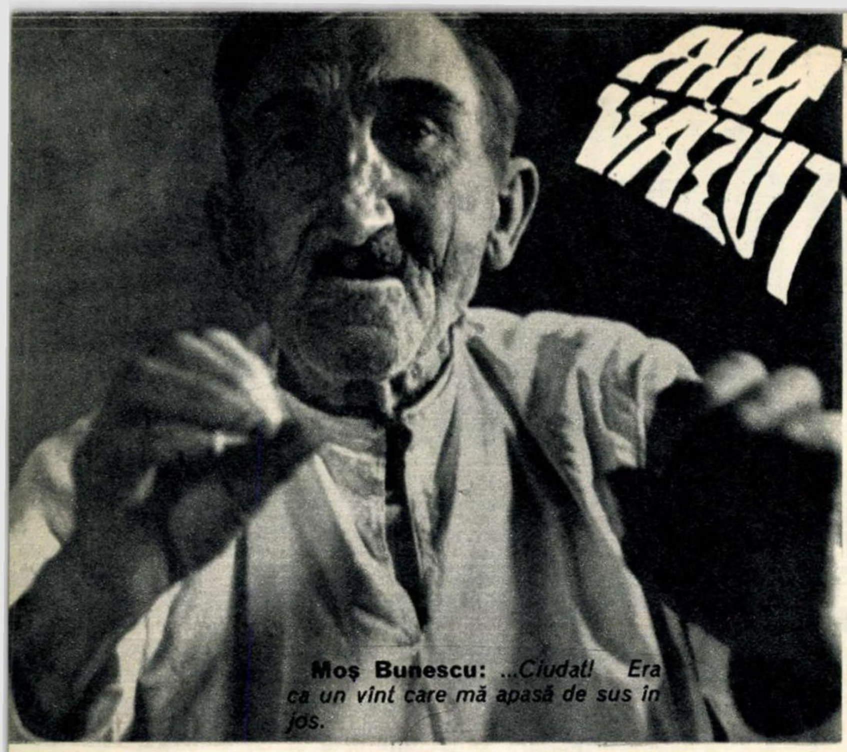

Moş Bunescu: *...Ciudat! Era ca un vînt care mă apasă de sus în jos.*

CONTROVERSA MONDIALĂ CU PRIVIRE LA ORIGINEA OBIECTELOR ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE ESTE DEPARTE DE A SE FI ÎNCHEIAT. MAI ÎNVERŞUNAŢI CA ORICÎND, SUSŢINĂTORII PROVENIENŢEI EXTRATERESTRE A «FARFURIILOR ZBURĂTOARE» ÎŞI APĂRĂ IPOTEZA ÎMPOTRIVA CELOR CARE LE PLASEAZĂ ÎN SFERA FENOMENELOR NATURALE. ÎN TIMP CE, DE CELE DOUĂ PĂRŢI ALE «BARICADEI», SE ÎNGRĂMĂDESC PIRAMIDELE ARGUMENTELOR. ÎN DOSARE CONTINUĂ SĂ SE ADUNE MĂRTURIILE CELOR CARE AU VĂZUT O.Z.N.-URI (OBIECTE ZBURĂTOARE NEINDENTIFICATE). REPORTERUL NOSTRU, AUREL WEISS, NECONSOLAT CĂ NU SE NUMĂRĂ ŞI EL PRINTRE FERICIŢII OBSERVATORI AI «FARFURIILOR ZBURĂTOARE», ŞI-A PROPUS SĂ IDENTIFICE MĂCAR CÎŢIVA DINTRE ACEŞTIA ŞI SĂ ÎNCERCE, CU AJUTORUL LOR, RECONSTITUIREA EMOŢIONANTULUI MOMENT AL ÎNTÎLNIRII CU NECUNOSCUTUL.

STRANIA ÎNTÎMPLARE DIN IUNIE

Eroul ei este octogenarul Ioan Bunescu din comuna Colun, judeţul Sibiu. În 1926, anul în care s-au petrecut faptele, avea 38 de ani, Iată ce ne povesteşte moş Ioan Bunescu:

— Într-o noapte din iunie 1926 am plecat cu vitele pe Leurda (un platou avînd 400 m înălţime, în apropiere de Colun). Găsisem acolo iarbă grasă. Să fi fost puţin după miezul nopţii. Deodată, dinspre comuna Cîrţa, a apărut o lumină, de parcă ar fi stat să răsară luna. Puţin după aceea s-a ivit un glob luminos care venea repede spre Leurda. Cîteva clipe a pierit după un loc înalt numit Surpături, apoi a venit de s-a oprit drept deasupra mea. Cel puţin aşa mi s-a părut. Atît de tare lumina că, deşi pînă la Olt sînt 4 km, vedeam luciul apei. Înspăimîntat, m-am trîntit în iarbă.

— Aţi putut vedea forma corpului?

— În spatele luminii se vedea ceva întunecat. Semăna cu o barcă.

— Se auzea vreun zgomot?

— Nu. Nu făcea nici un zgomot. Dar ce mi s-a părut ciudat era un fel de vînt care nu bătea nici dintr-o parte, nici dintr-alta, ci mă apăsa DE SUS ÎN JOS. A stat aşa, nu ştiu cît, apoi a pornit-o.

— Cu lumina înainte sau în urmă?

— Cu lumina în faţă.

(Traseul capricios urmat de obiectul necunoscut este indicat în schiţa de mai jos întocmită după indicaţiile martorului nostru ocular).

— Ce aţi crezut despre această întîmplare?

— Eh! Pe atunci oamenii erau înapoiaţi şi superstiţioşi. Am povestit a doua zi în sat. Babele au fost de părere că l-am văzut pe Lazăr Teca, un om de la noi din sat, bănuit a fi... strigoi. De fapt, Lazăr Teca nu era de loc strigoi, numai că obişnuia să umble noaptea şi să dijmuiască vacile de lapte.

— Cum vă explicaţi faptul că numai dumneavoastră aţi văzut obiectul zburător?

— Eu credeam că l-a văzut toată lumea. Poate l-au văzut şi alţii de prin alte sate. Nu ştiu ce să spun. Dar sînt sigur că n-a fost numai o nălucire.

Iată harta capriciosului traseu al O.Z.N.-ului văzut în 1926 la Colun.

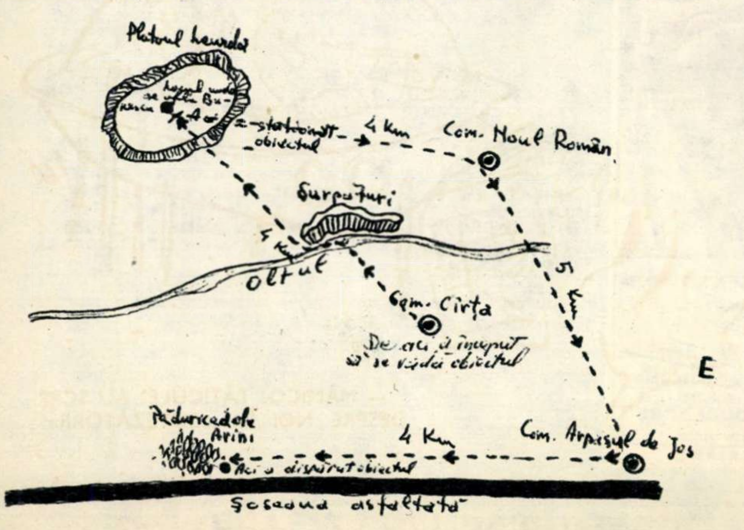

41 DE ANI MAI TÎRZIU

În după-amiaza zilei de 21 noiembrie 1967, orele 16,30-16,35, Marin V. David din comuna Poienarii Burchii, judeţul Prahova, a ieşit în curte să taie lemne. Dintr-o dată, privirea i-a fost atrasă de un fenomen curios. În direcţia nord-vest, la un unghi de aproximativ 30 de grade deasupra orizontului (poziţia a fost reconstituită de noi la faţa locului) se afla un corp luminos asemănător cu flacăra unei luminări întoarsă în jos. După părerea lui Marin David, obiectul se găsea la vreo 30 m, şi de la această distanţă măsura cam 1,70-1,80 m lungime. (Practicînd croitoria, Marin David are un deosebit simţ al măsurilor).

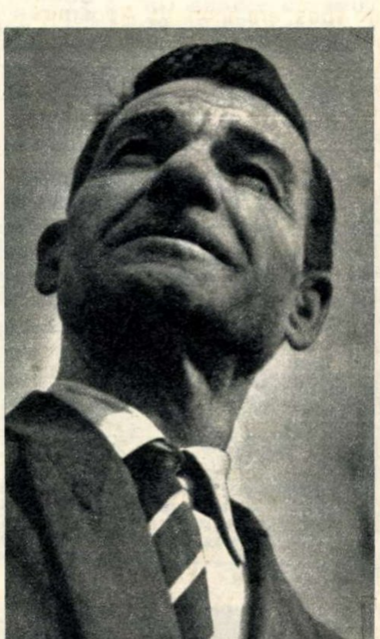

Marin V. David *...Corpul se afla in direcţia aceea!*

— Vă rugăm să ne spuneţi cum s-a comportat ciudatul obiect?

— L-am urmărit tot timpul. A stat pe loc circa 10 minute. Nu ştiu de cînd se afla acolo. Apoi a făcut o curbă scurtă în sus, în timpul căreia coada i s-a lungit mult (5-6 m). După aceea a luat o poziţie paralelă cu pămîntul, coada lungindu-i-se din nou la vreo 10-11 m. Culoarea, la început albicioasă, palidă ca a Lunii, a devenit apoi ca flacăra. A pornit încet, cu viteza unui avion de transport, în direcţia nord-vest. În acest moment partea din faţă părea de culoare închisă. L-am urmărit pînă a dispărut la orizont.

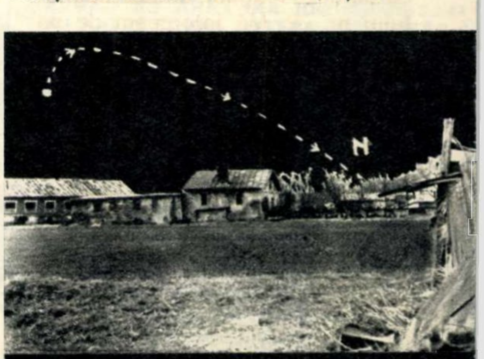

Reconstituirea traseului obiectului văzut la Poienarii Burchii.

— N-aţi încercat să chemaţi şi pe altcineva să-l vadă?

— Ba da. Am strigat pe doctorul de la dispensar şi pe nişte vecini. Dar, după cum vedeţi, distanţa e mare şi nu m-a auzit nimeni. Eu unul nu mă înduram să mă mişc, ca să nu pierd din vedere obiectul cu pricina.

— Cum se face că nu l-au văzut şi cei din sat?

— De pe uliţă nu se putea vedea,

obiectul fiind destul de jos. Casa mea, precum vedeţi, e la marginea satului. De aici încolo e cîmp. (Într-adevăr, uliţa se află la un nivel mai jos decît casa lui Marin David).

— Cum de v-a venit ideea să înştiinţaţi presa?

— N-am înştiinţat presa. A doua zi, pe data de 22 noiembrie 1967, am citiîn ziar că în Bulgaria a fost văzut un corp zburător necunoscut în aceeaşi zi în care-l văzusem şi eu. M-am mirat că nu scrie şi despre cel despre care vă povestesc, întrucît eram încredinţat că a fost zărit de toată lumea. Atunci am trimis o scrisoare Institutului Meteorologic din Bucureşti. Nu mi s-a răspuns. Abia cu cîtva timp în urmă mi s-a spus că cele scrise de mine atunci au apărut în ziar.

Iată şi un QZN fotografiat în Australia

O.Z.N.-URI DEASUPRA BUCUREŞTIULUI!

Cele de mai jos ne-au fost relatate de tovarăşa Păun Adina. Specialitatea: psiholog.

— Faptele s-au petrecut în ziua de duminică, 10 decembrie 1967, orele 7.30 dimineaţa. Locuiesc în cartierul 23 August, strada Magnetului nr. 32. Mă întorceam de pe teren. Era o dimineaţă ploioasă, cu un strat de nori la înălţime mai mare şi alţi nori, de joasă altitudine, care alergau cu repeziciune. Mergînd paralel cu Uzinele «Republica», am remarcat exact deasupra uzinei (aproximativ 45° deasupra orizontului) un corp cu un luciu albastru-verzui, ca scînteia pe care o produce uneori troleul tramvaiului. Partea curioasă este că avea nişte ghimpi luminoşi, lungi cam cît jumătate din raza sa, foarte subţiri la vîrf şi puţin mai groşi la bază. Semăna cu un arici de mare luminos.

— Nu cumva este vorba de razele pe care le emitea corpul?

— Nu. Ghimpii aveau un contur foarte distinct.

— Cam la ce înălţime se afla obiectul?

— N-aş putea preciza. Pot să spun doar că se afla între stratul de nori de mai mare înălţime. pe care se proiecta, şi norii de joasă altitudine, care uneori îl acopereau cîteva clipe.

— Nu s-ar fi putut să fie un corp ceresc obişnuit?

— Nu. Soarele nu era. (În ziua de 10 decembrie 1967, Soarele a răsărit la orele 7.41. Chiar dacă Adina Păun se înşeală asupra orei cu cîteva minute, Soarele n-ar fi putut să se afle la o astfel de înălţime faţă de orizont). Luna nu era. Stele nu se vedeau. Cerul, precum v-am spus, era acoperit. Apoi, nici o stea nu putea să aibă o asemenea mărime. Am urmărit corpul, din mers, circa 15 minute. Cotind pe strada mea, l-am scăpat din vedere.

— Corpul stătea nemişcat?

— Mie mi se părea că se mişcă în direcţia mea.

— Nu mai era nimeni pe stradă la ora aceea?

— Ba da, gospodine care mergeau după cumpărături. Este foarte posibil ca mai multă lume să fi văzut obiectul, dar n-am stat de vorbă cu nimeni şi nici nu m-am oprit în loc.

— Sînteţi sigură că nu... vi s-a părut?

— Specialitatea mea este psihologia şi ştiu ce înseamnă o iluzie optică. N-am avut niciodată aşa ceva şi cred că e puţin probabil să ai o iluzie optică sau o halucinaţie timp de 15 minute şi să vezi distinct unul şi acelaşi lucru.

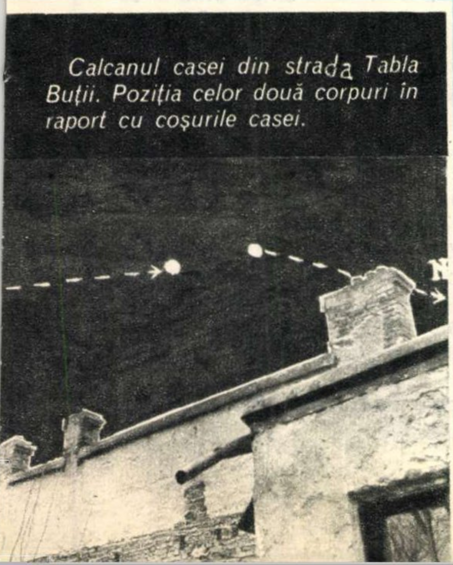

Calcanul casei din strada Tabla Buţii. Poziţia celor două corpuri în raport cu coşurile casei.

DOI MARTORI OCULARI

Întîmplarea s-a petrecut în luna august a anului 1963 şi ne-a fost relatată de Gheorghiu Virgil, str. Cotiturii nr. 3, şi Stoia Cornelia din Giuleşti, Bloc F.».

Gheorghiu Virgil: «Mi-a plăcut totdeauna să observ cerul. Ajunsesem să pot urmări unii sateliţi artificiali ai Pămîntului şi ştiam ora la care trec. În noaptea cu pricina mă aflam la Vasile Stoia, din str. Tabla Buţii nr. 61, care era bolnav. La un moment dat am ieşit în curte să fumez. Aşezîndu-mă pe un scăunel, observam, ca de obicei, cerul. Mă aflam cu faţa spre calcanul imobilului cu nr. 63. Cînd, pe la ora 0, apărură două corpuri luminoase, perfect rotunde şi cu contur precis, de mărimea unei farfurioare de dulceaţă (aşa le vedeam eu) păstrînd o distanţă egală între ele (cam de 6—7 ori diametrul lor). Intrigat de apariţia acestor corpuri care NU SEMĂNAU NICI CU STELELE (datorită mărimii lor) NICI CU SATELIŢII ARTIFICIALI (care apar cu mult mai mici şi se mişcă mai repede) am continuat să le urmăresc evoluţia. Spre marea mea uimire cele două corpuri S-AU OPRIT, păstrînd aceeaşi distanţă. Drept reper am luat cele două coşuri ale imobilului de la nr. 63. S-au oprit între ele. Am alergat şi am bătut la Vasile Stoia, strigînd: «Veniţi să vedeţi ceva!» N-a apărut decît nepoata bolnavului, Cornelia.

Stoia Cornelia: Am ieşit afară şi am văzut cele două corpuri luminoase. Stăteau pe loc. La un moment dat corpul din dreapta a început să se deplaseze tot spre dreapta (în direcţia nord), destul de încet şi a dispărut după casă. Celălalt obiect, din stînga, a rămas pe loc. După circa 10—15 secunde S-A STINS BRUSC, aşa cum s-ar stinge un bec. (Cele de mai sus sînt confirmate şi de Gheorghiu Virgil). Menţionez că noaptea era deosebit de senină.

— Nu le-aţi confundat cumva cu nişte stele obişnuite?

— Stele care se mişcă, apoi se opresc, apoi se mişcă din nou, şi dintre care una se stinge brusc?! Apoi mărimea, conturul lor precis... N-au fost stele obişnuite.

EXPLICAŢIA FENOMENULUI

...O aşteptăm şi noi din partea oamenilor de ştiinţă: Desigur se vor mai emite multe ipoteze, vor trebui multe studii, multe probe, pînă cînd savanţii vor cădea de acord asupra unei concluzii. Cu toate acestea sîntem convinşi că adevărul despre «farfuriile zburătoare», va ieşi la lumină. Se pare că secolul nostru posedă cheia miraculoasă pentru deschiderea multor taine

A. WEISS

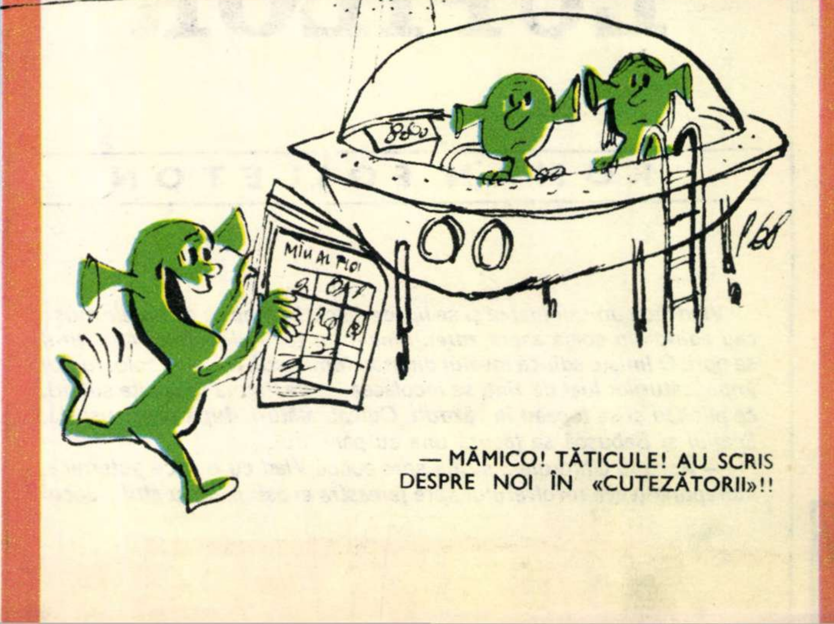

— MĂMICO! TĂTICULE! AU SCRIS DESPRE NOI ÎN «CUTEZĂTORII»!!

DE CE N-ARE URSUL COADĂ

POVESTIRE DE ION BĂIEȘU

Desen: OFELIA DUMITRESCU

Iată o întrebare la care numai eu vă pot da adevăratul răspuns, căci m-am hotărît, în sfîrșit, să pun o dată pentru totdeauna la punct acele basme care ne induc în eroare de atîta vreme. Iată nu mai departe cazul istoriei cu coada ursului. Să ne gîndim puțin din punct de vedere științific: era oare ursul atît de prost încît să stea cu coada în apă atunci cînd a simțit că aceasta îngheață sub el? Era oare el atît de neștiutor încît să nu-și fi dat seama că un pește nu se poate prinde decît cu ajutorul unui cîrlig? Ori el nu-și pusese în vîrful cozii nimic. În al treilea și ultimul rînd — și cu asta cred că am zdrobit definitiv ipoteza cunoscută — în clipa cînd ar fi simțit că i-a înghețat coada, ursul n-ar fi tras de ea ca un bezmetic. Ar fi așteptat răbdător pînă primăvara, cînd s-ar fi dezghețat rîul, și ar fi rămas cu frumusețea lui de coadă naturală.

Nu, hotărît lucru, ursul nu și-a pierdut coada într-un accident. Adevărul este altul și am să vi-l spun imediat.

Pe vremea cînd era copil și elev de școală, ursul nu era urs. Era ursuleț. Ceea ce este de asemenea foarte adevărat și trebuie să subliniem aici e că acest ursuleț se dovedea firoscos, adică foarte isteț la minte și gata tot timpul să intre în vorba celor mari, să asculte ce zic ei și să-i imite întru totul. Era din acest punct de vedere o adevărată pacoste pentru părinți. Căci dacă ursul tată și ursoaica mamă aveau chef să stea seara pînă tîrziu la televizor ca să vadă nu știu ce melodramă de pe vremuri în care o actriță maestră în suspine murea de două ori din dragoste, el, ursulețul, nu se culca. Nu! Ședea și el încremenit în fața televizorului, pînă la miezul nopții. Dacă părinții lui se duceau la operă, la operă mergea și el, iar dacă se duceau la restaurant cu prietenii lor, adică cu lupii sau mistreții, mergea și el la restaurant ca să se joace printre instrumentele orchestrei, să alerge pe sub mesele clienților, să adune capace de la sticlele de bere, scobitori și alte drăcii. În zadar încercau ursul și ursoaica să-l obișnuiască să-și vadă de treburile lui, el se încăpățîna și mai tare.

De la o vreme ursulețul nostru deveni din ce în ce mai interesat de emisiunile de modă de la televizor, precum și de revistele de modă pentru bărbați și femei care se aflau prin bîrlogul lor. Cînd ursoaica mergea la coafor, ursulețul după ea. Și nu de mare mirare i-a fost ursului tată cînd îl văzu într-o dimineață pe ursuleț plecînd la școală cu părul de pe blană tapat, adică zburlit în sensul invers decît crescuse el de la natură.

— Tată, spuse ursulețul afectat, nu te supăra, dar așa se poartă părul acum. Uită-te și tu la mistreț cît de zburlit este.

— Bine, spuse ursul, mistrețul are dreptul să umble zburlit, căci așa este el din naștere, dar tu de ce să împrumuți obiceiul lui?

— Pentru că-mi place.

În altă zi ursulețul văzu că Vulpiță cu care era coleg de bancă avea urechile mult mai mari și mai drepte decît el. Și unde nu se puse ursulețul să se tragă de urechi ca să le lungească și să le obișnuiască să stea drepte pînă cînd acestea s-au inflamat așa de tare că a trebuit să fie chemată o capră sălbatică de pe muntele

---

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

Vlad făcu un salt înapoi și se lipi de salcie în timp ce gloanțele mușcau adînc din coaja aspră, zdrențuind-o în toate direcțiile. Apoi tirul se opri. O liniște adîncă învălui din nou luminișul. Ici — și colo, fumul împușcăturilor luat de vînt, se încolăcea, se destrăma în șuvițe subțiri, ce pîlpîiau și se topeau în văzduh. Culcați alături, după salcia uscată, Scatiul și Babușcă se făcură una cu pămîntul.

— Ascultă Chiorule... strigă spre colibă Vlad cu o voce puternică, îndreptînd țeava revolverului spre fereastra ei astupată cu stuf... Jocul

• OSTROVUL LUPILOR • 134

s-a terminat... Ieși afară de-acolo, altfel ordon deschiderea focului!

Deodată, Scatiul și Babușcă, care urmăreau scena culcați la rădăcina salciei uscate, îl văzură pe Vlad albindu-se la față. Priviră spre colibă. În gaura întunecoasă care servea de intrare, cei doi băieți văzură mișcîndu-se o siluetă albă — și peste o clipă «Prințul» ieși din colibă, cu mîinile ridicate. Cu armele lipite de spatele lui, Chiorul și omul cu fața ciupită, îl urmau.

— Preda... murmură Vlad, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea... Spic... Spic, unde ești?

Spic se dezlipi de lîngă cei doi băieți, și tîrîndu-se ușor se opri la picioarele lui Vlad; culcîndu-și botul pe labe.

— Nu, căpitane... Nu... jocul nu s-a terminat!... strigă Chiorul cu o voce gîtuită de mînie, îmboldindu-l cu țeava armei pe «Prinț» să meargă înainte... Lasă-ne să trecem... Situația e clară, hai? Pe mine vrei tu să pui mîna? Pe mine?

— Spic! îl chemă în șoaptă Vlad pe cîine, urmărind încordat, grupul celor trei care acum se apropiau de bordeiul săpat în pămînt... Spic sări în picioare, și cu urechile ciulite, cu capul întors puțin spre Vlad, aștepta comanda.

Vlad îngenunche lîngă el, și prinzîndu-l cu brațul pe după gît, îl privi lung, drept în ochi, și-i spuse cu o voce care tremura ușor:

— Trebuie să-l salvăm pe Preda. Cînd ajung în dreptul bordeiului, atacă-i și doboară-i. Preda o să profite de învălmășeală... Înțelegi?

Cîinele lup își aruncă o clipă privirea spre grupul celor trei care străbăteau luminișul, și apoi, întorcînd capul, îl privi pe Vlad dintr-o parte, cu o expresie de mirare în ochi. Vlad oftă ciufulindu-i cu mîna părul de pe creștetul capului.

— Da... Ai dreptate... continua el cu o voce stinsă... Și eu cred că-i o treabă primejdioasă... «prietene...». Hai, du-te!

celălalt, căci era vestită în frecţii şi leacuri căpreşti.

În sfîrşit, într-o altă zi, ursuleţul veni acasă şi le spuse părinţilor următoarea chestiune:

— Dragii mei, nu ştiu cum vă simţiţi voi purtînd tot timpul ca pe un păcat strămoşesc coada asta cît o mătură, dar eu m-am săturat. Plus că s-a şi demodat complet, nimeni nu mai umblă în ziua de azi cu o coadă mai lungă de zece centimetri.

Părinţii ascultară încremeniţi de ce putea să spună ursuleţul lor despre frumuseţea de coadă pe care i-o dăruise natura. Apoi încercară să-l convingă să-şi vadă de treburi, întîi să se ţină de şcoală, că de modă o să aibă timp mai tîrziu.

Ursuleţul nu şi nu, că el vrea să-şi scurteze coada. Se duse pe furiş la un blănar, dar blănarul îi spuse că el nu lucrează decît pe blănuri moarte, nu şi pe blănuri vii, iar în al doilea rînd, dacă ar fi după el, i-ar da cîteva cu un retevei la spate pentru un asemenea gînd nesăbuit.

Văzînd că blănarul este atît de învechit în concepţii, ursuleţul îşi făcu planul să-şi scurteze singur coada. Adică să facă dintr-o coadă adevărată, o mini-coadă. Procură un instrument tăios, o sticlă de spirt, un bandaj, nişte vată, se ascunse într-o scorbură şi se apucă de lucru. Cu trei dintre labe îşi ţinu zdravăn coada, iar cu a patra labă o reteză cît ai zice peşte. O durere cumplită îl făcu să urle ca din gură de şarpe şi unde nu o luă ursuleţul nostru la fugă cu sîngele curgînd şuvoi în urma lui şi cu restul de coadă ţinînd-o într-o labă. Bineînţeles, fu dus la doctor imediat, dar doctorul nu putu să facă altceva decît să oprească sîngele. Coada nu putu s-o lege la loc.

Iată deci cum a rămas ursul fără coadă. Nu pentru că ar fi poftit la peşte. Nu, nici vorbă. Ci pentru că a vrut să fie la modă.

Deh! Aşa-i trebuie!

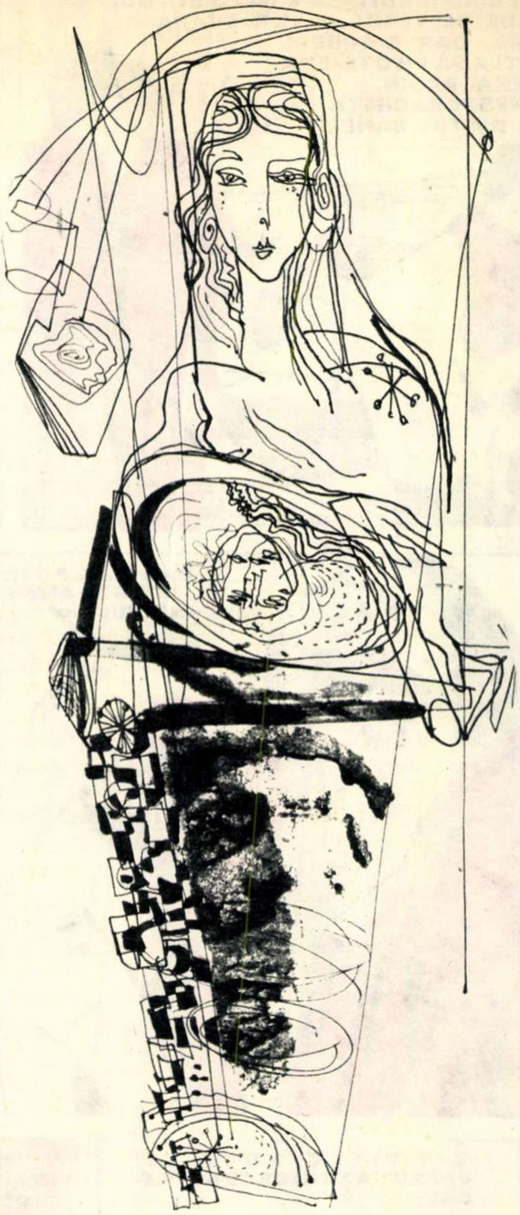

Desen: ION DONCA

FÎNTÎNA COPILĂRIEI

FLORENŢA ALBU

Miroase iar grădina-a maghiran
şi cîmpurile mari dospesc în soare
şi mama-şi lasă mîinile înfăinate
pe geamul năpădit de răsărit.

Acasă — cum se-ntoarce timpul
în cumpăna fîntînii din bătătura noastră;
mă plec spre-adînc şi apa face cercuri
şi se aude ciutura umplîndu-se —

şi-n limpezime, chipul meu uitat,
transfigurat se-ntoarce, din timp,
să mă privească;
e-o apă vie care urcă şi se clatină,
în ochii mamei şi în ochii mei;

e-o limpezime care se adună
departe-n cîmpul săgetat de răsăriri
şi-n urma de copită-a iezilor
e-un soare mic — şi-n fiecare urmă rîde
cu dinţi de lapte, minunîndu-se, copilul.

Şi clopotele bat în văzduhul înalt,
şi în fîntîni şi-n ochi-întorşi din vreme.

• OSTROVUL LUPILOR • 135

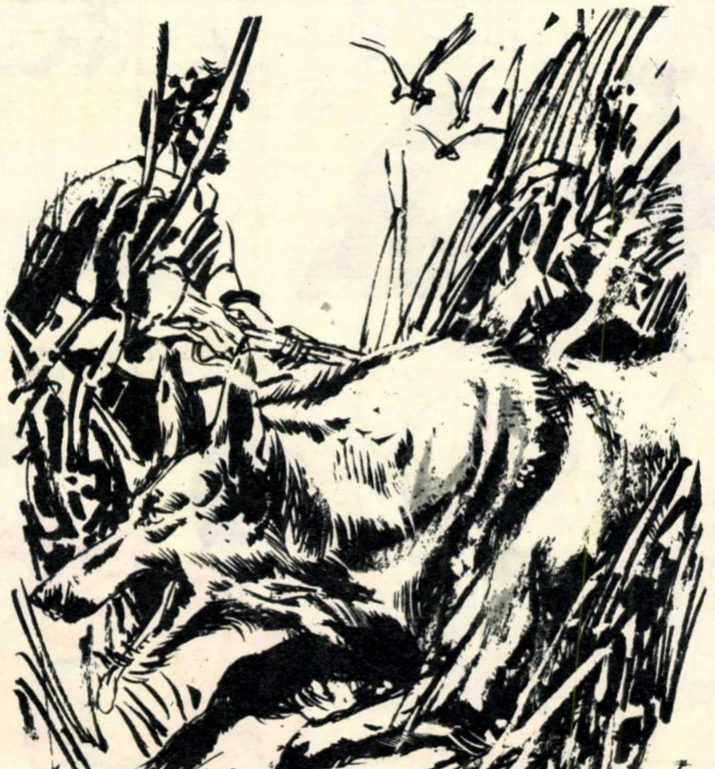

• OSTROVUL LUPILOR • 136

Spic se întoarse brusc, şi dispăru în tufişuri, spre bordeiul săpat în pămînt.

— Îl vezi? întrebă cu un glas tunător Babuşcă, scoţînd capul de după salcie, şi arătînd cu mîna în directia unde dispăruse Spic.

— Da... răspunse Scatiul... Se îndreaptă spre bordei... şi după o clipă adaugă... unde-i acum?... Nu-l mai văd...

— Nici eu... şopti cu sufletul la gură Babuşcă... A dispărut...

Acum grupul celor trei se află în dreptul bordeiului săpat în pămînt — cu uşa lui grosolană de scînduri larg deschisă. Şi deodată, din umbra pădurii de sălcii, Scatiul, Babuşcă, văzură ţîşnind un fulger cenuşiu. Era Spic. Cu un salt fantastic, lung de cîţiva metri, cîinele lup zbură prin aer, şi se înfipse parcă în grumazul omului cu faţa ciupită de vărsat. Cu un urlet înfiorător, acesta scăpă puşca, şi apoi, amîndoi, om şi cîine se rostogoliră la pămînt. Chiorul încremenise cu pistolul automat în mînă.

«Prinţul», sări într-o parte, şi — cît ai clipi din ochi — cu o săritură lungă, dispăru într-un desiş de sălcii. Chiorul ridică automatul, să tragă după el, dar îşi dădu seama că e prea tîrziu. «Prinţul» scăpase. Cu un urlet de furie, Chiorul se întoarse, şi descărcînd o lungă rafală de automat, spre salcia unde era ascuns Vlad, începu să se retragă spre colibă.

Cu un mîrîit puternic, lăsîndu-l pe omul cu faţa ciupită ţintuit la pămînt, Spic se repezi după el. Sări, dar în clipa aceea, Chiorul îl văzu, şi ridicînd automatul, trase în el o rafală scurtă. Lovit în plin, Spic făcu o tumbă, şi căzu bufnind greu la pămînt. Încearcă să se ridice, se clatină, şi apoi parcă secerat, se prăvăli într-o parte. Chiorul privi o clipă cîinele lup, care zăcea neînsufleţit la picioarele lui şi făcînd un salt, dispăru în colibă.

(Va urma)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **RACHETA «LUCEAFĂRUL» ÎN DRUM SPRE ASTEROIDUL R.M.-12 A SALVAT DOI NAUFRAGIAȚI ÎN COSMOS, CARE, DE FAPT, SÎNT DOI BANDIȚI. LA RÎNDUL LOR CEI DE PE «LUCEAFĂRUL» SÎNT SALVAȚI DE O RACHETĂ EXTRAPĂMÎNTEANĂ. AJUNG CU TOȚII PE TERRA II. AICI, BANDIȚII FURĂ OBIECTE DIN AUR, CU GÎNDUL DE A LE ADUCE PE PĂMÎNT.**

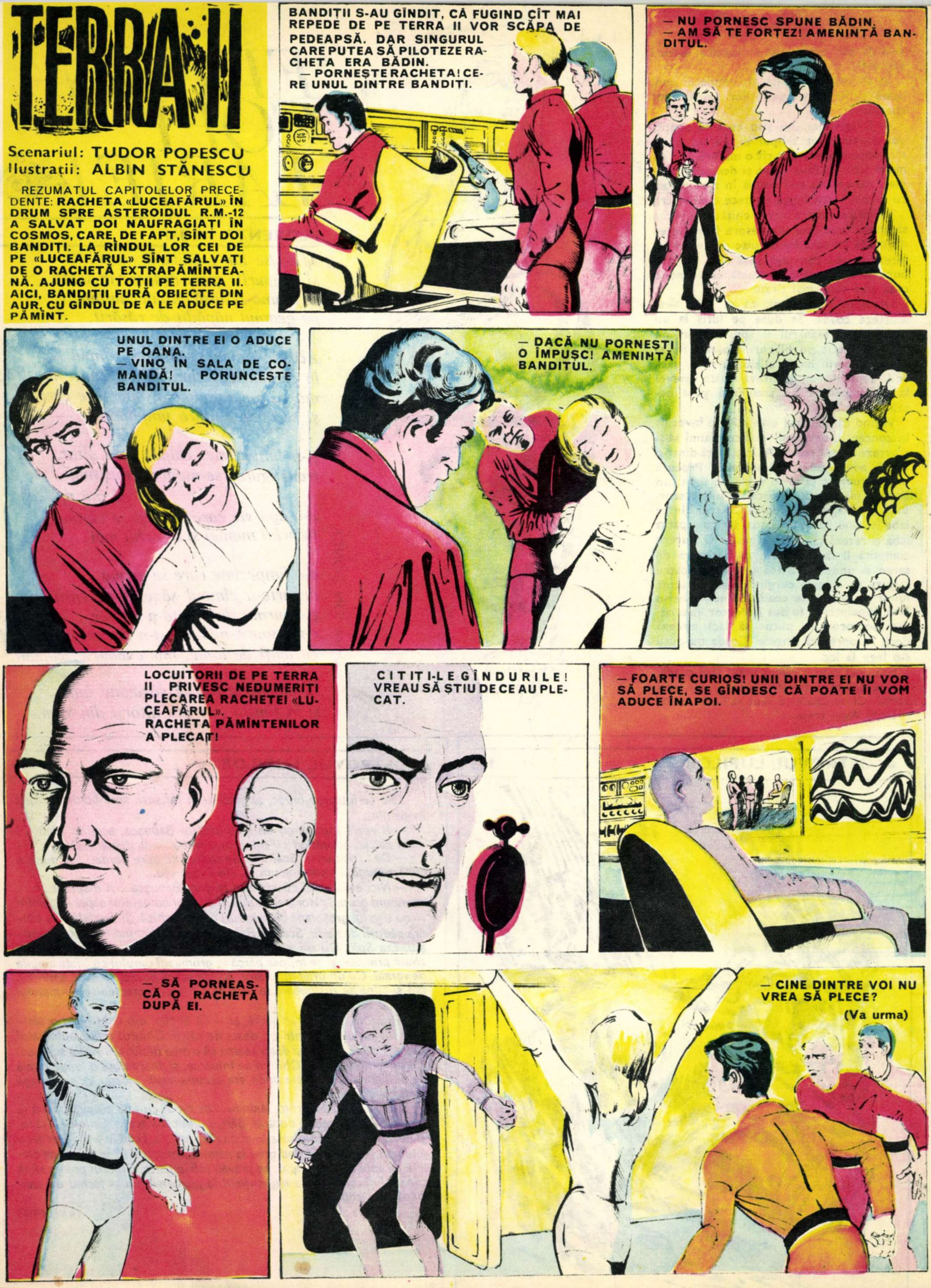
BANDIȚII S-AU GÎNDIT, CĂ FUGIND CÎT MAI REPEDE DE PE TERRA II VOR SCĂPA DE PEDEAPSĂ. DAR SINGURUL CARE PUTEA SĂ PILOTEZE RACHETA ERA BĂDIN.
— PORNEȘTE RACHETA! CERE UNUL DINTRE BANDIȚI.
— NU PORNESC SPUNE BĂDIN.
— AM SĂ TE FORȚEZ! AMENINȚĂ BANDITUL.
UNUL DINTRE EI O ADUCE PE OANA.
— VINO ÎN SALA DE COMANDĂ! PORUNCEȘTE BANDITUL.
— DACĂ NU PORNEȘTI O ÎMPUȘC! AMENINȚĂ BANDITUL.
LOCUITORII DE PE TERRA II PRIVESC NEDUMERIȚI PLECAREA RACHETEI «LUCEAFĂRUL». RACHETA PĂMÎNTENILOR A PLECAT!
CITIȚI-LE GÎNDURILE! VREAU SĂ ȘTIU DE CE AU PLECAT.
— FOARTE CURIOS! UNII DINTRE EI NU VOR SĂ PLECE, SE GÎNDESC CĂ POATE ÎI VOM ADUCE ÎNAPOI.
— SĂ PORNEASCĂ O RACHETĂ DUPĂ EI.
— CINE DINTRE VOI NU VREA SĂ PLECE?
(Va urma)

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR

Iată două probleme de logică pe care vi le propune spre dezlegare profesorul universitar EDMOND NICOLAU invitîndu-vă totodată să trimiteți la redacție răspunsurile însoțite de raționamentul problemelor.

CELE 5 FESURI

Se povestește că unui calif, într-o zi, marele său vizir îi aduse legați trei oameni din cetate care ar fi uneltit împotrivă-i. Califul le spuse:

— Ați fost prinși în greșeală și osînda voastră nu poate să fie decît moartea. Dar în marea mea milostivire mai vreau să vă dau o ultimă șansă de scăpare.

Toți trei veți fi duși într-o încăpere fără oglinzi, în care se găsesc cinci fesuri: trei albe și două roșii. În fața voastră vor fi prezentate aceste fesuri după care veți fi legați la ochi și fesurile vi se vor pune pe cap. După aceasta, pe rînd, veți fi dezlegați la ochi și voi va trebui să spuneți ce culoare are fesul de pe capul vostru, bineînțeles, judecînd după culorile fesurilor pe care le vedeți la ceilalți doi.

Dacă judecata voastră este adevărată, sînteți scăpați.

Dacă însă încercați să spuneți la nimereală veți muri în chinuri.

Primul este dezlegat la ochi și, după ce se gîndește, spune că nu știe ce culoare are fesul de pe capul său. La fel se întîmplă cu cel de al doilea.

Cînd fu însă să-l dezlege pe cel de al treilea, acesta spuse că nu e nevoie să fie dezlegat, căci el știe ce culoare are fesul de pe capul său.

Califul îl ascultă și îi dădu dreptate.

Voi puteți spune cum a putut cunoaște culoarea fesului cel de al treilea om?

Răspunsurile la a doua serie de întrebări:
1. Copiii au intrat în ordinea următoare: Ileana — Ionel — Anton — Maria
2. Doina a fost îmbrăcată în galben, Maria în roșu și Ileana în albastru.

• •

CINE ESTE DIRECTOR?

Pe lista personalului unei întreprinderi figurează și tovarășii Ionescu, Popescu și Dumitrescu. Unul dintre ei este director, altul inginer și altul casier. Se știe că directorul a fost copil unic la părinți, iar casierul are cel mai mic salariu. La ultima chenzină Popescu a încasat mai mult decît directorul. Dacă Ionescu este căsătorit cu sora lui Dumitrescu, care dintre ei este inginerul, care directorul și care casierul?

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR

CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL LOGICIENILOR CLUBUL

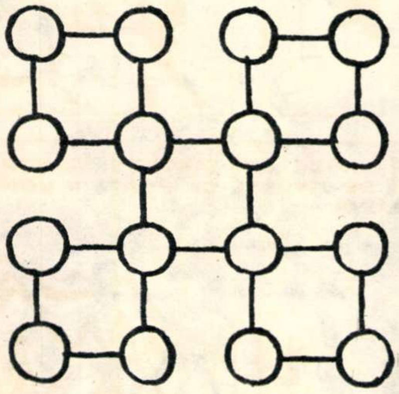

În cercurile din figură ce se vede aranjați cifrele de la 1 la 16 astfel ca suma fiecărui pătrat să fie 34.

FILATELIE

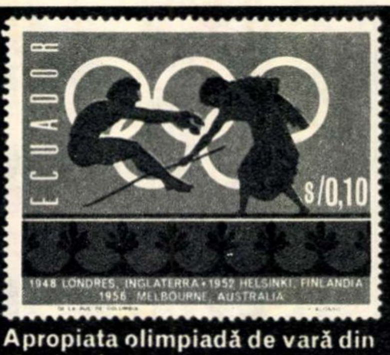
ECUADOR
S/0,10
1948 LONDRES, INGLATERRA • 1952 HELSINKI, FINLANDIA
1956 MELBOURNE, AUSTRALIA

Apropiata olimpiadă de vară din Mexic, face ca tot mai multe țări să emită mărci preolimpice.

FANTEZIE ✽ MONO-vocalică

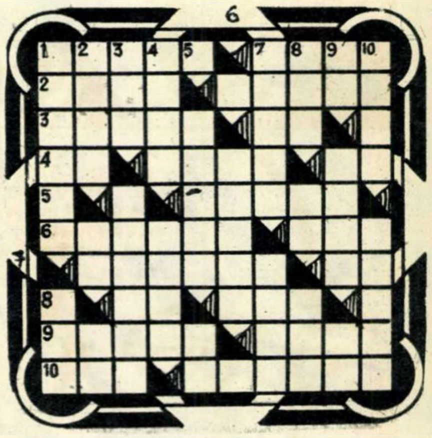

ORIZONTAL: 1) Alergător african!!! — Are multe cunoștințe. 2) Localitate în India — Legendarul întemeietor al Capitalei noastre. 3) Ins dintr-un popor din Lațium condus de Turnus și învins de Enea — Seu! 4) Teodor Popescu — Personaj din piesa «Steaua fără nume» de Mihail Sebastian — Sec! 5) Participiul trecut al unui verb ce exprimă un lucru tare neplăcut. 6) Adăpost animalier — Ploaie artificială. 7) Vin amestecat cu miere la romani — Cupeu! 8) Dumneata... familiar! — Cerneală de China. 9) Vultur american — Sat în județul Mehedinți. 10) Tare — General roman învins de Decebal. VERTICAL: 1) Un fel de haină (pop.) — Punct cardinal. 2) Corp — Lume nemărginită! — Careu! 3) Rîu în U.R.S.S. — Lepidopter neieșit complet din gogoașă! 4) Jgheab — Instituție cultural-educativă. 5) Oraș în județul Mureș — Exclamație. 6) Bine prins cu ață! 7) Defect — Operație care ne dă... lapte! 8) Duçu, alintat! — ...leoarcă — Răcoritoare. 9) Leu! — Casa albinelor — Transportă! 10) Păcăleală — Ascultător.

Dicționar la îndemînă: Urum, Rutul, Mulsum, Uluc.

3 DESENE FĂRĂ CUVINTE

A. POCH

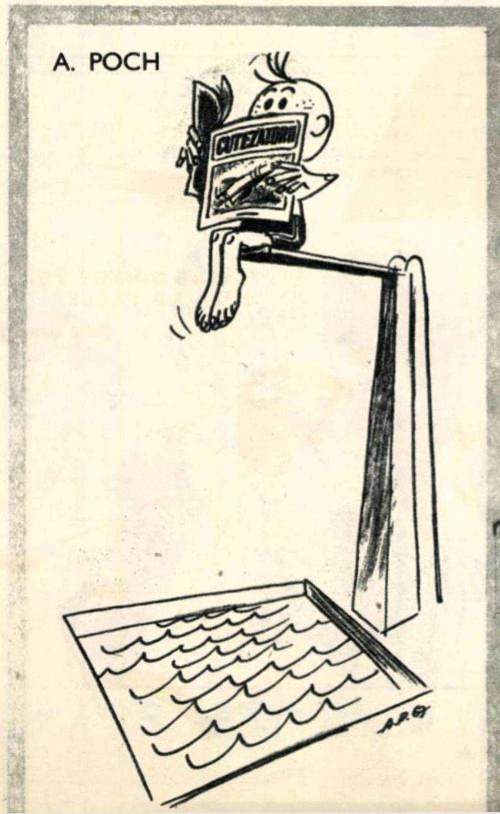

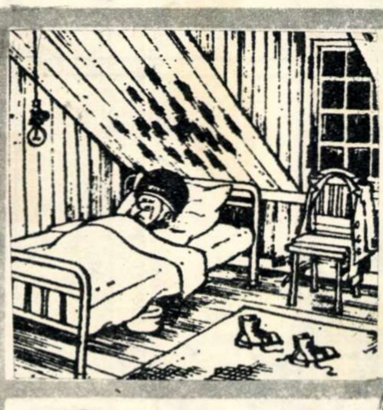

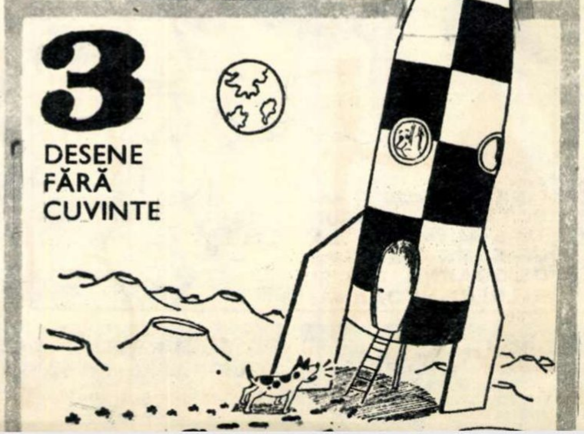

Bilet reg

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
Alexandru **MITRU** și Aurel **TITA**
Desene de Ion **DEAC-CLUJ**

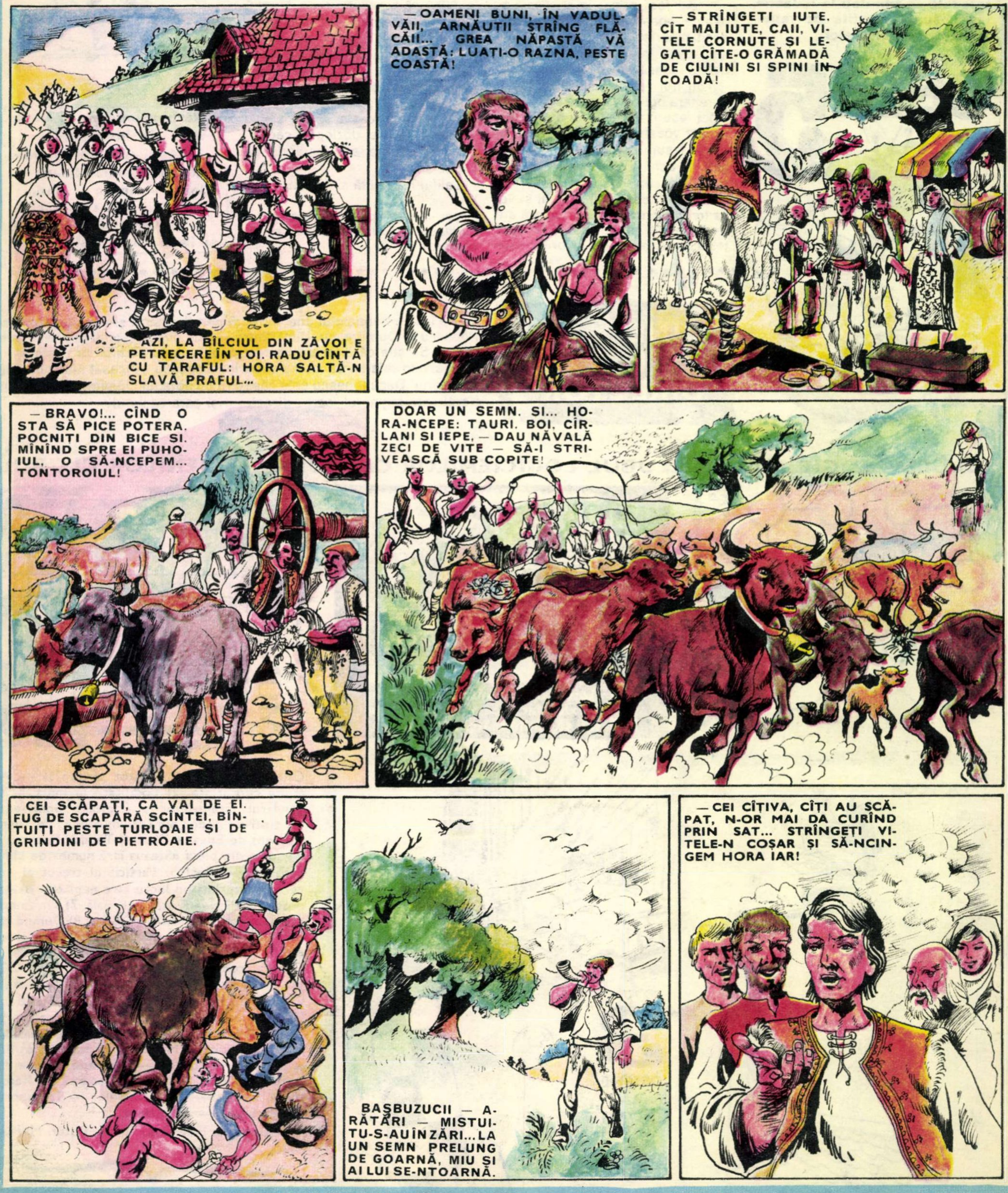
AZI, LA BÎLCIUL DIN ZĂVOI E PETRECERE ÎN TOI. RADU CÎNTĂ CU TARAFUL: HORA SALTĂ-N SLAVĂ PRAFUL...
— OAMENI BUNI, ÎN VADUL-VĂII, ARNĂUȚII STRÎNG FLĂCĂII... GREA NĂPASTĂ VĂ ADASTĂ: LUAȚI-O RAZNA, PESTE COASTĂ!
— STRÎNGEȚI IUTE, CÎT MAI IUTE, CAII, VITELE CORNUTE ȘI LEGAȚI CÎTE-O GRĂMADĂ DE CIULINI ȘI SPINI ÎN COADĂ!
— BRAVO!... CÎND O STA SĂ PICE POTERA, POCNIȚI DIN BICE ȘI, MÎNÎND SPRE EI PUHOIUL, O SĂ-NCEPEM... TONTOROIUL!
DOAR UN SEMN, ȘI... HORA-NCEPE: TAURI, BOI, CÎRLANI ȘI IEPE, — DAU NĂVALĂ ZECI DE VITE — SĂ-I STRIVEASCĂ SUB COPITE!
CEI SCĂPAȚI, CA VAI DE EI, FUG DE SCAPĂRĂ SCÎNTEI, BÎNTUIȚI PESTE TURLOAIE ȘI DE GRINDINI DE PIETROAIE.
BAȘBUZUCII — ARĂTĂRI — MISTUITU-S-AU ÎN ZĂRI... LA UN SEMN PRELUNG DE GOARNĂ, MIU ȘI AI LUI SE-NTOARNĂ.
— CEI CÎȚIVA, CÎȚI AU SCĂPAT, N-OR MAI DA CURÎND PRIN SAT... STRÎNGEȚI VITELE-N COȘAR ȘI SĂ-NCINGEM HORA IAR!

Cutezătorii revistă săptămînală. Redacția și administrația: **BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1, telefon 17.60.10**
Tiparul executat la **COMBINATUL POLIGRAFIC «CASA SCÎNTEII»**
Prezentare artistică: POMPILIU DUMITRESCU. Tehnoredactare: LUCIA SICOMAȘ

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș. RAM.

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

22

JOI, 30 MAI
1968, ANUL II

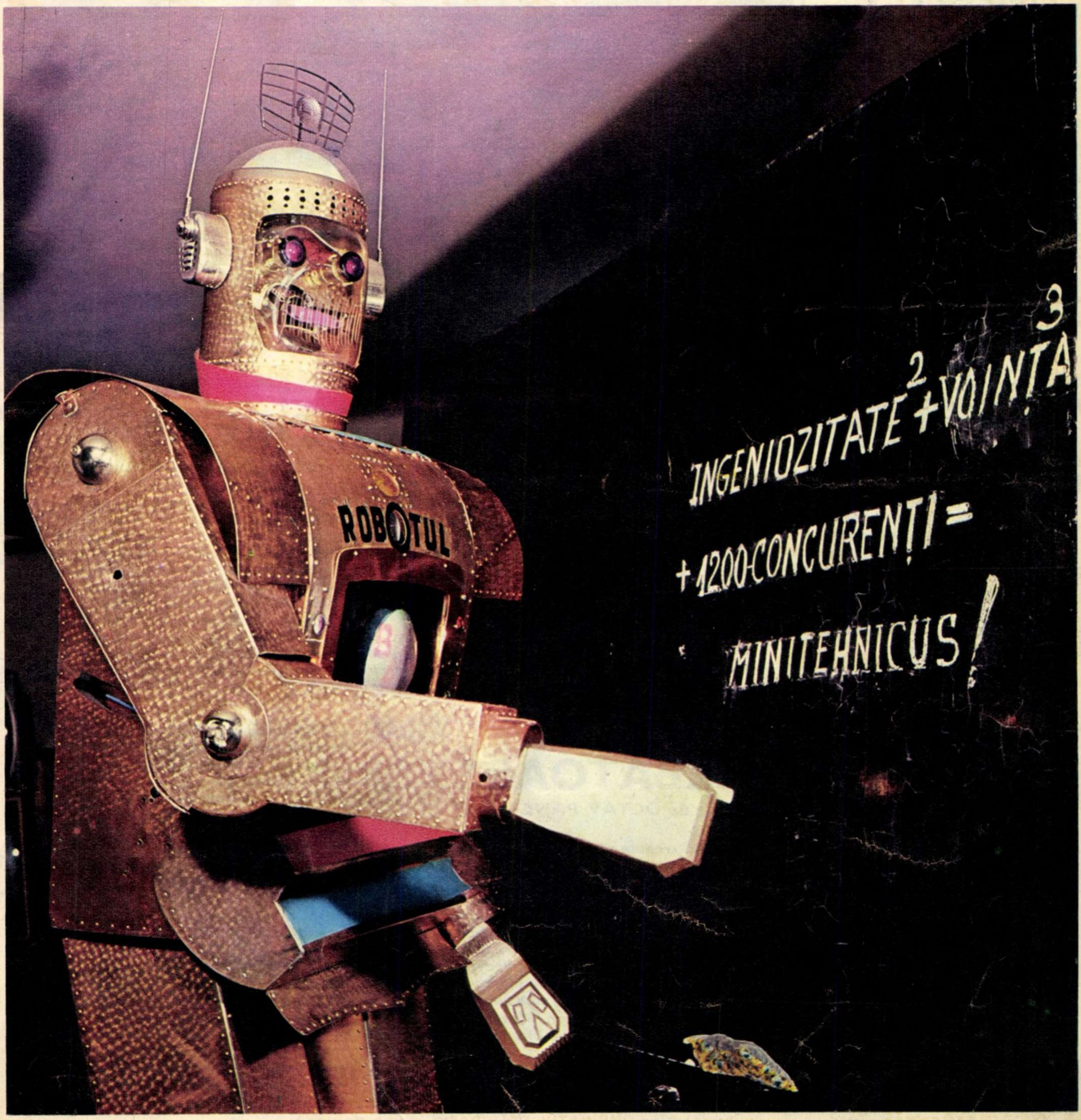
ROBOTUL
INGENIOZITATE² + VOINȚĂ³
+ 1200 CONCURENȚI =
MINITEHNICUS!

În acest număr, rezultatele concursului «Minitehnicus». Foto: Grigore PREPELIȚĂ

ECRAN

OCHII LIMPEZI AI COPIILOR

În calendarul modern al omenirii, o filă sărbătorească, colorată în roșul zmeielor și al merelor trecute prin zahăr: 1 Iunie, Ziua internațională a copilului.

Să datorăm oare această sărbătoare doar bucuriei de a vă avea pe voi, copii, iscusiți și incomparabili în a găsi cele mai potrivite chei cu care se deschid inimile noastre de părinți, bunici sau frați mai mari?

Nu. Rațiunea care a transformat ziua de început a verii într-o sărbătoare a copilului trebuie căutată, desigur, în dragostea ce v-o purtăm, dar și în răspunderea celor vîrstnici față de viața și destinul vostru. Așadar, 1 iunie este pretutindeni o zi de meditație la responsabilitățile fiecărui om cinstit în lupta pentru un climat de pace și prosperitate.

Pentru că spunea poetul:
«Fericirea-i de a vedea pacea pretutindeni
Și mai presus
În ochii limpezi ai copiilor»

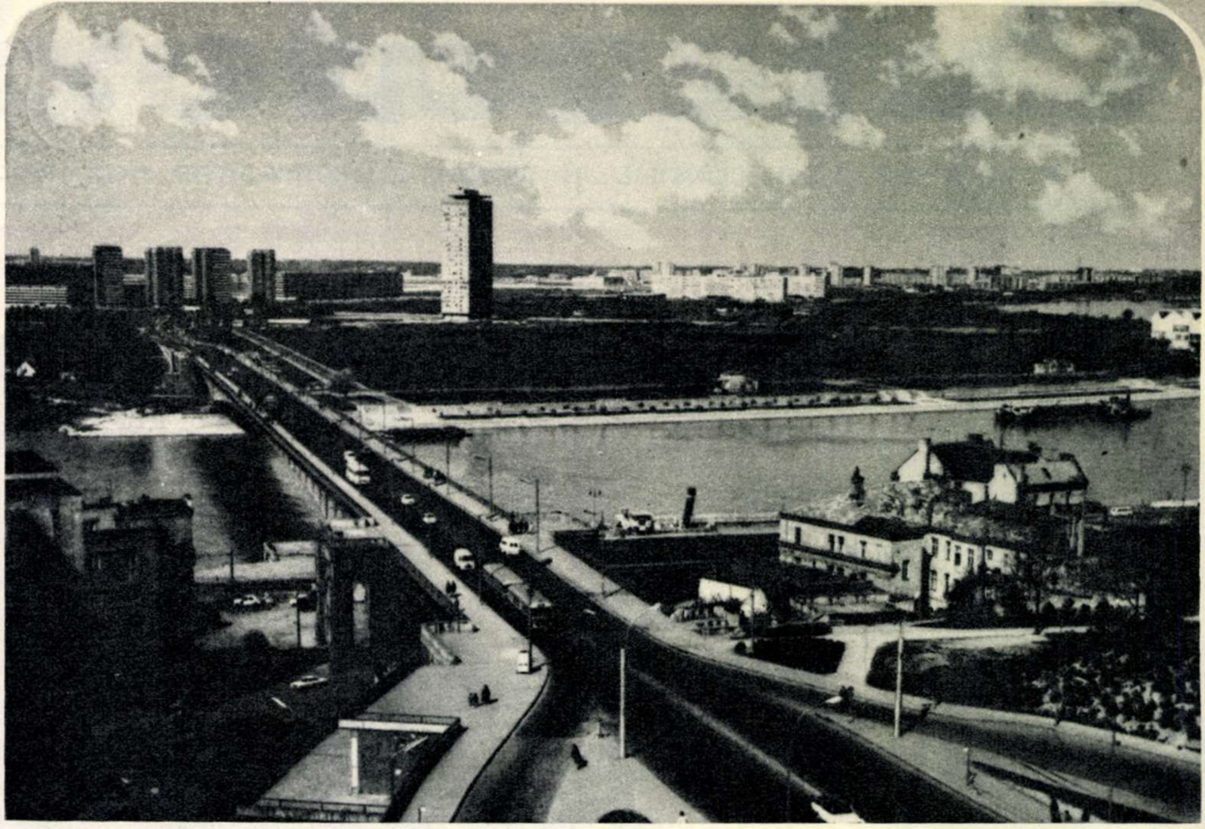

SALUTĂRI DIN IUGOSLAVIA PRIETENĂ

Civilizația, progresul material și spiritual fac ca unele cuvinte să aibă o mai mare frecvență în limbajul diurn, pentru că ceea ce exprimă ele, prin interesul unanim stîrnit, devine un bun al tuturor.

Așa se întîmplă azi, în R.F.S. Iugoslavia, cu cuvîntul «Avtoput», *adică autostradă în limba sîrbo-croată. Expresia, firește nu-i nouă; ea a apărut odată cu timpurile moderne. Niciodată însă pînă în acești ani de avînt constructiv, ea n-a exprimat o realitate care să-i confere o apreciabilă pondere în limbajul de fiecare zi.* «Avtoput» *nu e însă un simplu cuvînt care «se poartă». El declanșează în Iugoslavia firești sentimente de satisfacție și mîndrie pentru că, în contextul dezvoltării multilaterale a colectivității socialiste, construirea de moderne autostrade solicită necontenit un efort remarcabil cu rezultate rodnice. Să pomenim aici doar de vasta construcție rutieră care este autostrada lungă de 1 300 de kilometri și unind patru mari centre: Ljubljiana, Zagreb, Belgrad și Skopje, dar, în același timp, făcînd legătura între Europa Centrală și cea de sud-est. Ea înlesnește, în cele mai bune condiții, schimbul internațional de bunuri și călători în această zonă a continentului.*

«Avtoput» *mai înseamnă, deci, turism. Turismul care aduce anual Iugoslaviei milioane de vizitatori. Iar unul dintre aceștia a fost și un redactor al «Cutezătorilor» care ne-a trimis ilustrata prezentată în acest* Ecran, *reprezentînd un aspect din Zagreb, însoțită de urarea «Salutări din Iugoslavia prietenă».*

CARTEA ÎN SĂRBĂTOARE

de OCTAV PANCU-IAȘI

«Zilele cărții pentru copii și adolescenți» (25 mai—1 iunie) — seducătoare manifestare care debutează în acest an, pregătindu-se, sperăm, să devină tradițională — este și pentru CUTEZĂTORI un prilej în plus de a face loc în paginile sale unui toast în sănătatea celor care scriu și tipăresc cartea și, deopotrivă, a celor care o citesc.

Au un cuceritor aer de sărbătoare aceste zile care aduc cartea pentru voi în centrul interesului unanim.

Argumente?

Iată cîteva: în cei aproape 20 de ani cîți au trecut de la înființare, EDITURA TINERETULUI a publicat peste 7 000 de titluri, adică două cărți pe zi. Este o realizare care nu trebuie să facă prea mari eforturi pentru a smulge aplauze.

La loc de cinste: clasicii literaturii române și universale. Ion Creangă: 111 ediții, 5 milioane de exemplare. Oare în visurile cele mai sublime ale genialului humuleștean o fi apărut o asemenea cifră uimitoare? Mai mult ca sigur că nu. Jules Verne: 43 de ediții, 1 milion 500 de mii de exemplare. Este un bilanț ce-ar stîrni un chiot pînă și gravtaciturnului căpitan Nemo.

Colecții nelipsite din raftul cu cărți al fiecărui elev: «Biblioteca școlarului», «Oameni de seamă», «Știința învinge», «Aventura», «Clubul temerarilor», «Povești nemuritoare». «Preludii»...

Principalul argument trebuie căutat însă în pasiunea voastră pentru citit, prieteni.

Rareori un verb are o atît de mare forță de a caracteriza o generație, precum are a citi — cu apropiatele sale rude a învăța, a cunoaște — în a vă înfățișa pe voi, cutezătorii, îndrăgostiții de carte.

Un coleg a întreprins o anchetă, cerîndu-vă să numiți cinci obiecte pe care ați vrea să le aveți la voi dacă întîmplarea v-ar arunca pe o insulă pustie. Nu m-a mirat că cei mai mulți s-au gîndit cel puțin la o carte. N-avea cum să mă mire. Bucuria de a citi este pentru voi o majoră bucurie a vieții, ba, adeseori, în clipe de meditație și visare, viața însăși.

Sînt în curs de desfășurare zilele sărbătorești ale acelor cărți care, prin culoare și literă, dar, firește, în primul rînd, prin marea generozitate ce v-o transmit, vi se adresează — vă caută pentru a descoperi neîncetat în voi setea de lumină și adevăr, nepotolita sete de a ști.

ATENȚIE! START!

Începe

CONCURSUL VACANȚEI

etapa a II-a a concursului

COMORILE PATRIEI

REGULAMENTUL DE DESFĂȘURARE

1. Concursul se va desfășura între 30 mai și 22 august 1968 și va cuprinde 12 serii a cîte 3 întrebări solicitînd cunoștințe din domeniul istoriei și geografiei patriei noastre (despre care vă veți informa, desigur, din belșug, în drumețiile și excursiile din vacanță).
2. Pentru a intra în concurs, participanții vor trebui să trimită la sfîrșitul concursului, într-un singur plic, toate cele 12 cupoane (numerotate de la 1 la 12) completate cu răspunsuri. Lipsa unui singur cupon sau a unui singur răspuns din cupon duce, automat, la eliminarea din concurs.

(continuare în pag. a 5a)

PREMIILE:

Marele premiu: Un automobil tip «CUTEZĂTORII» (cart) cu motor cu ardere internă!

DOUĂ PREMII I:un acordeor și o chitară electrică.

DOUĂ PREMII II constînd din cîte o bicicletă.

PATRU PREMII III constînd din aparate foto.

15 MENȚIUNI constînd din cărți, material sportiv, jocuri, echipament de excursie etc. ...

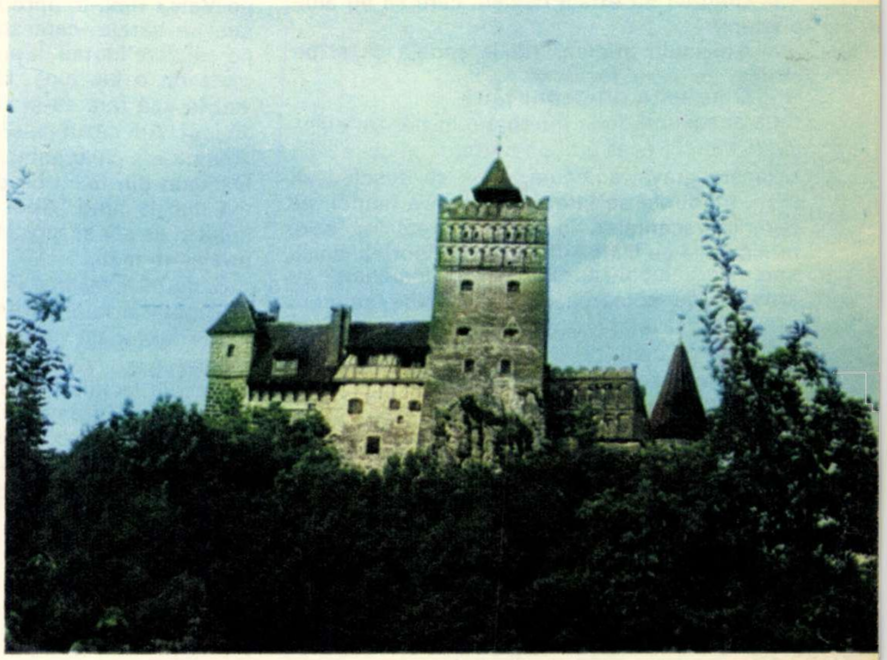

ÎNTREBĂRI, SERIA ÎNTÎI:

1. Pe una dintre cele mai circulate artere ale țării, drumul național nr. 1, se află situat un oraș cu o populație de circa 130 000 de locuitori. Aici se găsește o mare și modernă uzină metalurgică ale cărei produse au contribuit la dezvoltarea uneia dintre ramurile cele mai importante ale industriei românești, și sînt totodată apreciate articole de export în numeroase țări ale lumii.

Care este numele exact al acestei uzine și în ce oraș se află ea?

2. În fotografia de sus vedeți un vechi castel, pe care desigur îl recunoașteți. Care este și în ce secol a fost construit?

3. Pe cele nouă cerculețe dispuse în trei rînduri de cîte trei, egal distanțate între ele, trageți 4 linii drepte, în fir continuu — fără să ridicați creionul de pe hîrtie — și în așa fel încît să treceți prin toate cerculețele.

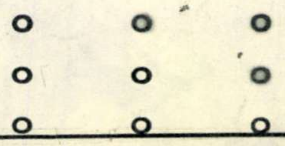

Cuponul pe care trebuie să răspundeți se află în pagina a 5 a.

ANCHETA NOASTRĂ: CINE ESTE PRIETENUL TĂU?

de **COSTACHE ANTON**

Prietenul e băiatul întîlnit într-o vară în tabără, pe terenul de fotbal la un meci grozav, în pauza unui spectacol de teatru; e fata cu care ai stat în bancă la un concurs de matematică şi-ntîi nu i-ai zărit decît zulufii de culoarea paiului de secară, e colega de clasă care te-a ajutat într-o zi (cu un zîmbet sau cu un cuvînt) să fii politicos; prietenul e băiatul cu care construieşti un elicopter, o rachetă, cu care înalţi un zmeu, reciţi poezii de Eminescu, asculţi muzică de Beethoven, alergi prin ploaie şi soare şi rîzi şi visezi, şi te bucuri; prietenul e băiatul (sau fata) cu care ai vrea să faci o călătorie la polul nord, sau la ecuator, sau să urci pe Everest.

— Aveţi prieteni?

Această întrebare am pus-o în mai multe şcoli. Pe cele peste 500 de foi rupte în grabă, din caietul de notiţe, mîna n-a şovăit nici măcar o clipă. Răspunsul a fost aproape acelaşi, prompt, categoric:

— Da.

— Desigur.

— Am mulţi prieteni.

— Cine nu are prieteni?

— Cred că nu există oameni care să nu aibă prieteni.

— Am mulţi prieteni atît la şcoală cît şi pe strada pe care locuiesc.

— Cine este prietenul tău?

La această a doua întrebare, în fiecare clasă peste bănci trecea întîi un murmur, apoi se lăsa o tăcere gravă, solemnă, ochii se deschideau mari, gîndurile se întorceau undeva înapoi, pe cărările vacanţelor, în larma recreaţiilor, spre primăverile cu liliac înflorit, cu mîţişori de sălcii, spre derdeluşul iernilor, spre toamnele cu struguri de culoarea chihlimbarului, cu pere zemoase şi dinţii strălucitori ai porumbului cules de pe cîmp.

— Cine este prietenul tău?

La această întrebare răspunsurile au fost mai lungi, mai nuanţate, mai personale. Spaţiul nu ne îngăduie să le redăm pe toate. Vom spicui doar cîteva dintre răspunsurile elevilor din clasa a VII-a C a Liceului din Sinaia.

Popa Daniel: Gigi, prietenul meu, este un băiat bun şi la carte şi la disciplină. El este mai mare ca mine cu trei ani. Are părul blond şi ochii căprui. E un foarte bun fotbalist. El este şi un foarte bun prieten. De multe ori se întîmplă să nu înţeleg un lucru la şcoală şi atunci mă duc la el. Gigi e în clasa a 10-a şi poate să mă ajute. O face totdeauna cu tragere de inimă.

Ene Gheorghe: Cel mai bun prieten al meu este Soare Mircea. M-am împrietenit cu el încă de la grădiniţă. E un băiat inteligent şi trebuie să spun că-i plac foarte mult cărţile. Învaţă bine, dar ar putea şi mai bine, dacă ar fi atent în clasă. Lui Soare Mircea îi place şi muzica. În timpul liber cîntă la chitară şi mă învaţă şi pe mine.

Soare Mircea: Unul dintre prietenii mei, poate cel mai bun este Stan Radu, vecin cu mine. (Locuim în aceeaşi clădire). E un băiat voinic, are faţa arsă de soare, puţin pistruiată, ochii negri şi un păr puţin cam zbîrlit. Se comportă destul de bine, pentru că e cam zburdalnic şi asta îl face să mai greşească uneori. Îi place să inventeze şi să construiască vapoare şi alte maşini. O dată eram cu el pe malul lacului de pe Valea Rea, în apropierea oraşului. Stăteam sus pe barajul care stăvileşte apa. Îi priveam pe cei care înotau. Îi priveam cu jind că eu nici pluta nu o fac bine. Deodată cineva îmi face vînt în apă fără să-şi dea seama că eu nu ştiu să înot. Am căzut pe spate ducîndu-mă la fund. Apa nu era chiar adîncă încît să mă înec uşor. Dădeam din mîini cu desperare şi simţeam că mă duc la fund. Apoi m-am simţit apucat de mînă şi de păr şi scos la mal. Mă scosese Radu, prietenul meu.

Bangu I. Cătălina: Prietena mea este Oneaţă Georgeta, o fată măruntă, blondă şi foarte cuminte, ordonată şi atentă la lecţii. O ajută pe mama ei la treburi şi o ascultă. De multe ori ne facem lecţiile împreună sau mergem la cîte un spectacol frumos. Uneori o invit eu, alteori mă invită ea. În excursii nu plecăm iarăşi decît împreună. Num—am certat niciodată cu Georgeta, poate n-o să credeţi, dar acesta e adevărul.

Clinci Luminiţa: Am o prietenă la care ţin foarte mult. Am cunoscut-o acum 12 ani. Cred că ne-am împrietenit datorită faptului că şi mamele noastre sînt prietene.

Cuculea Elena: Prietena mea este înaltă, drăguţă, învaţă bine şi se comportă frumos cu prietenii şi prietenele ei. O cheamă Marilena şi are o bibliotecă mult mai bogată decît a mea. De multe ori îmi împrumută cărţi. Cînd a fost bolnavă (a stat mult acasă) — i-am dus lecţiile şi am încurajat-o. Eu ţin şi voi ţine mereu la prietenia cu Marilena.

Basarabu Daniela: Una din prietenele mele este Voicu Mihaela, elevă în clasa a VI-a C. Am cunoscut-o cu mult înainte de a merge la şcoală. Atunci eram vecine. Deşi este cu un an mai mică decît mine, ne înţelegem de minune. Mihaela este o fetiţă bună, ţine la colegii şi prietenii ei, învaţă bine. Ţin la ea ca la o soră.

Ţapu I. Adriana: Prietena mea cea mai bună este Necula Veronica. Mai am şi alte prietene şi prieteni, dar din clasa I-a şi pînă acum, ea rămîne cea mai bună dintre cei mai buni. Eu o văd pe Veronica în fiecare zi, la şcoală, acasă, pe stradă şi totuşi nu mi-e de loc uşor să vorbesc despre ea. Veronica e mai joasă un pic decît mine, are păr castaniu şi ochii îi sînt mari şi albaştri. Nu ştiu, poate mai au şi alţii ochii albaştri, dar nu cred că sînt ca ai Veronicăi. Uneori cînd eu nu am dreptate într-o problemă, ea este de acord cu mine; o face însă dinadins ca să-mi dau seama de greşeală. Cînd sînt scoasă la lecţii ea «îmi ţine pumnii» cum spunem noi şi parcă asta îmi dă curaj, deşi ştiu că e numai o joacă. N-am să uit niciodată un gest al ei care m-a impresionat foarte mult. Eram la spital, fusesem operată. Veronica a venit să mă vadă imediat după operaţie, cu toate că mama şi tatăl ei erau la serviciu şi nu ştiau unde a plecat. A rămas lîngă mine pînă seara, cînd s-a rugat de sora de serviciu s-o lase să stea şi peste noapte. Şi a stat lîngă mine la spital întreaga noapte.

— Cine este prietenul tău?

Ancheta rămîne deschisă. Aşteptăm în continuare răspunsurile voastre.

FORTĂREAȚA DE PE CETATE

Totul a început de la descoperirea unor monezi vechi și a unor resturi de unelte pe dealul Cetate.

Trebuie să știți că orașul nostru, Cugir, este o veche așezare istorică, pe aceste locuri aflîndu-se cîndva unul din importantele puncte de apărare ale statului dac. Curiozitatea și interesul pentru trecutul orașului ne-au făcut să constituim un cerc de tineri cercetători istorici.

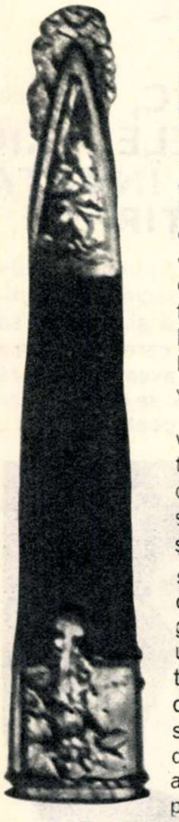

Am început săpături pe Cetate, am studiat vechi documente... Așa am aflat și de unde probabil îi provine denumirea. Se spune că pe vatra orașului de azi creștea o pădure de fagi «cu jir». Se pare că numele localității de aici vine. De altfel, și astăzi localnicii pronunță «Cujir» și nu Cugir.

Rezultatele activității cercului nostru pot fi văzute la colțul istoric. Aici, se află macheta orașului, vase de ghips și de lut, monezi dace, romane și grecești, diferite unelte vechi, o teacă de pumnal din piele și argint sculptat, un cuțit de Veneția și alte arme din bătăliile purtate pe aceste locuri. Tot aici poate fi văzută și revista cercului nostru intitulată «Dacia». Proiecte de viitor? Vom continua cercetările începute pe Cetate.

HADA MARIA
cl. a VII-a C, Școala generală, Cugir

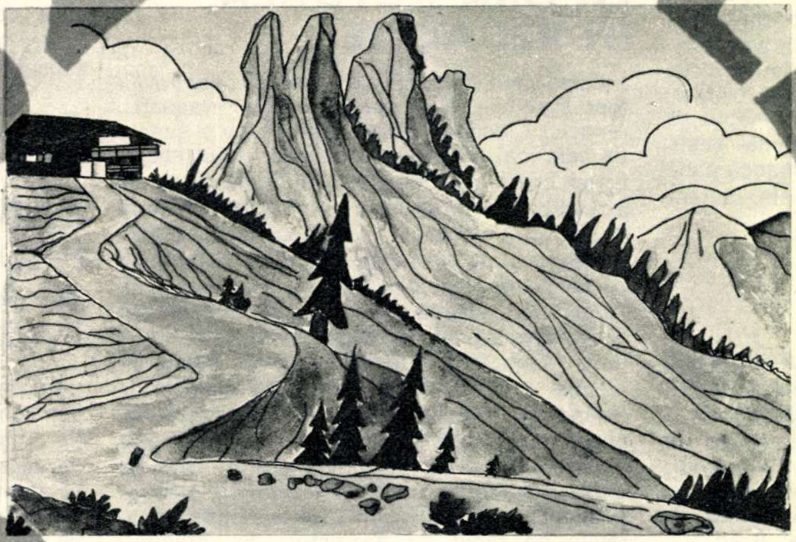

«MELEAGURI HUNEDORENE» este intitulat unul din desenele trimise de elevul Popa Mircea din clasa a VIII-a B, de la Școala generală nr. 1, Hunedoara.

MOȚII DIN BULZI

În cuprinsul orașului Zlatna, la Bulzi, este o școală generală cu clasele I—IV, cu elevi mici, care au un detașament de pionieri fruntași atît la învățătură cît și în activitățile pionierești.

Dar, poate sînteți curioși și dumneavoastră să aflați ce pot face cei mai mici pionieri din acest colț al «Țării moților». În primul rînd se îngrijesc să le fie clasele cît mai curate, să aibă flori, flori foarte multe și felurite. Grupul vocal folcloric și soliștii s-au impus prin interpretarea cîntecelor și dansurilor nu numai în sat sau cu ocazia concursului pe centru, dar și în multe sate din jur, unde au prezentat programe cu ocazia drumețiilor; las-că nici «actorii» nu-s mai prejos cu scenarizări ca «Mircea și Baiazid»...

Nu de mult de la ei a pornit un album-ștafetă cu fotografii și descrieri. Albumul a străbătut mai multe comune de pe Valea Ampoiului și sate de peste culmi, fiecare unitate adăugînd fotografii și relatări despre diferite activități pionierești. De «Ziua pionierului» albumul va fi înapoi la Bulzi.

OLEA MARIA PAULINA
cl. a VII-a A, Liceul Zlatna

NOUL CARTIER

Rînd pe rînd, pe sensibila peliculă a amintirilor, s-au imortalizat imagini din vastul album al șantierului, imagini nemuritoare pentru cel care le-a urmărit cu atenție.

La început, pe cîmpul plin de buruieni asupra cărora domnea autoritar «Măria sa Scaietul» au apărut un țăruș, o sîrmă, un tîrnăcop, o lopată prevestind sosirea buldozerelor, macaralelor, camioanelor.

Șantierul luase ființă!

Așa începu viața noului cartier a cărui fișă de naștere o semnau excavatoarele ce scormoneau pămîntul în căutarea unor baze trainice construcțiilor viitoare.

Zi și noapte freamătul șantierului nu înceta, lăsînd în urma lui un cartier nou, un cartier care a răsărit parcă peste noapte.

Și nu atît frumusețea cartierului, și nu atît înălțimea blocurilor turn de zece etaje impresionau prin măreția lor cît mai ales chipurile muncitorilor ce ridicau frumoasele pietre nestemate cu răsfringeri de lumină albă, lumină a căror rază o simțeau depărtările albastre.

Și din toate aceste chipuri am făcut unul singur în care se inscrie toate trăsăturile muncitorului alcătuind un portret de dimensiuni uriașe, un portret al muncitorului de azi.

Înalt și voinic, omul de pe șantier are ochii albaștri, albaștri ca cerul unei zile de vară, iar fața arsă de soare cu trăsături energice e acoperită de un zîmbet larg și cald, un zîmbet ce arată bogăția sufletească și curățenia interioară.

Acesta este doar un exemplu, căci sute de cartiere se nasc la fel.

Goldiș DAN
cl. a VIII-a B, Liceul nr. 6,
Timișoara

REGULAMENTUL DE DESFĂȘURARE

(urmare din pag. a 3-a)

3 Pentru a evita situația din prima etapă a concursului în care mulți doritori de a participa nu au putut obține fișa pe care trebuiau lipite cupoanele, redacția dă, de astă-dată, posibilitatea concurenților să-și confecționeze singuri fișa pe care vor lipi cele 12 cupoane decupate din revistă. Astfel, concurenții își vor desena o fișă de concurs pe o foaie cu dimensiunea de 37 × 28 cm, împărțind apoi foaia în 12 dreptunghiuri, de 5 × 13 cm, numerotate de sus în jos de la 1 la 12, lăsînd un spațiu de 1 cm pe margini, iar în partea de sus 6 cm, loc pe care își vor scrie **numele, adresa exactă, strada, localitatea, județul, precum și școala și clasa.** Fiecare cupon va fi lipit în spațiul corespunzător cu numărul său. (Vezi schița). Cupoanele nu pot fi desenate de mînă. La concurs se iau în considerație numai cupoanele decupate din revistă.

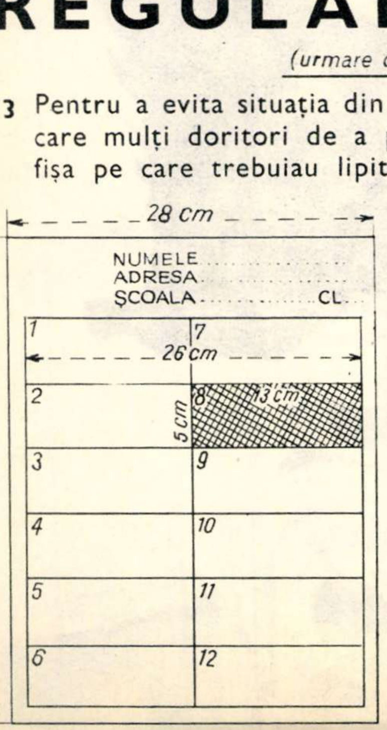

4. Concurenții vor trimite fișele cu toate cupoanele lipite pînă la data de 10 septembrie 1968 (data poștei) pe adresa ce va fi indicată ulterior, purtînd pe plic mențiunea: «PENTRU CONCURSUL VACANȚEI».

5. Ciștigătorii vor fi desemnați dintre participanții cu cel mai mare număr de răspunsuri exacte prin tragere la sorți în jurul datei de 15 octombrie 1968, în cadrul unei șezători a revistei «Cutezătorii» în județul cu cel mai mare număr de participanți.

CUPON Nr. 1

Răspunsuri

1 ______________________________

2 ______________________________

3 ______________________________